

Подібний до себе — 1

Олександр Бовкун

Цей твір містить матеріали, призначені для аудиторії 18+

**Усі події та персонажі є вигаданими,
будь-яка подібність із реальними людьми
та подіями є випадковою.**

Анотація:

Як створити собі персональний рай?

Як знову потрапити у свій персональний рай, якщо тебе, якимось чином, викинули звідти?

Чи може чудо вважатися чудом, якщо немає свідків?

Чи варто вбити ворога, якщо невідомо, ворог перед тобою, чи ні?

Такі, та інші безглузді питання хвилюють автора. І оте хвилювання він переносить на віртуальний папір.

Нажаль у творі немає великого кохання. Хоча вимушений визнати, що і малого кохання тут також немає. Зате є декілька способів доправити кацапа до пекла. Тож якщо у вас є співчуття до кацапської породи, то вам не сюди.

Критики автор не любить, тож краще похвалити. Якщо вас влаштовують такі кабальні умови, то нумо читати.

Від автора: Щиро тішуся, що ви вирішили штурмувати першу частину "подібного". Можливо тут буде забагато нудних пояснень, але прошу зробити знижку на те, що це все таки початок, і без розуміння основ світогляду рухатися далі неможливо. Ця книга безкоштовна, тож моєю нагородою за ваше задоволення я буду вважати ваші коментарі. Вірю у ваші сили і чекаю вас у продовженні саги.

Епіграф

"Предмети, що нас оточують не можуть обманювати, бо вони самі є суцільною брехнею. Все, що ми бачимо, чуємо, все, що відчуваємо – це ілюзія, наближена до реальності не більше ніж сон. Можна знати лише те, у що ми віримо. Все те, в що ми віримо і є тим, що у нас є. Більше ми не маємо нічого".

1 *** Зараз.

Картопля була смачною. Це була картопля повторного приготування. Я називаю її картоплею другого шансу. Вчора я зварив собі пюрешку. По рецепту дуже жадібних до калорій колишніх друзів, зливши шейку зі звареної шматками картоплі, додав доволі багато олії та вбив сире яйце. Потім добряче розім'яв. Зелені не було, але був шмат масла, і по розім'ятій та пригладженій картоплі розповзлася жовта пляма. За ніч рештки страви застигли і сьогодні, шматуючи та подрібнюючи ложкою застиглу пюрешку, я вивалив вміст каструлі на пательню. Трохи розрівнявши картоплю по пательні, я зробив ближче до центру два заглиблення, та вбив туди по яйцю. Накривши страву склянкою кришкою, спостерігав, як повільно біліє білок під дією температури. У певний момент я зняв кришку, та переніс пательню на обідній стіл, своєчасно згадавши кинути під свій сніданок термоізоляційну підставку. Хліба також не було, тому я уявив собі, що на дієті, та хмикнувши на виделку, взяв ложку, і почав неспішно смакувати свій кулінарний шедевр. Повільно жуючи, я згадував смак дитинства. У дитинстві у мене було два види картоплі другого шансу. Одну, таку, як я зараз їв, мені нашвидкуруч готувала мама, коли зранку бігла на роботу, а у мене ще було небагато часу до школи. Другу, я готував собі сам, коли приходив зі школи, та витягав із холодильника зварену минулого дня картоплю у мундирах, чистив її, різав ножом на нерівні шматки, та підігрівав на пательні, линувши туди трохи олії. Тоді рафінованої олії ще не було, і по хаті розносився запах соняшникового насіння. Але за цим запахом я не сумував. Він мені не подобався, тому теперішня страва мені смакувала більше. Шлунок помалу наповнювався, думки від страви перейшли на якісь дрібниці. Спочатку намагався проаналізувати походження назви "картопля у мундирах". Можливо москальська. Мундири це наче звідти. А можливо й ні. Згадав село. Коли було багато їсти, картоплю у мундирах моя баба запікала у великому казані лише для корови і свиней. І іноді перед тим, як запечену бульбу кидали у ночви, щоб розвести залишками борщу, лушпайками та кормовим буряком, я встигав вихопити собі одну картоплину, та біг на вулицю, щоб десь під кущем смородини обпікаючи пальці почистити та з'їсти свою здобич. Згадалися також розповіді старших про голодомор. Для мене, тоді ще малого, ці розповіді якимось чином набули образності і записалися до пам'яті, неначе власні спогади.

Загальна кімната з піччю, земляна підлога. Стіл, лавки коло печі, нехитрий скарб. На редюжці, прямо на підлозі у кутку троє дітей різного віку грають у крем'яхи. Ривком відчиняються двері. На порозі постає енкаведист. Хазяйським поглядом окинув хату, пройшов до середини, щось шукаючи. Він щось говорить. За ним до хати заходить похмура хазяйка. Мовчки споглядає за діями непрошеного гостя. Діти злякано

дивляться на великого дядька. Погляд того зупиняється на редюжці. Швидко підійшовши, він, вхопивши за край, вириває тканину з під дітей. Хлопчики встигли пирснути в боки, дівчинка була повільнішою, не втримавшись упала, задравши ноги. Втім, швидко підхопилася, та відбігши під стіну, приєдналася до братів. П'ять камінців, що діти використовували для гри, розкотилися в різні боки. Енкаведист помічає коло печі відерце з картопляними лушпайками, та недовго думаючи бере його в другу руку. Жінка, щось докоряє москалю, показуючи на дітей, та злодію байдуже. Не звертаючи увагу на докори жінки, кацап, відіпхнувши її з дороги, йде з дому. Картопляних лушпайок стало б на один раз попоїсти сім'ї, бо всі інші продукти енкаведисти забрали минулим разом...

Жовтки не засмажилися. Піддів ложкою одного і разом з картоплею відправив до рота. Ще гарячий жовток розтікся у роті, перемішуючись з картоплею. Смакота. Треба буде знайти десь хліба, майнула думка.

2 *** Зараз.

Початок літа. Ранок. Листя платанів у дворі вже втратили весняну свіжість стали темно-зеленими. Десь поділися горобці. Певно, полетіли на жнива озимих. Селище міського типу прокидається повільно. Двір, до якого прикутий погляд спостерігача, огорожений дев'ятиповерховими будинками. І хоч побудовані вони відносно недавно, платани, висаджені на газонах, встигли вирости вже величезними, та затінити своїм листям майже весь двір. Все село переважно забудовано приватними будинками, а в центрі селища, на контрасті, височіють дев'ятиповерхівки. Вони слугують для життя більш забезпеченій верстві населення, бізнесменам. І молодят, яким більш забезпечені предки придбали житло і випхали з батьківської хати, щоб ті ставали самостійними, та очі вдома не мозолили. Все село здається пустим. Дуже рідко можна побачити припарковану коло хати машину. Лише де-не-де помітна постать людини, що кудись поспішає. Війна. Неподалік лінія фронту. З початку війни минуло майже чотири місяці. Фронт швидко докотився майже до села, і зупинився в декількох кілометрах. З того часу війна на даному відрізку фронту перейшла в ранг позиційної. Звуки віддалених вибухів стали звичними, якщо таке може стати звичним. Більшість населення виїхала. З багатоповерхівок виїхали майже всі. У приватному секторі більша половина людей лишилася. Кожного дня і кожної ночі по декілька разів виє сирена. Але в підвали спускається мало людей. З початку війни навдивовиж, було лише два прильоти. Одна ракета влучила в старий закинутий корівник, що пустою стояв на околиці села. А друга розбила вщент хату неподалік від центральної адміністративної будівлі. Здавалося б, що ворог просто не влучив у адміністрацію, але серед населення була розповсюджена авторитетна думка, що це зять колаборант-падлюка Пархоменко поставив маячка на даху у своєї тещі, а ворогу сказав, що то адміністрація, і ракета прилетіла саме туди, куди треба було.

Але обговорюваний всіма колаборант Пархоменко, після попадання ракети в тещину хату, забрав тещу, що пересиділа вибух у льоху, жінку, дітей, та вивіз у Польщу.

Затим повернувшись, пішов у тероборону і здається, ще й зараз був живий здоровий. Але думку авторитетної частини населення таким простим маскуванню змінити було неможливо. Версія трохи змінилася, та була обґрунтована новими фактами. Тепер теща Пархоменка, будучи у Польщі, ризикувала бути викраденою і потрапити у сексуальне рабство. Невідомо було, чи таким чином Пархоменко хотів заробити трохи грошків, на "ще нічого собі" тещі, чи навпаки доплатив чималенько, щоб здихатися тієї "гадюки", але до повного виправдання від колаборантських звинувачень Пархоменку було далеко.

Звісно, справи у селі загалом були не такі веселі. На цвинтарі кількість свіжих могил значно зросла. І ще п'ять ям для могилок були нещодавно викопані і стояли порожніми, чекаючи на свою частку данини, яку громада сумлінно віддавала війні. Але смерть набула для людей буденності. Панічний страх минув. З кожною втратою зростала лише лють і ненависть до ворога.

На вулицях було порожньо. Фермери вже поїхали на поля, інші, люди, з тих, що залишилися, ще не прокинулися настільки, щоб покинути свої домівки.

Двір між багатоповерхівками теж неохоче прокидався. Сонце піднялося невисоко і променями проклало собі дорогу між будинками, розрізавши широкою яскравою смугою двір навпіл. У дворі на лавочці коло одного з під'їздів сиділа лише одна людина. Марія Андріївна Васківська, пенсіонерка, яка в цей будинок переїхала з дітьми і онуками. Діти, забравши своїх дітей, виїхали від ракет за кордон, а вона принципово, мало не полаявшись з сином, відмовилася їхати. Жила сім'я Васківських на сьомому поверсі. Спускатися до підвального приміщення, що за воєнного часу почали гордо називати бомбосховищем, було довго, та і не дівка вже, стрибати по сходах. На ліфті Андріївна, а саме так називали її сусіди, під час війни не їздила. Їй ввижалося що під час сирени, там страшніше ніж у квартирі. Тому зранку взявши з собою торбинку з необхідними речами Андріївна займала свій пост на лавці під під'їздом. Якщо не дай бог тривога, то до підвалу рукою подати. А загалом, на посту, маючи під рукою телефон і блокнотик для ведення поточної документації, Марія Андріївна виконувала роль спостерігача і контролера, тримаючи під захистом життя цілого двору, та привітно бажаючи слави Україні, хлопцям з територіальної оборони, коли ті зрідка проходили патрулем.

Ще у радянські часи Марія Андріївна була вчителькою російської мови та літератури. Партійно підкована, та фанатично віддана покликанню нести велике і вічне, розмовляла винятково російською та мала у декількох поколінь школярів поганяло Мар'яша. Після розподілу союзу випустила останнє покоління випускників, та пішла на пенсію. Почала читати історичну літературу та якось раптом зрозуміла, що має українське коріння і сама є отією самою українкою, до яких раніше ставилася трохи зверхньо, як до неосвічених, або трохи хворих. Відбувся процес переосмислення і Марія Андріївна, о диво, перейшла на українську мову. Найбільший шок отримали колишні учні, що через п'ять років згадали рідну школу, та зняли кафешку на зустріч випускників, і запросили Мар'яшу, щоб, так би мовити, віддати належне класному

керівникові.

На відміну від свого фанатичного російськомовно-партійного минулого, Андріївна стала поміркованою українкою, та не цуралася відповідати російською, коли бачила, що її чисту літературну українську мову не розуміють. Але після початку великої війни все змінилося. З'явилося і "Слава Ісу", і "Слава Україні", і шмат жовто-блакитної стрічки приколотий до грудей немов орден. І кожного ранку, коли проходив патруль, після відповіді "Героям слава!", Сашко Кайдан, син Івана Кайдана, якого вчила Андріївна, ще у першому своєму класі, повинен був вислухати щирою українською повний звіт за минулу добу, про всіх підозрілих типів, москалів та кацапів, що вештаються, та цураються української. Іноді перепадало і "хвойдам та повіям", що заходили до цього та сусідського під'їздів.

Пізніше, після сніданку, до Андріївни приєднувалися ще одна, дві, а іноді три подруги. Тоді вони створювали отой відомий усім анклав бабок з під під'їзду, від якого шугалися всі "наркомани і проститутки", а після початку великої війни винятково "збочинці і повії". Зараз, коли Андріївна зайняла свій спостережний пункт, відсутність подруг їй анітрохи не заважала, оскільки під рукою була старенька "Нокія", надійний кнопковий телефон, що мав дуже потужну батарею. Маючи "безкоштовний всередині мережі", Андріївна не давала витривалій машинці багато простоювати. Але навіть під час розмови, пильності наша вартова не втрачала. А далі, як то кажуть: "Ніщо не віщувало біди"... .

На осяяному сонцем виїзді з двору на короткий час зупинилась якась іномарка, висадила двох пасажирів і, невдало смикнувшись, від'їхала далі. На двох чоловіків, що мали невиразну зовнішність і не першої свіжості одяг, можна було б не звернути уваги, якби не одне "але". На обличчях у них були медичні маски, а за плечима рюкзаки, чимось добряче набиті. Андріївна підозріло насупила брови, опустила окуляри на носа, та продовжуючи розмову по телефону з якоюсь Рітою, почала пильнувати за двома підозрілими типами, що неспішно рухалися мощеною доріжкою у її бік. Хоча, де юре, епідемію ковіду ніхто не відміняв, але на час війни на нього дружно забили всі. Ну, майже всі. За час війни Андріївна бачила маски лише на фармацевтах у аптеці і на лікарях у лікарні. Іноді ще деякі діячі з адміністрації міста модняво красувалися у масках перед публікою, неначе віддаючи шану минулій моді.

Дуже. Дуже підозрілі особи. Вже на підході, підозріла пара ледь змінила напрямок, та пройшла до сусідського під'їзду. Передній чоловік приклав щось у руці до магнітного замка, клацнуло, та залунала примітивна мелодія відчинення під'їзду. Задній чоловік поглянувши на Андріївну, махнув рукою, начебто посміхнувся в маску і пафосно промовив:

- Фізкульт привіт пенсіонерам! — Затим обидва зайшли до приміщення.

Клацнувши, спрацював зачинившись, магнітний замок під'їзду.

Давно, дуже давно Андріївну так не ображали. Цей невдаха певно і не здогадався, що ось прямо зараз, він підписав собі смертний вирок і найкраще, що він зараз міг би зробити, це швиденько бігти на місцевий цвинтар, лягати у порожню могилу, та

починати себе закопувати.

Коли вдихаючи повітря промовляти довгу літеру "І", то на публіку виходить такий собі напів шепіт, напів свист, що виражає подив, обурення, та невідворотно помсту. Це коли кобра розкриває капюшон, та фронтом зустрічає ворога, то певно, вона так шипить. У виконанні Марії Андріївни цей акт обурення був виконаний на "відмінно", на п'ять балів. Тому що до "відмінно на дванадцять балів" Марія Андріївна не допрацювала, раніше скінчивши свій творчий шлях, та вийшовши на пенсію.

З слухавки почувся голос невідомої Ріти:

- Маш, що там?! Маша, що там таке?! Маша!

- Рітка, а я казала, що ти все цікаве дома просидиш! – "Пошепки і голосно", наче "демонстративно і по секрету", прикриваючи слухавку рукою, з конспіративним виглядом, почала переповідати Андріївна.

- От казала тобі виходь! Тепер такого не побачиш. Тут двоє кацапів намалювалися. Знаєш, що він мені сказав? Ти знаєш, що він мені сказав?! Каже: "Фізкульт привіт пенсіонерам"!!!

- Кур-р-р...рочка ряба!

- Ото! Уявляєш?! Рукою махає так, неначе дівочку собі знайшов і: "Фізкульт привіт пенсіонерам"!!! Ну ти чула?!!!

- Їх там лише двоє?!

- Двоє! Та я і одного тищу років би не бачила! Чи ти вирішила другого до рук прибрати? То пізно прокинулася! А я тобі казала виходь! А все! Нема! Пішли обидва до сусіднього під'їзду.

- Це туди, де каліка отой паралізований живе, той, що до нього лікарка ходить доглядати?

- Вже не ходить, чи то пак вже не живе...

- Помер нещасний?!

- Та ні ж бо! Дослухай! Його евакуювали вчора увечері, лікарка пригнала швидку. Двоє санітарів його у ковдрі винесли. І крісло для інвалідів забрали і речей багато, казала кудись на захід повезе.

- А що з квартирою?

- А що з квартирою?! А що з усіма іншими квартирами? Там на весь під'їзд жильців може квартирах у трьох лишилося. Все на наших плечах. Все ми повинні охороняти! А оці двоє, точно тобі кажу, ДРГ!

- Диверсанти?!

- Точно тобі кажу! І ось! Вони ж у масках були!

- У яких масках?

- У медичних! Чи вже забула, як у сумці з собою пачку масок тягала?

- У масках?

- У масках! Це для того, щоб потім я їх упізнати не змогла. Точно, прочули, що квартира у інваліда вільна, і пішли її чистити. А заодно і інші пусті квартири.

- То значить не ДРГ, ... то значить мародери!

- Точно! Мародери! У них у кожного такий здоровенний рюкзак був, що мене в такий можна запхнути! Скільки добра винести можна! А у них два повнісінькі рюкзаки!

- Та ну! Вони що, придурошні з повними рюкзаками на мародерку ходити?

- Ну... Ні! Точно! То вони не помародерити пішли! То вони з мародерки прийшли! Видно квартира звільнилася і вони вирішили тут базу зробити. Тепер вони сюди добро зносити будуть! Треба тепер дочекатися.....

З *** Зараз.

Підіймаючись по сходах перший чоловік неголосно давав інструкції:

- Маску не снімай, тут камер панатикано может бить многа.

- Так панатикано, ілі может бить?

- Не йорнічай! Снімеш – снімут! І хрен кто тебе патом атмажет! Відал Сяву? Привяжут тебя так же к сталбу ізолентой, штанішки спустят і будут тебя бабкі да діти паджопніками снабжать. А Сяве одна курва равньоханько по центру засадила. І по яйцам прошло. Гаваріл, что чуть не кончілся.

- Кагда ето он тебе гаваріл? Он же ещё там вісіт.

- Ха-ха! А я к нему подходіл, паспрашал. А напоследок пару раз его веткой отходіл! Чтoб із толпи, значіт, не выделятся.

- Ти чьо!

- Ха-ха! Матерілся, шо чьорт!

- Он же как вирвется, на кускі тебя порежет!

- Не порежет. Он полдня вчєра вісел. Да ночь ещё. Еслі за сєгодня его не кончат, то бліже к комендантскому часу я проберусь и срежу ту ізоленту. Он к вечєру будет таким благодарним за свободу, что не только веткой по жопє, но і штирь в жопє простит. Ха-ха!

- Жєсть... Курносий, чьо премся, как ломовиє? Может ліфтом?

- Усохні Мелкій! Ми как тені должны бить. Пришлі, ушлі і нету нас! І слєда чтобы не осталось. А тебя в ліфт пусті, ти там своїх пальчіков пасєєш, а еслі там камера, то ти сразу селфі делать начньoш. Вон с бабкой на кой хрен здаровался? Та сучка старая хужє камери. Как би мочіть не прішлось?

- Ти базар фільтруй, Курносий, ми не макрушнікі.

- Сєйчас, Мелкій, горизонт размит. Відал, какімі зверьмі укропи сталі? Два дня позорного столба, да без штанов! І нікто не даст даже напится. І ето только за то, что квартирку вскрил. Сєйчас ілі ти, ілі тебя. І хорошо, что лето, а то зімой хрен к столбу би прімьорз. Ха-ха!

- И чєго ми прьомся сюда тогда?

- Ти нас с Сявой не путай. Ми профі. Тут тебе і наводка, тут тебе і ключ от пад'єзда, і место значкі даже указано. Сєчьoш? Всьо схвачєно! ... Хух... Високо только...

На восьмому поверсі мародери дійсно почали діяти неначє профі. Одягли медичні рукавички обійшли по периметру всі квартири на площадці і заклеїли оглядові вічка

липкими ярличками червоного кольору. Курносий коло однієї з квартир на плінтусі знайшов наліплений ярличок жовтого кольору і обережно відідрав його за допомогою маленького ножа. Так визначилися з квартирою. Мелкій дістав набір відмичок і хотів зразу взятися за роботу, але Курносий жестом зупинив його і середнім пальцем постукав собі по лобі.

- Ми вежливіє і передумотрітельніє люди.

Піднявши вгору вказівний палець, Курносий демонстративно натиснув на кнопку дверного дзвоника. Потім ще раз. Пішли секунди очікування.

4 *** Зараз.

Картопля майже скінчилася. Я ганяв ложкою залишки картоплі по пательні, в надії вибрати всю, щоб менше було мити. Протюхкав дверний дзвінок. Рука з ложкою завмерла над пательнею. Дзвінок знову залився цвірінчанням і тюхканням.

- "Дивно, невже господарі приїхали?"

- "Малоймовірно."

- "Неприємна може вийти ситуація."

- "Тю на тебе. Може це симпатична сусідка зверху прийшла попросити солі. Зараз з сіллю проблема."

- "Треба глянути."

Обережно поклавши ложку, я відсунув від себе пательню, склав руки перед собою на столі і, глибоко зітхнув. Закривши очі, завмер, ніби збираючись в гармонії медитації перетравлювати сніданок.

5 *** Зараз

Не дочекавшись ніякої реакції на дзвінок, Курносий дозволив:

- Вот, Мелкій, теперь работай. Учїть тебя ещѐ і учїть.

Мелкій, присівши коло дверей, почав копирсатися в замку металевими пластинками. Курносий зосереджено оглядав свої долоні у гумових рукавичках. Пройшла майже хвилина.

- Ну чѐ?

- Да хрень какая-то. Как будто замок залілі ебоксїткой. Нічого не шевелїтсѐ.

- Маладьо-о-ож. Рано тебе ещѐ самому на дело. Рано. Давай сюда.

Не встиг Курносий присїсти коло замка, як раптом почалася якась чортівня. Обоє чоловіків невідома сила схопила немов кошенят навколо грудей. Рїзкий ривок в рїзні боки. З грудей обох вирвався глухий хек. В наступну мить обидва мародери висїли посерединї коридору, не торкаючись підлоги і стїн, повернутї лицем один до одного.

- Ссссука!

- Чѐ за...!

Чоловіки почали смикатися в надїї вирватися з невидимих пут. Безладно махаючи руками та ногами Курносий з Мелкім виряченими очима дивилися один на одного.

- Ахренеть техника! Это чѐ, ...лядь, ловушка какая то?!!!

- Ссска!

Мелкій дотягнувся ногою до одного рюкзаків, що стояли коло стіни, але рюкзак лише впав на бока і завмер, не бажаючи надати ніякої допомоги. Все відбувалося у дивній тиші. Всі хеки, лайка, та шурхіт одягу дуже яскраво відтінялися оточуючою тишею. Щось легенько тріснуло. Це з замка вилетіли відмички і плавно, обертаючись по дивній траєкторії попливли в повітрі і зупинилися рівно посередині між літаючими чоловіками. Обертання припинилося і відмички зупинилися як стрілка компаса, показуючи одна на Мелкого, друга на Курносого. Далі відмички миттєво розлетілися в різні боки і зникли в тілах жертв. На грудях по сірих футболках почали розтікати невеличкі темні плями.

- "Не відволікайся, зараз підлогу забрудниш фекаліями, прибирати треба буде"

- "Швидше"

Два тіла зірвалися з місця, вилетіли на сходовий майданчик, та з карколомною швидкістю, по спіралі, неначе пара керованих безпілотників, не чіпляючи за стіни і сходи, помчали до першого поверху.

6 *** Зараз.

- Ріта, у тебе є телефон когось із тероборони?

- От, здрасте! А у тебе що, немає?

- У мене лише дільничного є, але я не знаю чи евакуювався він, чи ні. У нього ж троє дітей, певно повіз.

- То набирай просто один, нуль, два. Там на чергового попадеш.

Марія Андріївна припинила розмову, та вирішила, до того, як телефонувати у поліцію, підтримати у порядку документи і записати відвідини двох бандитів кацапської зовнішності до блокнота. Попорпавшись у торбинці, вона дістала канцелярське приладдя, та почала свою нелегку діяльність самопроголошеного громадського фіксатора подій. Відмітила час приходу невідомих, та лишень перейшла до опису, як від гучного удару зсередини, ривком відкрилися двері під'їзду, який зараз найбільше цікавив Андріївну. Марія Андріївна здивовано дивилася, як двоє вже добре відомих їй "невідомих", буквально вивалилися з під'їзду і подолавши пару метрів завмерли на дорозі. Загалом було не дуже зрозуміло, яким чином мужики підтримують рівновагу, але, судячи з бездумних виразів обличчя, один висновок можна було зробити. Вони обидва були в глечик п'яні. Один з них, той, що так нечемно, по-кацапськи вітався з Марією Андріївною, взагалі закрив очі і посмикував правою ногою. Другий тупо дивився собі під ноги. Оглянувши нижні половини алкашні, Андріївна впевнилася, що вони до всього, ще й обмочилися.

- "Ну от, бабцю налякав. Вся конспірація коту під хвіст"

- "А-а-ах! Байдуже. Згорів сарай, гори і хата. Давай, відправляй їх політати, бо чим менше картоплі лишається на пательні, тим швидше вона холоне."

Якщо побачивши двох в зюзю п'яних мародерів, Марія Андріївна здивувалася, то те, що відбулося далі, відправило її у шоківий стан. Обоє миттєвих алкоголіків, неначе

манекени сіпонуло вгору. З шурхотом пролетівши через крони платанів, мародери перелетіли через дах сусіднього дев'ятиповерхового будинку і зникли за ним... Бумц! З розмаху зачинилися двері під'їзду. Андріївна здригнулася, повільно опустила погляд на екран телефона, що тримала у руці, автоматично відмітила для себе, що з часу приходу двох ... певно ... інопланетян... , і до часу їхнього ... відльоту... минуло одинадцять хвилин. Піднявши погляд, Андріївна встигла побачити неспішний політ до землі декількох, збитих літунами, темно-зелених листочків з платана.

7 *** Зараз. Десь.

Сільська вулиця. Багато зелені. Попід заборами насаджено багато кущів шипшини. Зараз саме пора цвітіння. Безліч ніжно рожевих квітів прикрашали вулицю. Через забори звисувалися гілки вишень та абрикосів. Людей не видно. Щось шурхнуло у небі, і під один з заборів у траву, немов ті мішки з картоплею, з неприємним хрустом впали, неприродньо викривившись, вже відомі нам два тіла. За заборами підняли гвалт собаки. Одна завилала. Але ніхто на вулицю не вийшов, щоб подивитися що відбулося. Тіла знайшли лише десь за півгодини патрульні, які проходили повз.

8 *** Зараз.

- "Як думаєш, далеко полетіли?"

- "Нажаль, далеко я ще не вмію. Бачив, ледве через багатоповерхівку перекинув. Ну а далі, може ще два, три рази по стільки пролетять і попадають"

Картоплі лишилося небагато, і вона вже майже охолола, але виховання давалося взнаки, доїв усю.

- "Свиней у цій квартирі немає, доїдати нікому."

Підхопивши пательню пішов мити посуд. Користувався я цією квартирою незаконно, але свинарник після себе лишати не хотілося. Давалося взнаки все те ж виховання. Згадалися недавні новини, що дивився по телевізору, який срач лишали після себе кацапи. Ще більше захотілося, щоб після мене була чистота.

- "Виправдовуєш себе? Думаєш, що помивши посуд перекреслиш те, що вдерся у чужу квартиру і живеш на чужих харчах? Новини бачив? А коли тебе, як отого мародера, коло центра села без штанів до стовпа прив'яжуть?"

- "Все можливо, можливо і прив'яжуть. Значить буде за що. Однак мені здається, що я втечу"

- "Значить, своя рука володарка? Хто сильніший, той і правий? Оцим двом грабіжникам зась, а тобі можна?"

- "До речі, я тут нещодавно вбив двох людей, а за вбивство мабуть покарання більше повинне бути, аніж до стовпа з голою дупою?"

- "Ти від питань не тікай. Злочини підтверджуєш?"

- "Підтверджую."

- "Значить винуватий?"

- "Ні, нажаль, а може на щастя, ніякої вини я не відчуваю. Відчувалка зламалася.

Нічим мені тепер вину відчувати. Сам собі тепер закон. І от згідно цього закону, що я сам собі встановив, посуд треба лишити чистим."

- "Совість?"

- "Скоріше якась дивна суміш совісті та моралі."

- "Але в іншому випадку, при інших обставинах, ти залишиш посуд брудним і підеш, і знову будеш вважати, що дієш згідно твого персонального закону?"

- "Все можливо. Зміняться обставини – зміняться і дії. А оскільки я сам собі законодавчий орган, то підправити статтю під себе зможу."

- "Значить ти себе ставиш над людськими законами? Думаєш, Богом став?"

- "Звісно деяка кількість вірної інформації, перетвореної на вміння, можуть значно підняти одну людину над суспільством, але до Бога мені ще далеченько."

- "Слизька дорога."

- "Слизька. Але вже не зійдеш. Лишається слідкувати за симптомами. Не набути статусу коронованого, не відмовитися від людського, не забувати, що на всіляку силу обов'язково знайдеться більша сила."

- "Так, колись у минулому житті пам'ятаєш як казали? "Не підхопи корону", думаю ти розумієш, що я не про коронавірус. Вірніше це називається "зоряна хвороба"."

- "Пам'ятаю. Ще пам'ятаю казку про вогонь, воду і мідні труби. Ось ці мідні труби можуть мозок перекрутити, як м'ясо через м'ясорубку. Була у мене одна знайома, отримала невеличку посаду і десяток підлеглих. А заодно, отримала корону, та таку велику, що тією короною всі звивини у мозку розгладила. Добре що знайшлись добрі і мудрі люди, поставили на місце. Страшно навіть уявити, що відчуває людина, коли всі її мрії, всі палаци з піску і пам'ятники у повен зріст з гівна та палок, розвалюються. Коли все те гівно по пиці а пісок по карманам... Ну, треба віддати належне, трошки мозку у неї все ж таки лишилося. Не наклала на себе руки, хватило мужності вибачитися і через декілька років, здається виправилася, і справи у неї покращали. Відкрила якусь ресторацію, та до людей неначе з повагою ставиться. А я все думав, навіщо ти мені здався? Ти і будеш слідкувати, за симптомами і попереджати мене своєчасно. Хоч якийсь з тебе толк буде. А то тільки і можеш, що під руку бухтіти."

- "Попрошу не нарікати. Під руку я ніколи. У моменти твого зосередження я немов риба об крижину."

Під час свого шизофренічного німого діалогу, я закінчив наводити на кухні щось схоже на порядок. Сміття зібрав у пакет, відніс і кинув коло дверей. Треба винести. Потім, згадавши про незакінчені справи, взув шльопки, відкрив двері та вийшов у коридор. Озирнувся. Коло дверей стояли два повні рюкзаки. Яскравими плямами впали в око наліпки на оглядових вічках сусідніх квартир.

- Бардак... . Так, ви, двоє, марш в квартиру!

Супроводжуючи слова рукою, я махнув у бік відкритих дверей. Рюкзаки подали ознаки життя, прийняли вигляд ображених цуценят, на пузі прошмигнули в коридор квартири і вертикально завмерли коло вішалки. Я підняв руку, немов би збираючись комусь відсалютувати, і в долоню прилетіли відліплені з сусідських дверей наліпки. В

другу руку підскаочив з підлоги пакет з сміттям. Причинивши поглядом двері, і засовуючи наліпки до пакету, я попрямував до ліфту.

Марія Андріївна знову розмовляла по телефону. Побачивши, як у сусідньому під'їзді відкрилися двері, вона швиденько буркнувши у слухавку "наберу", сховала телефон та з усією уважністю стала спостерігати за чоловіком, що ніс пакет сміття до сміттєвих баків. Хоч йому можна було дати за п'ятдесят, але відносно Андріївни, його ще можна було назвати мужчинкою. Простора футболка без малюнка, трохи випирає животик, просторі ж спортивні штани, пластикові шльопки. Дивна хода якась. Неначе іноді трохи підкульгує на обидві ноги. То на одну, то на другу. Видно недавно його підстригли під нуль, і з того часу він не голився, бо коротка щетина і волосся на голові були однакової довжини. Все волосся було сиве. Не зовсім сиве, а так, три через одну. На голові була медична наліпка. Вона була розташована навскоси і йшла від лівої сторони шиї майже на всю потилицю. Крізь білу тканину наліпки видно було плями йоду. Проходячи повз під'їзд Андріївни, чоловік трохи махнув пакетом, та доволі бадьорим голосом привітався:

- Слава Україні!
- Героям слава, — автоматично відповіла Андріївна.

Пройшовши до сміттєвих бачків і не доходячи до них, чоловік легенько кинув пакет і той упав рівно в центр бака. Заощадивши таким чином кроків десять чоловік розвернувшись попрямував назад.

- А якби не попав? — миттєво зреагувала Андріївна.

- Але ж попав. — посміхнувшись, з якоюсь радісною легкістю, відповів чоловік. — А переможців у нас не засуджують. Звісно, якщо ти не кацап.

Андріївну після всіх сьогоднішніх подій розпирала підозра до всього що рухалося, тому вона, не довго думаючи, закинула гачок до продовження розмови:

- А щось я тебе не знаю. А я всіх тутечки знаю. А от тебе, щось не пригадую. Ти з якої квартири?

- То і я вас не знаю, що ж у тому? Як я можу до вас звертатися?

Чоловік, звернувшись до під'їзду Андріївни, усівся на лавочку навпроти, відкинувшись, розкинув руки на спинку, захрестив ноги і з легкою посмішкою глянув на Андріївну.

- Марія Андріївна.
- О! То я вас знаю! Вас звати Марія Андріївна!
- У тебе просто чудове логічне мислення. А тепер і я хочу тебе взнати.

- Та я справді вас знаю. Мені про вас Сергій Розповідав. Він про вас казав, що ви — розум, честь і совість усього житлового кооперативу.

Андріївні посаду у кооперативі не давали, але на зборах вона діставала всіх, тому підсвідомо могла сприйняти це за комплімент, але неприховане посилення на партію, що колись була "умом, чест'ю і совест'ю всієї епохи", не давало розслабити пильність.

- Це який Сергій?

- Спокійно, Марія Андріївна, не переживайте, я свій. — Чоловік виставив долоні в захисному жесті: — Ось сусідній під'їзд. На восьмому поверсі Мірошніченки Сергій та

Світлана з дітьми живуть. Зараз вони виїхали. Мені лишили ключі, бо моє житло розбомбили. Сергій мій родич. Тож мені, як двоюрідному брату довірив пожити, а заодно і за житлом приглянути.

- Розбомбили? – виловила з монологу потрібне слово Андріївна. В її голосі з'явився відтінок співчуття: — То звідки ви?

- Березин. Недалеко від кордону. Там, певно, від села нічого не залишилося.

- Знаю Березин. Далеченько. – Підозра у Андріївни пройшла. Вона вже широко цікавилася долею людини: — То як вас звати?

- Батьки назвали мене на честь короля древньої Греції Валеріана. Валерієм кличуть.

- А чому не в лікарні? – Андріївна кинула оком на наліпку на голові.

- О! Це героїчна історія! Мені в голову прямою наводкою попав снаряд танка! Отак прямо башню розвернув і ба-бах! Там далі я вже не дуже пам'ятаю, щось у голові запаморочилося, але сусіди, з якими ми їхали, мені розповіли, що мою сіру речовину розкидало на пів поля. Ледве потім до купи зібрали. Ту сіру речовину, що не зібрали, замінили чорною речовиною з чорнозему. І от лікар місцевий, золоті руки у людини! Все до купи склав і зашив. Голова працює як новенька, от тільки наліпка лишилася ще. Але скоро і її знімуть.

Андріївна спочатку здивовано дивилася на Валерія, потім, коли зрозуміла, що той жартує, трохи розслабилася.

- Мужикам аби пащекувати. Як там? Інфекцію не занесли? Може допомога потрібна?

- Нині таке життя, що якщо не пащекувати, то можна лягати і помирати. Все нормально. Небезпеки ніякої, от відпустили трохи у домашніх умовах полікуватися. Звісно деколи плутаю полуницю з паляницею, але плутаю не сильно, так відсотків на п'ятдесят.

- Ну якщо жартуєте, то все добре буде. А то якщо що, то у мене є рецепт гарний. Колись собі гулю на лобі лікувала. Там мумію, череда, ще щось... ну я обов'язково подивлюся і винесу.

- Так, казала колись моя прабабця, якщо до сорока років не навчишся сам лікувати свої болячки, то лікарі вже не допоможуть. За рецептик наперед дякую. Якщо лікарі не справляться, то тільки до вас.

Прощаючись, Валерій піднявся і неспішно пішов до свого під'їзду. Андріївна ще трохи співчутливо подивилася вслід новому знайомцю, а потім помітивши, що через двір до неї прямує ще одна бабця, почала швиденько записувати у блокнот і Валерія, двоюрідного брата Сергія Мірошніченка, і свою подругу Ріту, котра сьогодні вже на півгодини вибивалася з графіка. Про інопланетян Андріївна вирішила поки нічого не розповідати, а замість "полетіли", написала у своєму блокнотику "пішли". Бо у сусідньому селі була гарна психлікарня... Та і сумнівалася вона вже, чи дійсно полетіли невідомі зайди, чи їй так здалося.

- "Ну от бачиш як все добре вийшло. Я ж тобі казав, що будинкову книгу з собою

ніхто не бере, а джерелом інформації вона є надійним"

9 *** Зараз.

- "То що? Буду писати щоденник."

- "Тобі воно треба?"

- "Звісно треба. Зараз, поки спогади відносно свіжі, записати, бо потім ... ,"

- "Так, потім тебе наздожене склероз і ці спогади вже не будуть потрібні ні тобі, ані будь кому. Скажи відверто, ти зможеш когось навчити тому що освоїв за допомогою вчителя з багатосотрічним досвідом?"

- "Ні, не зможу."

Я розлігся на широкому ліжку, ногами до узголів'я. Ноги впер у стіну, даючи їм відпочинок і наївно думаючи, що якщо лінива кров трохи стече з них до голови, то і ногам буде легше і я хоч трохи порозумнішаю.

- "А якщо не зможеш, то навіщо записи? Якщо тобі треба комусь щось довести, то повірять все одно лише ті, що власними очима побачать. А ті хто прочитають – не повірять."

- "Нікому нічого доводити ми не будемо. Бо потім, коли побачать і не дай боже повірять, раптово нападе популярність, а слідом за нею прийдуть спецслужби і буду я працювати, як і раніше з ранку до вечора. І добре якщо буду працювати я, а не над моєю тушкою будуть працювати генії науки і техніки."

- "А не перегинаєш? Може це у тобі сюжети фантастичних фільмів говорять?"

- "Ні, нажаль, не перегинаю. Раніше я був ніким і жив відносно тихим життям. Тому, і лише тому, зараз мені здається, що бути популярним то здорово, мати фан клуб то прикольно. А насправді життя раніше проходило мимо. І варто лише показати, на що ти здатен, як життя зацікавиться тобою, і покаже всі свої принади. А мені здається, що краще від такої зацікавленості бути подалі. І старуватий я вже для таких пригод."

- "То навіщо тобі все ж таки саме писати? Ось лежиш, відпочиваєш, позгадує свої пригоди, та і досить"

- "Скоріше за все, тому що пригод хочеться, а відповідальності не хочеться. Хочеться знову пережити минуле. Хочеться пройти поміж крапельками. Просто писати, ще раз прожити невеличку частинку свого життя. А винагородою буде та малесенька надія. Надія на випадкового читача, котрий прочитає, повірить і скаже: "Ого!" Або навіть скаже так: "ОГО-ГО, який шалений шмат лайна! Хочу два! Загорніть мені п'ять, будь ласка!" І байдуже, що ти розумієш, що такого ніколи не буде, а якщо і буде, то сам ти вже цього не побачиш. Тішить саме та маленька надія. І тішить лише доти, поки пишеш. Поки пишеш, трохи легше стає."

- "Значить ти плануєш проводити для себе сеанси психологічної допомоги за допомогою писанини?"

- "По всьому, так і виходить."

- "Тоді пиши фантастику. Хоч у фантастику і не вірять, але у неї все таки вірять. Можливо хтось зможе якщо і не повторити твій шлях, то створити свій власний."

- "Так, вірогідність того, що хтось створить свій власний шлях набагато вища від тієї, де хтось повторить мій. Але тоді вже не фантастику а фентезі. Гноми, дріади, ельфи, кентаври. Для підтримання основ жанру думаю достатньо."

- "А пам'ятаєш, Евеліна про дракона розповідала?"

- "Треба було витратити час і подивитися."

- "А може ще буде шанс?"

- "Може і буде. Але вірогідніше за все, буде ще один шанс отримати по макітрі, і варіант цього разу прокинутися, буде малоймовірним."

Прямо з положення лежачи, я повільно підлетів у повітря, плавно перевернувся ногами до підлоги і зразу обома ногами став у шльопки.

- "Рухайся лінько, бо взагалі ходити розучишся"

Я заходився шукати якусь торбинку. Потрібно було йти у народ. Необхідно було у селі знайти хліба. І потрібен ноутбук, якщо я дійсно хочу щось написати.

10 *** Зараз. Десь.

За сільською лікарнею, в глибині парку, було розташовано покійницьку. Недалеко від чорного ходу, у альтанці, яку місцеві лікарі та пацієнти використовували виключно як курилку, сиділо двоє чоловіків у білих халатах. Один з них палив, другий сидів з закритими очима і відпочивав.

- Палити будеш?

- Пригощаєш?

- Гуляй босота! Пригощаю.

- ... не хочу. Втомився.

- Ого! Від халяви відмовляєшся? Дивись, Бо наступного разу так не поталанить.

Точно не будеш?

- Уяви!

- Врожайний день?

- Дев'ятеро.

- З фронту?

- З фронту семеро. Ще двоє наче місцеві.

- А з місцевими що?

- Не знаю...

- Ха-ха! Треба мемчик намалювати. Такий собі чолов'яга в халаті розводить руками і каже: — Патологоанатом знає не все...

- Непогано. Половину преміальних за ідею скинеш на мій рахунок.

- Ну розповідай уже, чого ти там не знаєш?

- Уяви собі: смерть настала від того, що серце кожного, як метелика на булавку, нанизали на відмичку.

- ... ?

- Ото! Маленький вхідний, без вихідного. Відкриваю грудину а в серці відмичка стирчить. І в другого те ж саме. І по всьому виходить, що відмичками в них вистрілили.

Але це півділа. Після настання смерті, їх викинули з літака. Таку кількість переломів я один раз у житті бачив. Давно вже. Там у десантури парашут не відкрився. Тіло немов желе. Жодної цілої кістки.

- Літак? Місцеві?

- От я і кажу що не знаю. Їх на вулиці знайшли. На землі після них ями чималенькі. Поліціянти, коли приймали їх від тероборони, упізнали. Мутні тіпочки. Неодноразово були у відділку за бійки. Зараз я дякую всевишньому, що працюю не слідчим. Жодної думки. Якщо місцеві, то як на літаку опинилися, Чим можна так вистрілити відмичкою, щоб серце прошити?

- Ніхто нічого зараз розслідувати не буде. Та і було б за кого переживати. Ця шпана – кацапські вилупки. Спишуть на війну і туди їм і дорога. Ти краще за хлопців з передка попереживай.

- Так, там жесь. З міномета у бліндаж попало. Бійців по шматках привезли.

- Коли ці кацапи вже повиздыхають?

- Нажаль не скоро.

- Починаю тобі заздрити.

- Та ладно.

- Тобі мертвих привозять, а мені живих.

- Так добре ж.

- Та воно так... Але кожного дня, коли везуть поранених, боюся, що привезуть поранених полонених. Відео дивився, там лікарі поранених москалів лікували. Думаю не втримаюсь. Ото й заздрю. Немає в тебе такої ділеми.

- Порушувати клятву Гіппократа звісно не можна. Але не думаєш ти про людей.

- Москалі не люди.

- Так я не за них і кажу. Ти ото клятву порушиш, доправиш сердешного москаля до пекла, а поліціант, що тебе забирати буде, також ділему матиме. Наче і сам би тому москалеві скальпелем горлянку погладив, і начебто, тебе звинуватити немає в чому, бо гарну справу зробив, але по закону, забрати мусить.

- Та не переймайся, я нічого не казав, ти нічого не чув, та і полонених до сьогодні не привозили.

- Та я знову не за те кажу. Я тобі, власне, жаліюся на життя, та на те, яка важка у мене робота. Уявляєш, от начебто трохи прихворіла людина, лікар їй капельницю призначив. Санітарка ту капельницю поставила. І у вену якимось невідомим, зовсім таким, незбагненим чином, потрапив невеличкий пухирець повітря. Невеличкий зовсім. Кубиків зо три. Так я за те кажу, що у таких випадках дуже важко визначити причину смерті. А тим більше з таким темпом життя, як зараз. Поспішаємо, поспішаємо, а якість виконання роботи страждає. А з іншого боку, що покійнику до того, від чого він помер? Немає йому до того жодного діла. А патологоанатом напише щось про інфаркт, або ще якусь хворобу і йде у курилку з почуттям виконаного обов'язку. А у альтанці йому закурити дадуть, якусь імпортну цигарку, бо є на світі добрі люди. А порушувати клятву Гіппократу не можна. То гріх великий.

- Тобто приписати інфаркт то не гріх?
- Так, жодного гріха в тім немає. Клятва Гіппократу дається відносно живих і відносно людей. А на стіл до мене попадають і не живі, а якщо москалі, то і не люди... .

11 *** Зараз.

Вийшовши з під'їзду, вирішив ще якось загладити вину перед Андріївною (я ж не навмисне змусив стареньку спостерігати некромантське шоу), звернувся до неї з проханням порадити, яка крамниця зараз працює. Найкраще можна отримати прихильність людини, якщо дати їй можливість допомогти тобі. Також обов'язково щиро подякувати. Бо не подякувавши, можна потім півдня ходити з обплъованою спиною. І добре якщо просто плюнуть, а якщо слина ядовита? А якщо ще пошепки прокльон повісять. І ходи потім, або на око кривий, або з болячкою на язиці. А загалом просто треба бути ввічливим до старших. Бо добре слово, воно і холоднокровну змію зігріє. Навіть королівській кобрі, і тій десь в районі хвостика потеплішає.

На лавці Андріївна сиділа вже не сама. Тимчасово полишивши свою подругу, Андріївна дуже докладно розповіла як знайти продуктову крамницю і комісіонку. Сказала також, що алкоголь зараз не продають. До чого вона це? Напевно, треба буде і одягом зайнятися. Бо не на ті думки я людей своїм зовнішнім виглядом наштовхую. Виконавши свій обов'язок у сфері допомоги людям, та отримавши порцію подяки, Андріївна продовжила щось розповідати подрузі, і немов би автоматично, витягла з торбинки блокнотик, та щось туди записала.

12 *** Зараз.

Відмахавши з півкілометра, я знайшов таки продуктовий. Підійшов до крамниці з чорного входу. На вулиці вже добре припікало сонце, тому двері чорного входу були напіввідчинені. Біля входу стояла довга лавочка, та велика урна. Видно персонал виходив сюди перекурити. Зараз нікого видно не було, тому я усівся на лавочку, витягнув ноги, які за пів кілометра дороги встигли про себе нагадати гудінням, та зітхнувши закрив очі.

Секунд за тридцять у приміщенні магазину почувся якийсь гармидер. Не відкриваючи очей я здивовано підняв брови. Ледве вписавшись у вільний простір, з напівпричинених дверей, немов корок від шампанського, вилетів білий з чорними плямами кошак. Миттєво перебігши двір, з переляканим шипінням він шурхнув у найближчий кущ. Слідом за котом з дверей, низенько понад землею, вилетіла буханка хліба та зіжмаканий чорний пакет. Ця пара спокійно, тихенько, без нявчання і криків підлетіла до мене і коли опинилася в моїх руках завмерла так, неначе у неї скінчилися батарейки. Розплющивши очі, я критично оглянув чорний пакет з написом "BMW", і поклав у нього буханку, ніжно промовляючи:

- Молодці, гарна поведінка викликає повагу та взаємопорозуміння. Не те що деякі.

З під куща, не мигаючи, за мною напружено стежила пара широко розплющених

зелених котячих очей.

З комісіонкою так швидко не вийшло. На це мого уміння не хватило, тому, дзеленькнувши дзвоником на дверях, та розбудивши продавця, я зайшов у порожню крамницю і попросив його показати, що у нього є з електроніки. Вибір був, але все що було, було старезне, як хобот мамонта. Запевнивши напівсонного робітника торгівлі, що купувати я зараз не буду, бо не маю з собою необхідних коштів, але хочу підібрати щось, щоб за допомогою інтернету хоч новини можна було подивитися, бо телевізору зараз довіри нема, мазнувши очима по відкритій квартирі, я розвів руки, приблизно показуючи бажаний розмір гаджета. Зрозумівши, що перед ним за клієнт, котрому потрібні не характеристики а розміри, продавець, посміхнувшись, підійшов до вітрини, на якій стояли мастодонти іноземної комп'ютерної техніки, і недбало махнув рукою, немов пропонуючи жертві самій обрати той раритет, який їй зараз втюхають. Але це був той випадок, коли мене влаштовував майже любий варіант. Для того, щоб набирати текст і іноді глянути ютуб, особливих характеристик не потрібно. Вибравши той ноутбук, що відрізнявся перебивною картинкою метелика, коло віконця мишки, певно якийсь учень полишив, я перевірів, що клавіатура і мишка працює, що маю систему віндовз 7.0, хром і ворд, щоб не заморочуватися вдома з настройкою. Подякував продавцю, і пообіцявши повернутися з грошима, вийшов на вулицю. Знову таки, знайшовши неподалік лавочку, я, поклавши поряд пакет з хлібом, примостився і відкинувшись на спинку, закрив очі.

- "Це ж коли він знову засне?"

- "Певно вже заснув."

І дійсно, видно дзвіночок, прикручений на дверях, його ніколи не підводив, тому що продавець вже куняв на стільчику. З дальньої полиці, де були складені стопочкою вживані ноутбуки, злетів один, та полетів до вітрини. На вітрині ноутбук, з перебитим на панель метеликом, тихо, без клацання закрився та злетів у повітря. На його місце відкрившись став ноут із запасника. Зарядка скрутилася у кільце та приєдналася до втікача, і вони через квартиру вилетіли з магазину. Я слідкував, щоб на вулиці не було пересічних глядачів, тому все пройшло тихо. Ноутбук із зарядкою долетіли до кута будинку, та поза кущами неспішно полетіли до зайнятої мною лавочки. Коли гаджети підлетіли до найближчих кущів, завила сирена.

- "Швидше лишай його і на тренування"

Ноутбук завмер у траві за кущами, а земля з травою, кущами, деревами, будинками, та з лавочкою, на якій завмерло моє тіло, різко пішла вниз.

- "Шукай. І швидше, бо у нас лічені хвилини."

Висота була метрів зо триста. Картинка чітка. Село виглядало як на фотомапі крупного масштабу. На небі хмар майже не було.

- "Там"

У декілька велетенських ривків картинка наблизилася. Зображення стало чорно-білим, лінії по краям зони огляду почали змазуватися. Невисоко, метрів сто над землею, летіла ракета. Невелика, метра півтора, крильця, хвостове оперення, все як

треба. Справжня. Можна було навіть сказати, що вона гарна. Проблема була лише у тому, що летіла вона в бік України і вже над Україною. Місцевість була вже іншою, поля, посадки, дорога вдалині.

- "Ми дуже далеко. Так далеко ти ще не пробував."

- "А що з нею робити? Про те щоб електроніку пошкодити на такій відстані годі і мріяти."

- "Роби хоч щось!"

- "Давай пір'я їй підправим."

Стабілізатор на хвості ракети сіпнувся і ракета закрутилася гвинтом, але продовжувала летіти у заданому напрямку. Не пройшло і миті, як вона вирівняла політ.

- "Автопілот."

- "Та за кого вона себе має?! Та ти, тварюка залізна знаєш хто я?!"

- "За хвоста не вийде. Дави на носа і розхитуй, змінюючи курс."

- "А ми зараз морську хворобу тобі вла!-шту!-єм! ку!-рва!"

Ракету почало водити вгору-вниз, вона пішла по синусоїді з зростаючою амплітудою. Врешті решт, коли ніс ракети надто сильно клюнув до землі, автопілот не встиг вирівняти політ і ракета врізалася в землю на якомусь полі. Бумкнуло. У повітря піднялась хмара пилу.

- "Ура! Бада-бум!"

- "Тобі пора. Хтось торкається твого тіла"

Я розкрив очі. Примружився. Зіниці підлаштовувалися до світла. В роті пересохло.

- "Рота закривати треба."

- "Дякуй, що в роті сухо а не в штанах мокро. Контролю майже нуль. Вчитися треба було краще."

Продовжувала завивати сирена. Стало трохи лячно за штани. Зосередився на низині живота. Ні, все сухо. Повеселішав.

Переді мною стояли троє патрульних. Тереошники, мужики різного віку. І де вони взялися? Пару хвилин назад пуста вулиця була. І сирена ще, вуха ріже. Ну, зрозуміло. Знайшли мужика, перевіряють чи сплю, чи мо копита відкинув. Один з них злегка тряс мене за плече. У повітрі висів залишок фрази:

- ... сьо нармальна?

Не зважаючи на те, що люди нині почали поважати українську мову, було ще до біса російськомовних. Солдати, хто раніше не володів, дуже активно починали вивчати мову, бо вночі на чатах говорити російською "Стой, кто ідьот?! ", це не просто моветон, це смертельна рулетка. Там розпізнання "свій-чужий" проходить з швидкістю автоматної кулі. Але тероборона, це не передок. Тут можна не поспішати з вивченням мови. Ну, що ж, нічого не зробиш, такі ми — українці.

Трохи прочистивши горло відповів:

- Дай Боже здоров'я, хлопці!

Повеселішали. Але підозра з очей ще не пропала. Ініціативу взяв трохи старший за званням. Цей вже володів мовою:

- Чого це вас так під сирену розморило? Можна документи ваші подивитися?

- "Біда ... , це вони думають, що алкаша знайшли. Опохмелився, значить, з ранку, і повело на сонечку."

- Я не п'яний, хлопці, просто розморило. Голову ще не зовсім лікарі на місце поставили.

Я потягнувся за пакетом з хлібом з таким розрахунком, щоб воїнам видно стало мою наліпку на голові. Дістав пакет і розкривши протягнув перед собою, показуючи хлопцям хліб.

- Не взяв я з собою документа. Я лишень за хлібом вийшов. Думав не знадобиться. А тут голова закрутилася, сів на лавку, заснув.

- Де поранення отримали?

- Я з Березина. Сюди у лікарню привезли без свідомості. Останнє, що пам'ятаю, порався у дворі. Казали що в хату прилетіло. Але не пам'ятаю. Валерієм мене кличуть. Хлопці, я свій, паляниця, укрзалізниця, най москалева кров ллється, як водиця!

Хлопці пожвавішали. Можна розслабитися, але з документами треба буде щось вирішувати. Тепло попрощавшись з хлопцями, та пообіцявши в наступний раз брати папери з собою, я зазбирався додому. Коли патруль вже далеченько відійшов, я наблизився до кущів і відкрив пакет, тримаючи його за одну ручку. З кущів до пакету залетів ноутбук із зарядкою. Зітхнувши, я потихеньку попрямував до дому.

- "От життя мерзенне настало. Хліб крадений, комп'ютер крадений, дім, і той тимчасово крадений".

- "Ну, комп'ютер міг би і не красти. Він не входить до переліку речей, які тобі конче необхідні. Виходить ти порушуєш правила виживання."

- "М-м-м, не починай. Правила мої, значить можу і порушити. Якщо вигорить, по дорозі з села, занесу комп'ютер назад в комісіонку, а якщо не вигорить - не занесу. Але і у цьому випадку, совість, себто ти, мене не буде мучити ані грама."

- "Ти - крадій. Такий як ти, повинен сидіти у тюрмі."

- "Не починай, кажу. Так я - крадій, мені совісно, і чорна душа моя не буде знати ні спокою, ні переходу. Тим більш, таке старе лахміття, яке я собі взяв у цій комісіонці, ніхто ніколи не придбає. Зараз любий задріпаний телефон по характеристикам вищий ніж мій крадений ноут."

- "Відмовки. Виправдовуєш свій негідний вчинок."

- "Так, виправдовую. Але писати треба, щоб зовсім криша не потекла. Я ж вже навіть не думав, ще коли небудь на Землю повернутися. Та ще й з такою економією у часі. І до речі, я ж там нічого не рахував, я навіть не знаю скільки я там пробув?"

- "Це не суттєво. Суттєво те, що "ТАМ" ти пробув набагато більше, ніж "ТУТ" часу пройшло. То як писати будемо? У формі щоденника?"

- "У формі щоденника не вийде. З моєю дірявою пам'яттю та з тим фактом, що дійсно за весь час "там" я не давав собі завдання хоч якось запам'ятати ні кількість днів, ні порядок подій. Плив за течією, можна сказати. Саме тому, зараз хоч частину спогадів треба записати, поки з голови не вилетіли."

Проходячи до свого під'їзду, з розчуленням спостерігав за тим, як три пари очей через оптичні приціли окулярів пильнували те, як я плентаюся додому. Серпентарій розрісся ще на одну бабку, отже загальна пильність зросла втричі. Андріївна вже витягала свій блокнот. Серйозно у неї справа поставлена. Показово, трохи занадто голосно, подякував їй, за підказку. Мов, магазин працює, продуктів купив. Наше вам з хвостиком. Під кінець сказав, що вона була права, і горілку дійсно не продають. Як розумієте, головне з того всього було, що саме вона права. А те що горілки немає, то це навіть заспокоїло старушенцій. Бо всі мужики такі. Тільки дай привід. А людей без недоліків не існує. А відомий недолік, це краще ніж невідомий. Себто хто його знає, що в голові у цього на голову вдареного? А так знаємо що, — алкаш. А горілки немає, то страждає сердешний. Головне, щоб не запойний, бо без дози почне ходити клянчити п'ятдесят грамів. А у нас хоч горілка і є, але один раз налляєш, то потім не відв'яжеться. Та і хто він нам такий, щоб ми йому наливали? Себто, на півгодинки миття моїх кісточок, я бабкам завдання поставив.

Підійшовши до квартири, я почав зосереджено витирати шльопки об килимок для черевиків з пафосним написом "Welcome". Тим часом, замок клацнув, ручка натислася, двері відчинилися. Я кивнув головою і чинно пройшов усередину. Розувшись, у квартирі я ходив босоніж, подивився на два рюкзаки, які смиренно чекали мене коло вішалки, хмикнув, і пройшов до спальні. Рюкзаки слухняно поповзли за мною.

- "Та-акс, зараз подивимось, що мені добрі люди принесли."

Усівшись на ліжку, я учепив ближній рюкзак і підтягнув його до себе, мимоволі здивувавшись, який він легкий. Обидва рюкзаки виявилися порожніми. Форму тубуса підтримували поролонові килимки, у вигляді труби вставлені всередину.

- "Ти диви які продумані. Отже подарунків сьогодні не буде. Прямо скажем, не крадії, а повне розчарування. А я ще й забув кармани у них вичистити. Ніякого прибутку."

- "Дійсно, лозунг "Грабуй награбоване" не діє. Себто відбілювати свою репутацію нічим."

- "Дивись глибше. Треба увечері фіранки та жалюзі добре закрити, аби ті, хто на квартиру цих жмурів навів, не прийшли перевірити, чому такий невдалий результат отримали."

- "Ну, жалюзі, звісно закривати увечері завше потрібно, але, здається, ти занадто переймаєшся. Під час воєнного часу когорта ножа та сокири працює втричі обережніше. Не знаєш у який момент можна відхвтити. А стояти з голими сідницями коло стовпа нікому не хочеться. І тим більше, коли трупи знайдуть..."

Рюкзаки були мені більше не цікаві, зробивши їм "па-па" ручкою, дистанційно скомкав їх, та відправив під ліжку. Знайдуть не зразу. Буде господарям хоч маленький подарунок за клопоти.

Господарі у цій квартирі жили домовиті. За вішалкою у пристінку знаходилася повна панель керування житлом. Крани холодної та гарячої води з лічильниками, загальні вимикачі електроенергії, і вай-фай роутер. За мого приходу було вимкнене все.

І хоч господарі поїхали вже давненько, але вдячно забурмотівший холодильник зберіг таки півдесятка яєць, а під раковиною був ящик з картоплею минулого врожаю. Ті продукти, які не витримали довгої розлуки з хазяйською рукою, звісно відправилися на смітник, але лишилося чимало харчів тривалого зберігання. Тиждень, або навіть два, можна жити кум – королю.

Тепер черга дійшла до інтернету. Місце для ноутбука я знайшов за учнівським столом. Спостерігаючи повний безлад, але із збереженням деякої злагожденості, подумалося: "пацан". Видно свій комп'ютер забрали з собою, тому інтернет-кабель сиротливо лежав на столі. Провозився хвилин тридцять і в результаті отримав комп'ютеризовану друкарську машинку з доступом до інтернету.

- "Ну тепер саме цікаве. Зараз автор початківця з гівна і палок бестселлер ваяти буде."

- "Не все одразу. Треба душ прийняти, щось у рота вкинути..., бо натщесерце талант працювати не хоче. Та що там, "не хоче", просто не може!"

Все минає. Навіть час існування пірамід древнього Єгипту колись мине. Тож і сорок приємних хвилин купання та харчування, в решті решт минули.

- "Ну ось помились, поїли, тепер можна і поспати."

- "Ні, треба бути послідовним у своїх бажаннях. Як мінімум початок треба написати."

- "А коли був той початок? Коли все почалось?"

- "Давно... Напевно починати треба з інституту. Пам'ятаєш, коли вчили історію релігії, дивний предмет, враховуючи, що читав його атеїст і комуніст у минулому."

- "І вже тоді у тебе було критичне мислення?"

- "Навряд чи рівень мого критичного мислення був тоді вище плінтуса."

13 *** Колись.

Всі висновки я робив скоріше через любов до фантастики. Ну і звісно, мені цікаво було чи є життя після смерті? Оскільки предмет відносився до духовної сторони життя, а педагог був матеріалістом до кісткового мозку (А кого тоді могли поставити читати історію релігії? Або КДБіст, або військовий парторг у відставці), то всі види релігійних організацій він нам дав тезисно, у вигляді порівняльної таблиці, де можна було чітко відслідкувати божество, ідею віри, ієрархію священнослужителів і пастви, види покарань, та види обіцяного життя після смерті. І коли він ось так гамузом вивалив на студентів стільки релігій, у мене з'явилися питання, відповіді на які я далі збирав по крихтах на протязі решти життя. Хоч нам розповідали, що чим вище у своєму польоті піднімається наука, тим далі відлітає старенький дідусь-бог на хмарі, але я встиг зрозуміти, що не зважаючи на різний ступінь науково технічного прогресу, релігія і віра є у всіх суспільствах. Бідне суспільство, чи багате, на ранньому етапі розвитку, чи готується підкорити космос, всюди є релігія. У Радянському Союзі замість попів поставили офіцерів у пагонах, але знищити релігію не змогли. Так, змогли очолити, та поставити на службу партії, але не знищити. І основою більшості релігій, є віра в те, що

після смерті біологічної оболонки, людська душа не знищується. Весь набір знань і досвіду людина забирає з собою на той світ. Це мені було трохи смішно. Не міг я зрозуміти навіщо Богу, чи хто там є нагорі, терабайти терабайтів збережених страхів, сумнівів, надій, болю, душевних нутрощів, психологічного лайна і емоційної блювоти? Але менше з тим, страх смерті, а коли я був молодшим, то все таки боявся смерті, підштовхував мене розібратися що "там", по той бік? Трохи пізніше я пройшовся по верхам Біблії, Корану, навіть Тору і Веди пробував читати. Надивився на вішнаїтів, крішнаїтів і фанатиків білого братства. І хоч ніде я не зупинявся серйозно, все таки умудрився в одній з течій отримати реалізацію у однієї, тоді ще живої, гурині з Індії, яку всі вважали богинею. І от зрозумій зараз, чи дійсно то була інкарнація богині і чи дійсно мені тоді відкрили сьому чакру, і коли саме відбувся той "помах крил метелика", що викликав можливість через десятки років потрапити в іншу реальність, або створити її? Хоча я більше схилиюся до думки, що ключовий момент був десь пізніше, коли я цікавився свідомими сновидіннями, Кастанедою та трансерфінгом реальності.

Трохи прийшла у рівновагу моя картина світу після того, як мені загадали загадку для новачків факультету теорії імовірності, яка звучала так: "Якщо ви зараз встанете і вийдете з приміщення на вулицю, яка імовірність того, що ви зустрінете там динозавра?" Правильною була відповідь "п'ятдесят на п'ятдесят", тобто або зустрінете, або ні. Все просто. От і я вирішив не заморочуватися. Все просто, або потойбічне життя є, або його немає. Якщо його нема, то і проблем нема. А якщо потойбічне життя є, то яке воно? У різних релігій є різне потойбічне життя, і кожна релігія стверджує, що потойбічне життя саме таке, про яке розповідає саме ця релігія. Отже вибирай собі те потойбічне життя, яке тобі до вподоби, потім долучайся до релігії, веди той стиль життя, що рекомендує тобі дана релігія і ти отримаєш те потойбічне життя, яке вибрав з імовірністю п'ятдесят відсотків! Можна піти ще далі! Якщо взяти до уваги, що у випадку відсутності потойбічного життя, ти вже не будеш жалкувати за дарма витраченими роками, на підготовку до вибраного тобою раю, то значить, тими п'ятдесятьма відсотками, де раю нема, можна взагалі знехтувати!

Але мені і цього здалося мало. Була проблема. Мені ні одне з видів потойбічного життя не подобалося! Не влаштовувало мене сидіти на хмарі з арфою, та співати псалми святим. А херувими мені здавалися якимось невдалим результатом диких знущань над немовлятами і голубами.

І гарем із сорока, чи чотирьохсот дівчат з непорушеною цнотливістю мене не влаштовував. Ні, мені не мало! Навпаки! Ну влаштовати разок збочинський розпусний гармидер, але ж разок! Ну може разів зо три. Щоб потім було що згадати! А щоб назавжди? Фу-фу-фу! Боже збав!

Перероджуватися у баобаба мені також не дуже імпонувало. І навіть ідея весь час сидіти, жерти, пити і кричати тости за святковим столом у Одіна мене не зачепила.

Треба було кудись рухатися, і в той момент мені на допомогу прийшла всім відома фраза: "І по вірі вашій дано буде вам". Вся релігія базується на бездоказовій вірі у декілька доволі сумнівних фактів. Але віра працює. Працює навіть не на дев'яносто

дев'ять відсотків, а на круглу сотню. Сам у студентські роки був присутній на досліді, де перед очима піддослідного, той самий викладач з історії релігії, розігрів мідний п'ятак до стану почервоніння і приклав піддослідному до його долоні. Але якщо процес розігрівання піддослідний спостерігав, то про момент, коли п'ятак опинявся на його долоні, він лише знав і за ширмою ніяк не міг бачити. І у той момент, коли він не бачив, а вся аудиторія спостерігала, п'ятак міняли на круглий шматочок картону і до долоні притуляли вже картон. Піддослідний заробив опік другого ступеня з червоною шкірою, пухирцями з сукровицею і звичайно, відчуття болю, на можливість якого наш комсомольський активіст погодився до досліді, але після досліді зразу почав відхрещуватися, кричати, що не знав, що це занадто, що вчитель не мав права. Але всі його звинувачення у епоху соціалізму, на голову розбивав той факт, що вся аудиторія бачила, шматочок картону, від якого ну ніяк опік заробити було неможливо. Ось такою тоді була країна. Вчитель міг навіть звинуватити студента у наклепі, бо мав цілу кафедру свідків, що до руки прикладали картон, отже опік піддослідний заробив десь інде, і при існуючому тоді ладі, віри в країні не існувало. Бабські забобони існували, а віра ні. Сексу в нашій країні тоді також не існувало, хоча це не заважало нам лазити у жіночий гуртожиток по ночам, через балкон.

Отож віра. Вимальовувалася загальна картина всіх релігій. Маємо, що існує потойбічне життя у яке вірить паства. І теоретично можливо, що при виконанні певних умов, людина після смерті отримує те саме потойбічне життя. Але все таки у всіх релігій різне потойбічне життя і різні умови, які необхідно виконувати. Віра ж у всіх однакова. І висновок у мене був один. За допомогою віри можна отримати будь яке загробне життя. Достатньо уявити детально певне місце, повірити в те, що ти туди попадеш після смерті і вуаля! У тебе є персональний рай. І навіть поняття гріха не завадить попасти у свій уявний рай, бо у різних релігій різні гріхи. Те що в одній релігії було гріхом, в інших релігіях могло вшановуватися на рівні праведного діяння. В одному всі релігії сходилися, якщо людина вчинила гріх не свідомо, то це могло вважатися несуттєвим, не зважаючи на обставини і результат гріха. При одній умові. Людина не повинна усвідомлювати, що вона вчинила і надалі. Бо якщо після вчинку, якийсь добрий парафіянин пояснить піддослідному, що відбулося, і які страшні наслідки спіткали світ, після його вчинку, і якщо у піддослідного увімкнеться совість, то з'явиться і факт гріха. Отже гріхом можна вважати не сам вчинок, а муки совісті, які накладають свідому людину після усвідомлення негативності вчинку. Отже гріх – це сором... . Гріх – це почуття сорому, або почуття провини... . А з гріхом до раю тобі зась...

Виходить, якщо знайти якогось маніяка без мук совісті, то можна буде спостерігати безгрішну людину, що вчиняє злочини без гріха...? А чому ні. Таких же було багато. І кати при інквізиції у давнину, і хрестоносці, що різали людей, як скот, з ім'ям господа на вустах. Вірячи, що вчиняєш добру справу, ти звільняєшся від провини, а заодно і від почуття сорому, а там і від гріха. В результаті безгрішним дорога лише в рай. В той, який вони уявили в усіх деталях, і в той, у який вони повірили всім серцем. Отже, як це

не дивовижно звучить, індульгенція, як документ, мала таке право на існування. Бо людина, яка заплатила трохи грошенят в кишеню церкви і отримала такий папірець, вірила, що викупила гріхи, отже втрачала почуття провини, сорому, і гріха. Яка маячня! Але логічно ж. Як логічно і те, що ці гріхи, разом з грошима переходили на церкву, оскільки користолюбство, це ще той гріх! А значить церква на сьогоднішній день встигла назбирати гору гріхів, і добряче вкоренилася на місці першого грішника! Ох і маячня-а-а!

Для мене так просто звільнитися від почуття сорому було проблематично. Певно віри не хватало, що якийсь дядечко, нехай і на службі у бога, може сказати: "Відпускаю тобі гріхи, сину мій! Амінь!", і все. Малувато ритуалів. Треба було глибше залізти у себе і повірити. І все ж, мені хватило розуму, хоч і не швидко, але закрити це питання. Пам'ятаю цікавий вислів, який мені дуже допоміг: "Якщо ти не знаєш, як вчинити – ляж і подумай." Був у ті часи період мого життя, коли я лежав і думав. У лікарні де немає телевізора в палаті, часу загалом вдосталь. Головне зрозуміти, для чого тебе закинуло у це лікарняне ліжко, сприйняти це як подарунок, і використати час як належне, тобто не плюючи в стелю, а займаючись самоаналізом. Перебравши своє життя, зрозумів, що не зважати на почуття гріха можна лише тоді, коли ти будеш жити так, щоб тобі не було соромно за прожиті роки.

Дуже багато часу потрібно було, щоб примиритися з собою. У моєму житті, як і в житті будь якої людини сорому було – океан і три моря. Більшість такого гріха була від несприйняття себе. Тобі соромно перед мамою, через те, що ти порвав штани, хоча перед хлопцями ти, ще недавно, з тими ж порваними штанами, ходив героєм. Тобі соромно перед дівчиною, що приніс на побачення маленький букет, бо не хватило грошей на більший, і ще соромніше, що в кафе ти її вже не зможеш повести, бо між кафе і букетом вибрав букет. Це все виявляється гріхи, і всі ці гріхи треба "проробити" і "пробачити". Тобто уявно пережити такі ситуації по новому, з розумінням того, звідки виникає сором. Ну і не соромитися більше.

У таких гріхах можна звинуватити соціум. Це наше оточення прививає нам комплекс неповноцінності. Але хоч винуватий і соціум, але провина і гріх на тобі. То ж і відповідальність лежить на тобі. Тут є декілька варіантів. Можна зробити деякі речі, які знімуть з тебе почуття провини. За штани потрібно вибачитися перед мамою, та не забути сказати їй, як ти її любиш. Бо ти не супермен, а звичайний хлопець з дурними фантазіями, які не дають дивитися під ноги. З кафе і букетом трохи складніше. Тут треба на себе брати відповідальність. Якщо в тебе вітер в карманах, або зароби, або дістань грошей, або не зазіхай на дівчину, бо щоб шукати такого роду задоволення, потрібні гроші. Якщо не хочеш крутитися і шукати гроші, просто засунь своє задрате до неба лібідо у вже відоме місце і забудь про дівчат. Як компенсацію можеш собі дозволити думку, що вони навіть не здогадуються, що вони втрачають... А якщо ці гріхи вже відбулися, і ти просто проробляєш минуле, потрібно примиритися з тим, що ти не супер герой, не Казанова, не Шварценегер і не Ален Делон а звичайний хомо задротікус. З тобою вже це все відбулось і ти вирішив просто прийняти це все, записати

на свій рахунок, взяти на себе відповідальність, зробити певні висновки на майбутнє і жити далі, пообіцявши самому собі, що у наступний раз зробиш по іншому. Можливо зробиш і не так, як запланував, але хоча б просто по іншому. І у наступний раз, який обов'язково буде, бо людина істота недосконала, і ти знову утнеш щось подібне, потрібно знову аналізувати ситуацію *post facto*, і знову обіцяти собі, що у наступний раз все буде по іншому. Саме так, від гріхів не виходить спекатися раз і назавжди. Цьому процесу треба вчитися, як і любому другому умінню. Лише через тривалий час сам плин життя стане таким, що тобі менше треба буде аналізувати минуле, бо ти навчишся чинити лише те, за що готовий взяти на себе відповідальність.

Можна було б забити на цей процес, але я вже логічно довів собі, що з гріхами не варто надіятися на хоч і малоімовірну, але все ж на імовірну можливість отримати свій персональний рай.

Однак, не всі гріхи залежать лише від тебе. Найсерйознішими гріхами, що не бажали відпускати мене в результаті самосповіді, виявились ті, що базувалися на інстинктивному страху смерті. Наприклад, троє гопників роблять тобі гоп стоп. А ти – дрищ, що не може покласти їх обличчям у землю. Тобі страшно до блювоти. І ти стоїш і спостерігаєш, як молодший із трійці, якого можливо ти б і переміг один на один, з самовдоволеною пикою, витягає з твоєї кишені декілька монет, хоч і не великих, але зекономлених тобою від сніданку, щоб купити якийсь дріб'язок для задоволення. І страх, це не головне. Головне, що тобі до біса соромно. Насправді, тобі більше соромно аніж страшно. Соромно за те, що стоїш опустивши руки, соромно, що можливо ще хтось бачить цю ситуацію, соромно, що мріяв ще вчора, коли читав книгу Купера про індіанців, як розкидаєш ворогів однією лівою за допомогою хитрих прийомчиків, а зараз стоїш, запхавши всі свої фантазії в одне місце.

Треба розбиратися. Причина цього сорому, як і причина страху, у тому що ти боїшся фізичних ушкоджень. Тобі соромно боятися уколів у лікарні, але ти їх боїшся. У глибині цього лежить страх смерті. Тобто ти боїшся не самого болю, як тобі може здаватися, ти боїшся отримати ушкодження, за якими може настати смерть. І твоїй підсвідомості байдуже чи перед тобою ствол пістолета, чи кулаки гопоти, чи малесенька голка шприцу. Підсвідомість сприймає загрозу як факт, не беручи до уваги його розміри і гіпофіз автоматично робить вприск адреналіну у твою кров. Отже треба було зрозуміти що таке смерть.

А смерть, хто б вам що не розповідав, це просто невідома ситуація. Тобі розповідали, що після смерті, або нічого не існує, або настає потойбічне життя, але підсвідомо ти розумієш, що це все не більше ніж брехня і фантазії, тому що жоден із тих, хто розповідав тобі цю сумнівну інформацію, ще не вмирав. І лишається у тебе лише той факт, що про смерть тобі просто нічого не відомо.

Ми боїмся того, що нам не відомо. Відомий страх перестає бути страшним. І для того, щоб здихатися гріхів зав'язаних на страх смерті, мені потрібно було спекатися страху смерті. Це, я вам скажу, та ще задачка.

Варіантів розібратися з питанням смерті у мене було два. Першим було ненадовго

умерти насправді. Влаштувати собі клінічну смерть на час від однієї, до п'яти хвилин, тобто максимум часу, поки не помре мозок, бо якщо мозок встигне померти, то після воскресіння я буду ідіотом або овочем. Існує декілька практик клінічної смерті. В теорії, після зникнення серцебиття, ще чотири, п'ять хвилин мозок продовжує жити. Отже після чотирьох хвилин у стані трупача, мій вірний товариш, професор медицини з докторською ступінню, повинен був мене реанімувати, і після посмертного шоку, мені ще довго належало рефлексувати на стан своєї смерті, та радіти тому, що маю такого вірного друга, який повернув мене з того світу.

Маю заявити з усією відповідальністю, що від першого варіанту я вимушений був відмовитися. На моєму відповідальному рішенні позначився той факт, що я не вважав тимчасову смерть справжньою. Якщо перестане битися серце, мозок все одно ті чотири хвилини буде жити. Отже я не зможу вважати себе мертвим, і всі мої спогади про стан смерті, можуть бути просто галюцинаціями, які ловлять люди від нестачі кисню.

Був іще один факт, який не давав мені можливості задіяти перший варіант мого знайомства зі смертю. У мене ні у товаришах, ні у знайомих не було професора медицини, а довіряти своє життя невідомому ескулапу я б не наважився. Біс його знає, що у нього в голові, і чи дістане у нього досвіду витягнути мене з лап смерті, тим більше, оскільки він мені не друг, і не родич, то за це потрібно платити купу грошей, тому що такий експеримент у нас вважається дуже і дуже незаконним. Та і з грошима у той час було не дуже добре. Хоча, видно така вже я людина, що з грошима у мене все життя було не дуже добре... .

Що таке? Відчув зернятко сорому від нестачі у себе грошей? Отже використовуємо нашу практику: приймаємо відсутність у мене грошей як даність, або як унікальну рису, або як винятковість, що вигідно відрізняє мене від інших самців роду людського, та даємо собі обіцянку в наступний раз знайти час і заробити грошей, або усвідомити той факт, що відсутність грошей ніяк мене не принижує. Можна ще зібгати папірець із зображенням слона у кульку, та ображено закинути її у смітник.

Що, немає ані слона, ані паперу і за це також соромно? Не біда, повторюємо практику з пункту один і до цього місця тільки з приводу відсутності у мене паперу з зображенням слона, а заодно і з приводу відсутності у мене паперу взагалі без зображень.

Приблизно так, у мініатюрному варіанті, працює стандартна практика самосповіді та самовідпущення гріхів.

Отже повертаємося до смерті.

Відкинувши варіант номер один, я зосередився на варіанті номер два. У цьому варіанті я вирішив скористатися вірою. Скажу вам, як до певної міри атеїст, віра досить гарна річ, а головне, проста у використанні. Принцип мого досліджу був доволі банальний. Оскільки я не міг достеменно взнати, що відбувається після смерті, то я міг просто повірити в те, що знаю, що саме відбувається після смерті, на основі мого власного досвіду. Спочатку гарненько уявити, а потім повірити, що уявна картинка і є справжня. Не знаєте як це працює? Можу навести приклад. Станьте рівно на підлогу з

закритими очима. А тепер просто уявіть, що ви стоїте на самому краєчку десятиповерхового будинку. Тільки гарненько уявіть. Якщо ви нормальна людина з нормальним страхом падіння, у той момент, коли ви відчуєте вітерець висоти на обличчі, вас поведе назад. Наш мозок не відрізняє реальність і фантазію. Цим можна скористатися у критичний момент, коли реальну небезпеку можна виставити перед собою, як видуману і заспокоїтися. Але це трошки з іншої опери.

Добре пам'ятаю той день. Сказавши собі: "Легкотня! Мов два пальці об асфальт!", я роззувшись пішов до дивану, не роздягаючись завалився на нього і уявно здох... .

Не знаю чи впав я в транс, чи в стан глибокої медитації. Я не контролював розслаблення кінцівок і дихання, як рекомендували практики, я за це просто не думав. Я просто закрив очі і старанно, з усією відповідальністю, щоб потім не переробляти по триста разів, уявляв, що перестав жити.

У такому стані, як я дізнався пізніше, я пробув чотири години. Час змазався і став неважливим. Мене не було. Було лише моє тіло, що охолело і чекало на поховання, переодягнене у мій старий випускний костюм. Моє тіло значно виросло з часів школи, тому костюм був застібнутий на всі ґудзики спереду і повністю розрізаний ззаду. "Хто там побачить?" Щелепу підв'язали бинтом. Тим же бинтом зв'язали руки і ноги, підрізавши жили під жижками і коло ліктів, бо на дивані ноги і руки криво заклали. Коли помили тіло, щоб під мене не підтікало, вирішили ізолювати природні отвори, та не довго думаючи, одягли на мене під костюм щось, на кшталт дорослого памперсу з поліетиленового пакету та вати. Прагматично подумалося, що можна було б вчинити простіше, зав'язати спереду, та заткнути ззаду. Хоча це вже можна визначити, як знущання з тіла покійника. На ногах були білі капці. Певно, їх придбали у ритуальному бюро. Мені було повністю байдуже хто прийде на мій похорон, і чи буде хтось журитися за мною? Я просто беземоційно спостерігав як моє тіло у гробу, під землею, на півтораметровій глибині, швидко розкладається. Як на надутому обличчі з'являються товсті хробаки. Мене не цікавило, чому я можу бачити все у темряві і звідки взяли хробаки у щільно зачиненому гробу? Я пришвидшив час і зупинив спостереження, лише коли просіла могила, прогнила і продавилася дешева фанера кришки гробу і земля стисла мої решки у своїх чорних обіймах.

Полишивши це сміття, я повернувся у часі і просторі до свого мертвого тіла на дивані. Мигнула думка: "Може краще кремація?" Пригадалося, що для повного спалювання тіла дорослої людини треба чотири кубометри деревини. Не заморочуючись на ритуальні послуги, та відкинувши крематорій, поклав своє тіло посеред степу широкого, на зіккурат з дров, і підпалив високоякісні полінця. Уявити не міг, що може бути таке багаття. Спостерігав до кінця. Залишилася лише пара зубів. "Не прогоріли..." .

Знову повернувся до дивану. Довго спостерігав. З'явилися думки: "Не має значення... . Це все не має ніякого значення... . Просто шкіряний мішок, набитий кістками та м'ясом..." .

Крутнувшись, я крізь дах піднявся над будинком, потім злетів над містом і почав

спостерігати за тим, що зміниться після моєї смерті. І будинок, і квартал, і місто, і країна, і вся Земля, моєї смерті не помітили взагалі. Дівчина знайшла другого, друзі знайшли з ким проводити час, дерева, що я саджав у шкільному дворі, спіяли і на їхньому місці посадили інші. Дачу, яку я допомагав своєму дядьку будувати, з часом розвалили, і хтось побудував там нову, вдвічі більшу дачу... .

Великий мурашник, де від конкретної мурашки може залежати лише положення декількох трісочок у безкінечній роботі мурашиного народу, який захищають від сонця декілька листків велетенського дерева, що губиться серед безкрайнього лісу, що огинає захвану у шапці з хмар вершину гори, що є частиною гірського хребта, який губиться серед безлічі островів, що щільною групкою стоять посеред безкрайнього океану, який омиває маленьку частину планети, що пилінкою бігає колами по своїй орбіті навколо велетенського сонця... .

Відчувши, що знаходжуся далеко від дому, або від того мішка з потрухом, який вважаю домом, що місце в якому я жив, настільки дрібне і незначне, що шукати його зараз серед просторів космосу довго і моторошно, я завмер серед всієї цієї порожнечі, і життєва метушня мені здалася такою безглуздою і несуттєвою... . Моє "Я" почало розпадатися, бо мені не хотілося ні продовження, ні повторення. Життя видалося гидким і мерзенним, з його дрібними цілями, метушнею, змаганнями за виживання та шматок хліба. Мені хотілося просто зітерти себе, розпорошитися у великому ніщо і безповоротно зникнути. Від мене почали відлітати малесенькі шматочки мого "я". Навколо почала збиратися темрява. В цей момент я прокинувся.

Не зважаючи на те, що сон був доволі песимістичним, настрої був бадьорим, весь сон міг згадати до дрібниці і запам'ятався він мені кольоровим. Тоді я ще не знав, що за допомогою такої імпровізації, я перший раз використав свідоме сновидіння. Що цікаво, до цілеспрямованих занять свідомими сновидіннями, які я почав практикувати багато років пізніше, у мене ні разу не вийшло повторити щось подібне.

В результаті проведення видуманої смерті, від страху смерті я не звільнився повністю, бо деяка частина того страху лежала за межами сили, що змушує вас відступити від краю прірви. Справжньої чи видуманої. Але я здобув розуміння, що смерті не існує. Існує, з одного боку, життя до смерті, і з другого боку, або порожнеча, або потойбічне життя. Ніякої миттєвості, яку можна назвати смертю не існує. Або ти живий, або ні. Або ти ще тут, або ти вже там. Можу допустити, що декілька хвилин після клінічної смерті, тобто зупинки серця, ще якісь залишкові відіння, у не до кінця вимкненому мозку жевріють, але то не смерть, то ще життя. Тож миттєвості смерті я собі не уявляв, і вирішив знехтувати тими декількома секундами, що колись все одно закінчатся. Зрозумів я також, що мої спогади і моя особистість, за яку так тримається его, мають значення лише під час життя і лише для мого его.

І хоч я ще не до кінця видалив отой страх смерті, зробленого виявилось досить, щоб пропрацювати згадані вище гріхи, тобто почуття сорому. Однак варіанти рішень які я собі міг запропонувати були дуже кардинальними. Тобто з гопотою, яка збагачувалася за мій рахунок, у мене було два варіанти, або повна бездіяльність, або стовідсоткове

розуміння, що переді мною смертельний ворог і вмикання берсеркера. Головне я усвідомлював, що прийнявши рішення самостійно, самостійно зробивши вибір варіанту дії, ти перестаєш звертати увагу на страх, сором, тоді приходить зосередженість для сумлінного виконання свого вибору. Якщо я приймав рішення, що зараз я не можу ризикувати життям, хай забирають гроші, то я стояв і неемоційно терпів знущання, міг навіть підіграти грабіжникам, зобразивши страх, щоб прискорити розвагу. Якщо ж я приймав рішення, що це край, так жити не можна, то, як у нас в школі казали, у мене падала планка, поняття зберегти своє власне життя для мене не існувало. Лишалось лише вчепитися в найближчого ворога і видавлювати йому очі, гризти горло, але встигнути забрати з собою на той світ, хоча б одного нападника. І хоча варіанти були дієві, але вони мало мене влаштовували. Бо не варто віддавати все з кишень, кожен раз коли тебе попросили позичити сотню до зарплати, як і не варто вбивати людину, яка з невірною інтонацією попросила тебе підкурити. Але, напевно, у мене достатньо добре вийшло пропрацювати дану ситуацію. Індикатором успіху може стати частота повторення подібних ситуацій, що раптом значно понизилася. Мені приємно було заспокоювати себе, думаючи що у мене з'явилося щось у погляді. Щось таке, що люди розуміли: "Воно дурне і його краще не займати, бо ще покусасє." Як казала одна розумна людина: "Всесвіт, навчаючи тебе, раз за разом буде підкидати тобі подібні ситуації, щоразу підсилюючи ефект, до тих пір, поки ти не знайдеш найкраще рішення або найефективніший вихід з наданої тобі ситуації." Себто тебе будуть бити з кожним разом все сильніше, поки або не навчишся, або поки тебе не приб'ють к бісовій мамі. Багато разів перевіряв цей ефект. Ось ти вже зрозумів свою помилку, ти вже знаєш, що ти зробиш наступного разу, щоб бути безперечним переможцем. Ти вже повірив, що зможеш це зробити. Ти вже чекаєш подібної ситуації, яка раніше повторювалася мало не щодня, і наче по закону бутерброда, що постійно падає маслом донизу, ти з подібною ситуацією вже ніколи не стикнешся. Це навіть трохи ображає твоє его. Стільки енергії покладено, а все дарма. Але ж не дарма, бо ти таки навчився.

Та повернімося до нашого раю. Вірніше до мого, а ви самі робіть собі свій, якщо схочете.

Тепер, коли я з горем навпіл прибрав з дороги всі гріховні перепони до спокійного та щасливого потойбічного життя, належало створити саме те, заради чого я і затівав всю цю катавасію. Прийшла пора створити собі той рай, який мені до вподоби.

Всі описані вище події відбувалися на протязі довгого проміжку часу. Коли я закінчив підготовчі роботи, у мене позаду був вищий навчальний заклад а надворі були славнозвісні дев'яності. Одна відома людина сказала, що поки ми мріємо і будуємо плани, життя минає. Так і відбувалося. Складалося враження, що для мене життя, це лише час для підготовки до смерті. Навколо в країні був бардак. Владу міняли і ділили, з'явилися малинові жакети, золоті ланцюги на шиях, та дорогі іномарки на побитих дорогах. Оскільки мені у цьому житті попався організм не дуже високої якості, то в армію я так і не потрапив. Але дуже не переживав, оскільки все життя намагався вчитися на чужих помилках. Мені просто достатньо було уважно подивитися на тих

дембелей, яких я знав особисто і послухати їхні п'яні оповідки, щоб зрозуміти, що не потрапивши до лав армії, я не втратив аж нічого. Тоді до армії перестройка і незалежність ще зовсім не дійшли, і два роки серед дідів, черпаків і духів точно не пішли б мені на користь. А на вулиці, нагадаю, були дев'яності. Постало питання грошей та житла. Оскільки великими м'язами, або хитрим інтелектом бізнесмена природа мене не наділила, у той гармидер, що влаштували червоні піджаки я лізти навіть і не думав. Вибрав я собі нішу збирача крихт з святкового столу життя. Я пробував все, до чого дотягувався. Вже потім підрахувавши всі свої спроби я збився на двадцяти шести професіях, у яких встиг себе спробувати. Там був і шкільний вчитель, і масажист, і тренер по гірськолижному та пішохідному туризму, і різні види продаж, і графічний дизайн, і поліграфія, і металургія. У той список втрапили навіть бальні та спортивні танці і коучінг. Озираючись у ті часи я навіть зараз думаю "Як?!!! Як, спробувавши стільки варіантів, я ніде себе не знайшов?" Хоч свої духовні практики на той час я закинув, однак проміж маси книг, які я читав, щоб освоїти наступну професію, та для підвищення рівня своєї мотивації, мені попадалися книги з психології, вивчення підсвідомості, та окультизму. Для створення свого варіанту потойбічного життя я завів невеликий альбом, куди вклеював фотографії з журналів з казковими краєвидами. Певне за час, коли я був торговим агентом і мені приходилося спілкуватися з великою кількістю клієнтів, моя любов до людей зовсім зійшла нанівець, бо підбираючи найкращі краєвиди для свого альбому, відбирав лише ті, на яких не було жодної живої душі. Але всі намагання створити у себе в голові якусь загальну картину місця свого комфорту, де мені б сподобалося провести вічність, були невдалими. Йшли роки, і хоч ситуація в країні потихеньку стабілізувалася, стабілізувати власне життя у мене так і не виходило. Так мене навчили, що не спробувавши, не можна сказати, чи зможеш, чи ні. А спробувавши і зрозумівши, що це не твоє, тяжко зітхаєш за втраченим часом, та починаєш шукати наступний варіант. Життя вперто не давало мені до рук можливості скопити грошей на невеличкий капітал і почати життя в якості рантьє, закинувши обридлу роботу. Брати кредити я раз і на завжди відмовився. Добре запам'ятав історію стародавнього Риму, де процвітали лихварі а безліч людей, приваблених дармовим кредитом, в решті решт змушені були віддавати родичів, або самого себе до рабства, з варіантом закінчити життя страченим коло стіни, як раба, котрий втратив здатність працювати. І хоч кредит під розвиток бізнесу, я вважав нормальним явищем, а лише кредит для розваг та придбання збиткових речей або житла вважав злочинним, та зважаючи на кількість невдалих спроб різного роду занять, втратив віру у вдалий результат. Не один раз спостерігав рекет, або банальний віджим бізнесу. Сам же себе зовсім не вважав настільки везунчиком, щоб міг би хоча б лишитися при своїх, або пройти проміж крапельками дощу і отримати вигоду. З удачею у мене катастрофічно не склалося. У дитинстві мене виховали під девізом "з милим рай і в наметі", а в дорослому житті була вже інша країна і інша картина: "Все коштує грошей, а любов, це одне з найбільших і найзбитковіших капіталовкладень". Тригером моїх відносин з фортуною стало слово "невдаха", що пролунало від моєї дівчини, перед

тим, як вона пішла від мене. Можливо саме цій події мені потрібно було завдячувати за те, що я перестав випробовувати удачу. Розуміючи, що лотереї та гральні автомати придумали не для того, щоб виплачувати мені виграші, а для того, щоб заробляти на таких дурнях, як я, суворо заборонив собі навіть думку про дармовий прибуток. Змінюючи професії я зрозумів, що найманою працею на життя не заробиш. І на таке борсання, спроби і невдачі, я витратив все своє свідоме працездатне життя. У цій метушні пройшло майже тридцять років.

Десь у ті часи нелюдських потуг, амбіційних намагань та пшикових звершень, мені до рук потрапили практики свідомих сновидінь. Це була чи не найяскравіша подія серед сірої буденності. Я зразу зрозумів, що знайшов саме те, чого мені не вистачало для створення того місця, куди я маю надію переселитися після смерті. Першу, знайдену мною книгу по сновидінням я прочитав за вечір і зразу ж перейшов до практики. Але, як можна здогадатися, результату не було довго. Хоч я і згадав, що вже один раз мав задоволення побути у свідомому сновидінні, хоч я і мав певний досвід медитації та контрольованого накопичення і підйому енергії, але контролювати себе уві сні, прокинувшись під час сну, усвідомити, що ти спиш та бачиш сон, у мене вийшло далеко не зразу.

Існує доволі багато різновидів практик входу у стан свідомого сновидіння. Приклад Кастанеди, де для входження у змінений стан свідомості, використовувалися галюциногенні гриби, я відмів зразу. Мені з такими не по дорозі. Тут на солені маслюки у тарілці з підозрою дивишся, а жерти невідомо що, та ще й привезене з Америки, це не для мене. Невідомо, чи правильно у рецепті дідуса Хуана вказане дозування, і чи не виявиться воно залежним від, скажімо, маси тіла, так, що замість подивитися кольорові картинки, я просто копита відкину. А мені туди ще рано. Там у мене ще не все готове.

Зупинився я на способі, що базувався на простих психологічних самонавіюваннях, після яких, коли засинаєш лишається психологічний якір, що дозволяє прийти до тям уві сні. Не буду переписувати нудну теорію. У епоху інтернету кожен зацікавлений може знайти собі методику по власному вибору.

Що мене так зацікавило у свідомих сновидіннях? Існує безліч спогадів, дописів та інструкцій досвідчених сноходців, що не пожаліли часу, та попсували трохи віртуального паперу, щоб новачкам було простіше вжитися у новий світ свідомих сновидінь. Як і слід було чекати, більша половина з цих інструкцій виявилися фантазіями наркоманів, які зовсім не допомагали, а лише несли дезу. Для себе я сприйняв на віру інструкцію якогось невідомого автора про те, що уві сні дуже зручно моделювати світ навколо себе. На той час я був графічним дизайнером, та мав ще й професійну зацікавленість. Десь тоді ж, діставшись до комп'ютера, я захопився і комп'ютерними іграми. Так, можна сказати, підстаркуватий мужик намагався відібрати у дітлахів шматок віртуального хліба. Але мене настільки захопив фентезійний, вигаданий світ ігор ММО RPG, що для того, щоб побігати казковими локаціями за скарбами та пригодами, щоб мати можливість наражатися на небезпеку, без страху померти, знаючи, що у випадку загибелі, коло кібеліску на тебе чекає все втрачене

тобою майно, а заодно і нове тіло, я ладен був навіть відібрати у дитини цукерку. А хто б вам що не казав, це не таке вже й легке завдання. Задля вашої ж безпеки, не раджу вам відбирати цукерки у дітей.

14 *** Колись.

Я поставився до освоєння свідомих сновидінь, як до нової професії, з девізом "Навіщо думати? Трусити треба!" Вимушений зізнатися, що свідомі сновидіння виявилися найскладнішою професією, що мені доводилося освоювати. Минуло аж півтора місяці щоденних тренувань перед сном, до того моменту, коли я зміг уві сні лишень зафіксувати поглядом свої долоні, та зрозуміти, що я сплю і я прокинувся уві сні. Я настільки зрадив, що не втримав контролю і через декілька миттєвостей прокинувся повністю. Заряд ейфорії від того, що у мене щось вийшло, був настільки великий, що я потім майже всю ніч не спав. І звісно, тієї ж ночі повторити цей подвиг у мене не вийшло. Не вийшло і наступної, і наступної... . На початку, увійти в прикордонний стан, коли твоє тіло встигло заснути, а свідомість лишається пильнувати, у мене виходило приблизно лише раз на місяць. Але вода камінь точить. Я жив звичайним життям робочої людини, моє хобі забирало у мене лишень небагато часу перед сном. Йшов час. Через рік у мене вже виходило в середньому раз на тиждень прокидатися уві сні, та витворяти там чорт зна що. Коли людина бачить звичайний сон, у неї повністю відсутнє критичне мислення. Вас нічого не дивує. Все, що там відбувається здається звичайним і логічним. Підсвідомість закидає вам образи, ви ж, лише реагуєте на них. Коли ж ви прокинетесь уві сні, до вас повертається контроль. Ви самі можете регулювати і сюжет сну і свою реакцію на те, що відбувається. Ви можете контролювати і змінювати саму реальність. Ваше сприйняття світу стає чітким і його можна порівняти з сприйняттям оточення у реальному житті.

Відкрию вам маленьку таємницю, чим би не займалася людина, все життя вона віддає досягненню однієї цілі – зміні реальності навколо себе. Хоча думка не моя, але вона чудова і я рекомендую вам її записати для пам'яті. У свідомому сновидінні ви можете міняти реальність за допомогою лише свого волевиявлення. Тобто ви зразу досягаєте цілі всього життя. Ви можете змінювати реальність як вам заманеться і скільки вам заманеться. Через це, виникає постійне відчуття щастя. Коли ви прокидаєтесь, відчуваєтеся бадьорим і радісним. Життя набуває фарб.

У реальному житті я також отримав невеликий гешефт. Згідно тим же практикам свідомих сновидінь, сон є реальністю без прив'язки до часу. Тобто, і поза сном можна впливати на реальність, але наяву, від моменту волевиявлення, до досягнення цілі проходить проміжок часу настільки ж довгий, наскільки великою є ціль. І наяву без чіткого контролю, вплинути на реальність також не вийде. У мене виходило керувати реальністю, але, нажаль, лише у дрібницях, напевно тому, що цим дрібницям я не надавав ніякого значення.

Сам я машини не мав, і коли мене підвозили до роботи, я підказував куди проїхати, щоб знайти єдине вільне місце для паркування, чим викликав чималий подив у колег. Я

перестав попадати під дощ, тому що знав коли він піде і коли скінчиться, тому, коли приходив на роботу сухим і без парасольки, дуже дивував колег, які вишиковували у проході колону відкритих парасольок для просушки. Коли мене просили, я міг передбачити погоду за день, два, або тиждень. Прогнозів погоди і гороскопів я не читав і дуже часто мої прогнози не збігалися з метео-центром, але перемагали, що призвело до того, що я іноді почав отримувати не питання відносно погоди, а замовлення погоди наперед.

15 *** Колись.

Одного разу, одна з красунь нашого відділку зібралася одружуватися. Вона планувала вийти заміж за бухгалтера доволі багатії фірми. Бажаючи шиконуть, вона запросила на весілля весь відділок. Запрошуючи мене, вона, згадала мої вміння:

- Валерчику, по прогнозам весь тиждень зливи. Потрібна гарна погода на суботу. Влаштуєш?

- Що ж, я можу тобі подарувати на весілля гарну погоду.

Відчувши, як я акцентував слово "подарувати", Аня посміхнулася:

- Економіст? Хочеш зекономити на подарунку?

- А кому зараз легко? Викручуюся як можу. А ти все одно отримуєш багатого чоловіка, не треба бути такою жадібною. Також прошу тебе зважити на те, що ти отримаєш не аби що, а сонячну погоду на власне весілля з гарантією! Арку для вінчання на вулиці ставити будете?

- Так, Жорік домовився, і працівника з відділку реєстрації шлюбів, і священника, замовив до свого котеджу.

- То що, хочеш, щоб коли священник зачитував слова великого таїнства шлюбу, ласкаві сонячні промені впліталися в твою зачіску та грали сонячними зайчиками на ваших обручках?

- Рома-антик, — протягла Аня. - Добре! Якщо в суботу буде гарна сонячна погода, то можеш приходити без подарунка. Тільки, щоб ані хмаринки!

- Анечка, не роби з мене жмота. Ну не можу ж я, дійсно, прийти зовсім без подарунка? Ну може зовсім трошки зекономлю. Але для погоди мені потрібна твоя допомога.

- Ну-у, починається. Що, потрібно трохи грошків підкинути, щоб підкупити твого знайомого клерка з небесної канцелярії? Може мені вигідніше під наметом повінчатися?

- Хоч від грошей я намагаюся ніколи не відмовлятися, але зараз мені потрібно від тебе більше ніж гроші.

Помітивши, що до нашої розмови долучилися мало не всі жадібні погляди наших колег по відділку, Аня почала мені підігравати, демонструючи всім свій розум та почуття гумору і отримуючи чималеньке задоволення від того, що привернула до себе загальну увагу.

- Валера! Ти штовхаєш мене на злочин! Свою дівочу цноту я віддам лише своєму

чоловікові!

- Біда-а... . Бачу не вийде у мене розжитися твоєю цнотою. Тоді я попрошу у тебе хоча б довіряти мені, але довіряти на сто відсотків!

- Валера, ти при тямі? Довіряти?! Тобі?!

- Секундочку!

Я підняв вказівний палець догори.

- Шановна пані! Ви цитуєте мої висловлювання у відриві від контексту! Я прошу довіряти мені лише... . Підкреслюю, лише у питаннях впливу на клімат у даній, конкретно взятій формі, лише у суботу, і лише у даному, конкретно взятому місці! Тобто на дачі, чи де ви там будете святкувати своє весілля. Себто, разова угода на разову довіру у разовій кліматичній акції.

Я підвівся зі стільця і протягнув руку Ані.

- Готова укласти угоду?

До жадібних очей всього нашого відділку долучилася така ж кількість жадібних вух. Аня не поспішала відповідати на мою пропозицію.

- Кров'ю підписувати потрібно?

- Ні, не варто. Можеш просто плюнути на свою долоню, я плюну на свою, і ми побратаємося.

- Умови?

- Ти офіційно погодишся з тим, що в суботу буде гарна, сонячна погода. Як ти там казала? Щоб ні однієї хмаринки на небі. А також, на знак довіри до мене, ти скажеш організаторам весілля, щоб над аркою не будували намет.

- Тобто не перестраховуватися?

- Тобто, якщо ти віриш, то ти віриш. Якщо буде збудований намет над аркою, про сонце можеш забути.

Аня немов кішка з муркотінням потягнулася

- Валера, ти аферист! Ти підбиваєш молоду і незаміжню дівчину на всілякі збочення. Але сонечко на весіллі я хочу. Тому давай! – Аня урочисто потисла мені руку.

- Я погоджуюся, що в суботу весь день буде сонячно і на небі не буде жодної хмаринки. І я скажу за намет.

- Домовилися. З вами приємно мати справу, шановна пані.

- Навзаєм, пане.

Ми жартівливо розшаркалися одне перед одним, та розійшлись, я до паперів, а Аня продовжила шлях по відділку, розносячи запрошення на весілля.

16 *** Колись.

У такого роду справах з планування майбутнього не можна допускати лише одного, надання будь якого ступеню важливості взятому завданню. Досить лише трохи занепокоїтися за результат, досить з тривогою зреагувати на будь яке зауваження з приводу сумнівності чи реалістичності поставленого завдання, і результат буде діаметрально протилежним. Але на той час я на своєму рахунку мав достатню кількість

зіпсованих спроб і мені вже було абсолютно начхати на думку всіх оточуючих, щоб хоч на волосину похитнути мою впевненість у кінцевому результаті. Я сприймав це як чергове тренування впливу на реальність. Що цікаво, варто було Ані відійти від мого столу, як і я, і Аня, і публіка викинули з голови те, про що ми домовлялися. Це було ідеальним виконанням умов. Один викид енергії і спокійний плин подій далі. Неначе тобі принесли папери на підпис, ти завізував, зафіксував подумки, що це буде виконано, і відклав документ у шухлядку з поміткою "Прочитано", повністю викинувши його з голови. Я навіть не знаю, чи робила Аня акцент на відсутності намету над аркою. Це вже було не важливо.

Весь тиждень видався дощовим. Мрячило, капало і хлюпало. І лише в суботу з самого раночку і до заходу сонця небо було ніби чисто вимите, сонце було ласкавим, повітря свіжим. Волога, якої за дощовий тиждень набралось більше ніж достатньо, випаровувалася і розносила навкруги аромати трави і зелені. Все пройшло чудово. Фотограф багато разів виставляв закоханих так, щоб волосся нареченої світилося в променях сонця. Але, як бувало багато разів до цього, за весь день, нікому не спало на думку згадати про нашу з Анею угоду. Це відійшло у минуле як жарт. Так бувало майже завжди, коли результат був позитивним. Набагато частіше люди виявлялися спостережливими і дорікали мені коли дослід закінчувався невдачею. Бо тоді на мене можна було спускати всіх собак. Мене ж такий стан речей зовсім не зачіпав. Я дуже добре знав, що варто мені відчувати хоч трошечки образи, чи якогось обурення за те, що мене, такого геніального, не помічають, результат декількох наступних тренувань можна буде викидати на смітник. Не знаю, чи помічали ви, що люди, які займаються духовними практиками, дуже врівноважені. Це звичайно, стосується лише людей, які дійсно щось можуть. На таких людей не впливає ні лайка, ні надмірна шана, ні зміна вартості їхньої послуги, ні чиясь авторитетна думка, ні навіть чистосердечна вдячність. Це тому, що варто такому майстру почати неправильно витрачати енергію, як всі його напрацювання підуть шкереберть. Це дуже схоже на більярд. Щойно ми запустили кульку нашого волевиявлення в певному напрямку, ми більше її не чіпаємо, але її починають бомбардувати інші кулі з питань, хвилювання, та сумнівів. Ці кулі можуть належати як іншим людям, так і тобі самому. Якщо ти не реагуєш на ці закиди, то всі сторонні кулі проходять мимо. Якщо, наприклад, хтось тобі скаже, що твоє бажання нереальне і ти засумніваєшся, відбудеться зіткнення куль і твоя куля змінить вектор руху та до лузи вже не попаде. І тут важливим є не те, що тобі хтось, щось там сказав, має значення лише те, що ти засумнівався. Це і є найтяжчим у роботі з підсвідомістю. Виробити у собі стовідсоткову впевненість у своїх діях, бо у реальному житті майже кожне друге рішення людини є невірним, а на кожне перше соціум накладає всілякі обмеження. Дуже важко, майже неможливо, звичайній людині спонтанно, не маючи такої цілі, навчитися не перейматися через всі невдалі рішення, невдалі спроби, та сприймати їх виключно лише як досвід для роботи у майбутньому. Тобто зовсім не рефлексувати, з приводу як удач, так і поразок, а лише аналізувати, робити висновки і складати події у спеціальну нішу пам'яті з поміткою "пророблено". Напевне, саме тому

серед відомих пророків, чарівників, відьмаків та іншої духовної еліти, шарлатанами є абсолютно всі. Жага до влади, бажання популярності, та жадібність до грошей також є деструктивними для духовних практик. Думаю, що сім смертних гріхів тому і вказані, як недопустимі, бо контроль над ними дасть тобі можливість не витрачати енергію на борсання у метушні людських переживань. Однак, не варто думати, що якщо серед верхньої ланки духовного бомонду немає справжніх митців сили духу, то всі вони знаходяться на нижній. Звісно в кожному правилі існують виключення. Можна допустити, що як серед бомонду, так і серед безхатків може знайтись майстер, і у такому випадку це дійсно буде майстер з великої літери, бо він не підпаде під вплив тих хитких суспільних емоцій, що підштовхують людей до крайнощів. Але основна частина духовних митців знаходяться ближче до серединки. Непомітні і сірі, вони живуть своїм непомітним життям, якомога менше контактуючи з соціумом.

У тій події з весіллям Ані, все таки знайшлась одна спостережлива людина, яка запам'ятала і надала значення змінам у погоді тієї суботи. Це була менеджер нижньої ланки нашого відділку Світлана. Та її спостережливості можна було пояснити не тим, що вона мала схильність до роботи над собою, а лише тим, що як більшість молодих дівчат, вона часто закохувалася, і у той час мала якісь матримоніальні плани на мій рахунок. Я ж зовсім не знаходився у пошуку нових стосунків. Ця моя поведінка, знову таки, базувалася на питанні грошей. Тож я вперто не звертав на її знаки прихильності уваги, і продовжував відноситися до неї як до друга. Ми обидва не мали коней і були пішоходами. У наступний вівторок ми разом йшли від офісу до транспорту.

- Валер, а ти помітив, яка гарна погода була у суботу на вінчанні Ані з Жорою?
- Звісно помітив. Все, як було замовлено.
- То ти пам'ятаєш, як пообіцяв Ані погоду на подарунок?!
- Звісно пам'ятаю. Я ж пообіцяв. Що б я був за людиною, якби не пам'ятав своїх обіцянок?
- А звідки ти дізнався яка погода буде в суботу?

Я ніколи не приховував від знайомих свої хобі. Але, напевно, я був дуже нудним у спілкуванні, або моє хобі не викликало у широкої публіки зацікавлення. Коли мене заносило і я починав натхненно розповідати про свідомі сновидіння, співрозмовникам моїм ставало сумно, нудно, і вони починали шукати привід здихатися від мене. Зробивши правильний висновок, я привчився не нав'язуватися людям, не вивалювати на них весь той пласт інформації, який я встиг засвоїти аж за два з лишнім десятки років, а лишень відповідати на питання. Це стимулювало людей задавати питання до тих пір, поки їм не набридне. А коли набридало, ми без втрати інтересу переходили до нової теми бесіди.

- Я не знав яка буде погода.
- Просто взяв Анюту на понт і пощастило?
- Звісно ні. Я запланував погоду на суботу.
- Ого, ти й таке вмієш?!
- Я такий!

- І де ти "такий", такому навчився?
- Нащо воно тобі?
- Зізнавайся! Країна повинна пізнавати своїх героїв по фасаді.
- Світлана, на це питання у мене є декілька відповідей. Від простих і відірваних від реальності, до складних, які потребують високого ай-кью. Яке тобі підходить?
- Я на частину не погоджуюся, мені потрібно все, тому вибираю всі відповіді, тільки по черзі. Починай з простої.
- Мама у мене відьма, а я у неї дурник. То вона мене трохи навчила.
- Мама ві-ідьма? – миттєво виділивши для себе цінну інформацію хитро примружила очі Світлана: — Ніколи не бачила твою маму... Познаймиш? Може їй учениця потрібна, щоб своє вміння передати?
- Ні, двох відьом у одній хаті я не переживу. І ти хочеш, щоб мати мене зразу вбила, коли я приведу додому дівчинку шкільного віку, і скажу, що знайшов їй ученицю?
- Мерсі за компліман! – Світлана на ходу зуміла зобразити кастровану подобу кніксена. – Я знаю, що відмінно виглядаю. Можеш нічого про ученицю не казати, скажи, що знайшов собі дівчину. А я під таким маскуванням проведу дослідну роботу, навчусь у неї відьомству і стану відьмою!
- Ви мені тут, шановна, вдвічі молодша від мене молода особа, свої інсинуації не закидайте. У мене на таку гру є козирна карта, що б'є всі твої аргументи.
- Ану, кидай на стіл свою карту.
- Я живу у мами.
- Ну-у-у! Так не цікаво! Я знімаю з тебе звання лицаря мого серця! Ти його не заслуговуєш! І мені не сподобалася перша відповідь! Давай саму складну!
- Для того, щоб запланувати погоду я використовую Біблію.

Світлана скривала носик.

- Церква-а-а. Ну-у-удно. Хоча... продовжуй!
- Вирішила прийняти виклик? Так тебе зачепила необхідність високого ай-кью?
- Цікаво просто. І факт мами – відьми, має непогану магічну перспективу.
- Добре, тоді я тобі накидаю купу змінних, а рівняння з них ти вже сама складати будеш. Перша: "Віра і релігія – це різні речі", а в даному випадку ми будемо використовувати Біблію як символ віри, а не як символ релігії. Друга: Коли Ісус давав якісь настанови учням, він сказав щось на кшталт: "Коли збереться вас двоє, або більше, в ім'я моє, то буде вам по вірі вашій." І ще щось з приводу того, що маючи віру розміром з гірчичне зерно, ви ладні будете зрушити гору. Не пам'ятаю, як там конкретно було сказано, але для себе я виніс саме таку суть. І третя перемінна: Я зібрав себе і Аню, тобто нас було двоє, а як я розумію, для таких дрібниць, як розгін хмар, достатньо і двох. Окреслив завдання, увімкнув віру і запрограмував погоду на суботу. Все. Як тобі?

Світлана на деякий час замислилася.

- Але Анька тобі не повірила. Вона про все зразу забула. А значить двох до віри ти

не залучав.

- Вона мені свідомо не повірила. Але віру можна визнати не за словами, а за діями. Вона виконала ритуал, потисла мені руку і уклала угоду, а значить на підсвідомому рівні у неї з'явилася віра. І хоч її там не дуже багато, але якщо гірчичного зерна хватає на гору, то на погоду вистачить і того дріб'язку, який я зміг розбудити у Ані.

Світлана знову трохи подумала.

- Ще варіанти твоїх відповідей є?

- Є. Штуки три. Але по складності це вже щось середнє між першою і останньою. То що скажеш?

- Що я можу сказати? Нудно з тобою. Нафантазував, нагородив, а правду казати не хочеш. Але все ж таки, дещо я зрозуміла. У пульт для телевізора вставляються дві батарейки. З однією батарейкою пульт працювати не буде. Виходить ти був першою батарейкою, а Аню використав, як другу. Тобто ти скористався Анею, навіть не як жінкою, а як батарейкою! Ти використав її, як безкоштовну робочу силу! Це гидко! Валера, ти – страшна людина! Угоди з тобою укласти не можна!

Я демонстративно зло примружився.

- А ти і справді розумна! Будь обережною, ти мені навіть починаєш подобатися.

- Ні-ні-ні! – Світлана струснула волоссям, поправляючи зачіску. – Потяг уже відійшов. А мама, то святе. Все! Мені на маршрутку. Чмокі-чмокі, па-па! – За розмовою ми підійшли до зупинки і моя колега попрямувала до своєї маршрутки.

Наступного дня у Світлани був новий лицар її серця. І хоч він, можливо, ще не здогадувався, чому вона часто зупиняється коло його столу і задає незначні та наївні запитання, але здобич вже заковтнула гачок і так просто з нього не зірветься. Думаю, щоб уникнути полону, у нього немає такої козирної карти, якою володів я... .

17 *** Зараз.

- "Ти їсти взагалі збираєшся? Чи поки весь свій бестселер до кінця не напишеш, з місця не зрушиш?"

- "Раніше я думав, що ти – частина моєї підсвідомості, яка зайняла ресурси мого мозку, надбала свою унікальну особистість, та гордо називається шизофренією. А виявляється, що ти, як би це банально не звучало, є просто голосом мого шлунку... ."

Я полишив комп'ютер та перемістився на кухню, щоб приготувати щось на вечерю.

- "Ти ж казав, що напишеш лише початок."

- "Так отож, бачиш, пишу. І це ще не весь початок."

- "Але це довго і нудно. Хто це буде читати?"

- "Маю велику надію, що ніхто не буде. Я пишу для себе, щоб насамперед у себе в голові структурувати інформацію. Я сам повинен зрозуміти яким чином у мене вийшло. А головне, я і сам достеменно не розумію, що саме у мене вийшло. "

- "Мені здається, що писанини багато. По твоїм мемуарам можна створити систему підготовки майстрів магії."

- "Не тіш себе. Ніхто нічого створити не зможе. У бажаючих не стане однієї

складової, без котрої завдання стає неможливим. Це лише скорчені поверхневі записи, що допомагають мені трохи розібратися у власному житті, підсумувати факти, але не дадуть повної картини сторонньому читачу, а ще, зараз війна, і такого роду захлавна книжечка нікому не потрібна. Хіба лише за відсутності туалетного паперу."

- "Ну, все на користь. Якщо надумаєш надрукувати, роби з найдешевшого та найм'якшого паперу. Так, щоб разок прочитати, а потім використати по призначенню."

- "Може ти і правий. Менше з тим, є інші завдання, на яких потрібно зосередитися. Ось, наприклад, чи варто мені зараз легалізуватися у суспільстві? Паперів ніяких, перша ж перевірка, і мене почнуть ганяти."

- "Нудно. Тягатися по інстанціям. Ноги знову почнуть боліти."

- "Якщо надумаємо легалізуватися, то спочатку до лікаря. Там може ще на пару днів застрягнемо. Підлікувати макітру треба. Може якусь довідку подорожню дасть, щоб з нею вже додому добиратися. А там паспорт відновити треба."

- "Я ж кажу, нудно. Навіщо тобі це все? Що, плануєш жити вічно?"

- "Якраз навпаки. Відверто кажучи, хочу назад."

- "Так, майже півтора року в раю дарма не проходять."

- "По всьому виходить назад мені зась."

- "Не вганяй себе в депресію. Чи забув уже, як попавши туди, хотів на Землю повернутися? Аж під жижками тряслося, так боявся і додому хотів. І між іншим, на той час, повернення сюди виглядало ще більше малоймовірним. Так що не бійся. У всякому випадку одна спроба у тебе завжди є."

- "Мені та одна спроба не підходить. Якби все було так просто, то моє тіло продовжувало б трупаком гнити в землі, а я в молодому тілі, вже скінчив би навчання і перейшов у вільне життя. А так, оскільки я виявився живим, значить до повної смерті діло так і не дійшло. Струс мозку, втрата свідомості і пам'яті, може навіть недовгий летаргічний сон, але аж ніяк не смерть. І якщо я зараз вирішу піти з життя, то "туди" можу навіть наступним не попасти. У мене ж немає переходу."

- "Диви, як смерті боятися почав."

- "Ні, не смерті. Я до чортиків боюся не повернутися у "той" світ. А смерті вже не боюся. Ми вже помирали. Хоча якраз саме цього я і не пам'ятаю. Якби я міг бути впевненим, що через смерть є дорога туди, о-о-о! Відібрати у когось з бійців тепловізор, і поночі влаштувати просіку з кацапів на декілька десятків кілометрів, аж поки не спіткнувся об снайпера з таким самим тепловізором, або поки якийсь кацапський вояка першим не засіче мене на освітленій місцині, та не прикінчить чергою з ак. Довго я все контролювати не зможу. А там!... там... зразу до дерева життя. Там роботи непочатий край."

- "Не все так радісно. Там може нічого не змінилося, а може вже півсотні років пройшло..."

- "Отже немає чого просто так фантазувати. Пішли спати. Може свідомий сон допоможе? Але мені чомусь здається, що поки з головою негаразд, до свідомого сну я не доберусь."

- "Якщо думаєш, що завтра треба буде йти до лікаря на перев'язку, то пам'ятай, що до лікарні далеко. Мені, наприклад, не дуже подобається ідея завалюватися до лікаря кривлячись від болю в ногах."

- "То може давай зараз політаємо? На вулиці, темно, ніхто нас не помітить, тепло, хоча нас холод не зупинить. Там коло лікарні дві липи великих росте. Крона така густа, що не тільки заночувати, жити можна. Згадаємо ночі коло дерева життя."

- "Згода. Беру з собою ноутбук. Якщо там є інтернет, то можливо варто нам полежати пару днів у лікарні, похворіти, а то будемо шлятися з наліпкою на голові, ще інфекцію занесемо."

- "Яка інфекція? Забув, як себе з під землі діставав? Брудний тоді був, що золотар після роботи у суспільній вбиральні, і ніякої інфекції не заніс."

Я не поспішаючи від'єднав ноутбук, скрутив зарядку, запхав все до багатостраждального чорного пакету, коло дверей взув свої пластикові шльопки і пішов до вікна. На ходу помахав рукою, бажаючи цьому житлу всього найкращого. Одночасно в коридорі самостійно перекрилися крани холодної та гарячої води і клацнули пакетники, лишаючи квартиру без світла. На півдорозі до вікна, вже в темряві, мої ноги відірвалися від підлоги і я почав набирати швидкості. Половина вікна відчинилася, я плавно вилетів на вулицю, вікно обережно зачинилося.

На вулиці було темно. Небо трохи захмарилося і зірок не було видно. Ідеальна погода для польотів. Більшість вулиць була освітлена ліхтарями, а коли багато світла, то на нічному небі нічого неможливо розгледіти. Тому я не переймався за випадкових спостерігачів і на висоті мерів тридцяти рушив у напрямку лікарні. Спочатку здивувався, що нікого немає на вулицях, а потім згадав про комендантську годину. Зрозумівши, що ні за ким поспостерігати не вийде, я надав швидкості, і вже за декілька секунд був у повітрі, коло лікарні.

18 *** Зараз.

Зелень, промені сонця, свіже повітря. Просинатися на природі мені дуже подобається, особливо коли гарна погода і ніхто не будить зранку, виконуючи розпорядок, щоб нагадати, що моя черга готувати їжу. Вчора, підлетівши до лікарні, я виявив, що дві великі та розлогі липи, які я помітив, коли вперше завітав сюди, мають не дуже щільні крони і сховатися там на ніч у мене не вийде, бо зранку моя тушка буде дуже помітна персоналу або відвідувачам. У цьому місці зелені насадження створювали невеличкий парк у центрі якого знаходилася лікарня. Для сну на свіжому повітрі я вибрав декоративний клен з щільною кроною у формі майже ідеальної кулі. Хоч він і значно нижчий, але листя ховає простір навколо стовбура ідеально. Ріс клен серед інших дерев, на задній половині двору лікарні, коло пішохідної доріжки, що з'єднувала чорний хід приймального покою з якимись господарськими спорудами. Зараз моє тіло ширяло у повітрі в горизонтальному положенні всередині крони цього клена. Спускатися на землю я не поспішав. Потрібно було спочатку роздивитися, чи не спровокую я у когось серцевий напад, тим, що немов ангел спланую на пішохідну

доріжку. Прокинувся я доволі пізно, і в парку вже були відвідувачі. Неподалік у альтанці помітив двох бажаючих викурити вранішню цигарку. Спортивні костюми, більші на два розміри, і пов'язки, у одного на голові а у другого на лівій руці і на лівій нозі, видавали воїнів, що отримали поранення та лікувалися тут на стаціонарі. Більше людей я не помітив. Хлопці у альтанці сиділи до мене спинами. Я вже думав спускатися, але неприємні відчуття у правій нозі нагадали мені про існування у мене ніг.

- "Ну от, знову. Наче ж заспокоїлись вже пару днів як."

Це була моя ахілесова п'ята. Крім ще декількох болячок, у мене періодично боліли ноги. Вони починали боліти без причини, іноді опухали та змінювали колір шкіри до нездорового темно-коричневого. Але завжди боліла лише одна нога, або одне коліно. Яка саме нога і коли вона почне боліти, для мене завжди лишалося загадкою. Але можна було спровокувати початок больових відчуттів. Варто було збільшити повсякденне навантаження, цілий день поблукати містом на прогулянці, побігати, або трохи поподорожувати пішки, і починало тягнути у якійсь з чотирьох точок. Або у одному з колінних суглобів, або у одному з гомілковостопних. Зараз ледь віддавало болем у правій нозі, коло п'ятки. Терпимо, але я вже знав, що так буде лише на протязі дня. На завтра я майже не зможу наступати на ногу і буду дуже повільним у пересуванні. Пройде це нещастя на третій, або четвертий день. Але чи надовго пройде, невідомо. У дитинстві чув назву для таких, кривих на одну ногу невдах, "Рупь-двадцять". Спочатку пробував консультуватися у лікарів. Лікарі давали кожен раз різний діагноз. І кожен раз лікування майже виправляло ситуацію на третій, або четвертий день. Одного разу я не звернувся до лікаря і плюнув на лікування і, о диво, на четвертий день болячка пройшла з таким же самим результатом, як і під час будь якого з лікувань. З того часу, я перестав звертатись до лікарів і почав щоразу згадувати про свій немаленький вік, щоб якось виправдати цю несправедливість.

В голові саянув спогад про дитячу мрію. Я ледь посміхнувся.

- "А коли, як не зараз? Все відносно. От вивчився б лікуванню, то ходив би здоровий, і в лікарню не звертався б, і свої дитячої мрії ніколи не здійснив би."

Моя рана на голові пройшла випробовування ночівлею у повітрі на "відмінно" і не нагадувала про себе, тому я вирішив навантажити мозок трохи сильніше. Покрутивши головою, я роздивився двір лікарні. У дальньому кутку були баки для сміття. Коло них на землі лежав понівечений бордюр. Видно якась велика машина, можливо танк, не вписався і зруйнував оформлення дороги, а комунальники добре знають свою справу, викопали поламаний бордюр та полишили коло смітника. Трохи подумавши, я кивнув головою. Бордюр, втративши декілька шматочків бетону, піднявся в повітря і плавно понад землею полетів у мій бік. Підлетівши до клена, бордюр шурхнувши листям піднявся до мене. Не чіпаючи його руками, я покрутив перед собою у повітрі цей шматок бетону з оголеною арматурою. Понівечений бордюр перестав існувати. Весь бетон перетворився на пісок, зтік з арматури у сіру хмаринку. Потім відлетів трохи в сторону, сформував кривобоку кулю і завмер на місці, продовжуючи повільно

обертатися навколо своєї осі. Погнута арматура втратила свою форму і сформувалася в блискучу вузьку полосу металу. Від клена без жодного звуку відділилася чималенька гілка, зібгалася у велетенську краплю з рідкого дерева і почала плавно рухатись постійно міняючи форму, неначе ртуть. Через деякий час вона прийняла форму довгої трубки в палець товщиною, потемніла, неначе вкрилася лаком і зупинила свій рух коло металевої пластини. Мені дуже подобалася трансформація. Це було найулюбленішим моїм заняттям. Я у напівсидячій позі, прикривши очі, ширяв всередині крони клена, переді мною, змінюючи форму, літали частини мого творіння. З смітника прилетіла погнута і покручена невідомою силою металева лікарська ложка. Таку холодну штуку, терапевт засовує пацієнту до рота, коли хоче розгледіти горло. Я взяв її з повітря і покрутив у руках. Певно, нею щось робили не за призначенням, а потім вирішили не заморочуватися і просто викинули... . Або у лікаря нерви здали... . Або зубастий пацієнт попався... . Також підтягнувся до компанії виламаний разом з шурупами, старезний, вкритий порепаною, колись білою фарбою, здоровенний шпінгалет. Все пішло у діло. В решті решт переді мною висіла тонка рапіра без гарди, з ручкою під срібло, і наверх у вигляді черепа, та дерев'яні обрамлені металом піхви, з металевим наконечником. Ну і ще продовжував літати збоку шмат зліплений з бетонного піску. Рапіра, приємно клацнувши, залетіла до піхов. Мені до рук опустилась тростина для ходіння, що всередині мала холодну зброю. У дитинстві читав книгу Джеймса Крюса "Проданий сміх", і на одній з ілюстрацій запам'ятав тростину з наверх у вигляді золотого черепа, якою послуговувався барон Троч. У моєї тростини оформлення було під срібло, але це аж ніяк не псувало відчуття мого щастя. Згадавши про рештки бетону, на секунду задумався, що з ним робити? Трохи пофантазувавши, надав йому форму декоративного садового гнома. Статуетка вилетіла з крони дерева і трохи вдавившись у землю замерла недалеко від альтанки, за спиною у хлопців. Через пори бетону виступила фарба. Розфарбований гном мав червону шапочку з білою оторочкою, таку ж курточку, чорні черевички. Підперезаний зеленим паском, маленький казковий чоловічок тримав у руках маленьку кирку з червоним кайлом.

Один з хлопців в альтанці озирнулися на звук падіння.

- Ти диви, який гарний. Коли це його встановили?

- Не знаю, перший раз бачу. Дійсно гарній. Де таких роблять цікаво? Після перемоги на дачі у батьків з десятків таких поставлю.

- О! Ти бачив? Він мені підморгнув!

- Звісно бачив. Я взагалі багато чого помічаю, — воїн поклав товаришу руку на плече і сказав так, неначе звертався до душевно хворого: — Брате, Сірій! Пройдуть часи. Колись тебе вилікують, і мене вилікують, потім ми з тобою повернемося на передок і переб'єм всіх кацапів к бісовій мамі! І вже тоді, після перемоги, за чарчиною перваку, ти мені, як побратиму, відкриєш нарешті таємницю того, що ти оце зараз тут куриш?! Бо я також хочу так, щоб зі мною гноми і русалки перемигувалися!

Зареготавши хлопці повернулися до свого заняття.

Побачивши, що ніхто в мій бік не дивиться, я, захопивши речі, під прикриттям

ствола, плавно спустився на землю і вийшовши з-за дерева, попрямував мимо альтанки до лікарні. За своїм заняттям я зовсім забув про біль у нозі, і вона, наче образившись за це, майже зникла. Але це не значило, що від тростини потрібно було позбутися. Мені сподобалося відчуття ваги в руці. І хоч я добре усвідомлював, що зараз сам можу бути смертельно небезпечним, знання того, що в середині тростини металева, холодна зброя, приємно гріло мою самооцінку. Згадавши, що одяг у мене не дуже відповідає тростині, я підніс руку до шиї і у футболки виріс комірець, рукава стали довшими, на грудях вже не футболки а теніски з'явилася вишивка "polo". Спортивні штани залишилися спортивними штанами, але змінили колір на чорний і трохи розгладилися. Шльопки на ногах обернулися кроксами з великими дірками для вентиляції, бо не залежно від моїх забаганок, ноги потребували свіжого повітря. Я вже думав пройти мимо альтанки, аж тут до мене долетів легенький запах цигарок і я зреагував, як кіт на котячу м'яту, миттєво змінивши курс на альтанку. Хлопці курили самосад.

19 *** Зараз.

Хлопці, примітивши на доріжці чоловіка з тростиною, повернули голови в його сторону. Незнайомець був давно не бритий, мав коротко стрижене сиве волосся, і був одягнений по літньому, у зеленувату теніску, спортивні брюки і крокси. В одній руці він тримав чорний непрозорий пакет з написом "BMW" і чимось прямокутним усередині. Напевно, коробка цукерок на подарунок лікарю. Другою невдало намагався зобразити аристократа, недбало спираючись на, по всьому було видно що дуже дорогу, тростину, яка поблискувала тьмяним металом на сонці та дуже контрастувала з зовнішністю незнайомця. Найдивнішим був його погляд. Очі світилися щастям, неначе у дванадцятирічного хлопчика, якому сказали, що він виграв поїздку до Діснейленду. Підійшовши, незнайомець зупинив погляд на столі, що стояв по центру альтанки. На столі лежала невеличка машинка для самокруток, торбинка з тютюном, запальничка. Також там була стара бляшана банка з під "Nescafe", яку використовували для недопалків і пара телефонів, видно хлопці відпочиваючи, переписувалися з кимось. Чоловік був трохи занадто збуджений, чим спочатку збентежив хлопців.

- Слава Україні! Дай боже здоров'я! Хлопці, ви самосад курите?
- Героям ...
- Я ось тут присяду можна? Я зовсім не буду заважати. Ви собі розмовляйте, не звертайте на мене уваги, я просто посиджу тихенько.
- То пригोщайтесь, — один з вояків підсунув тютюн до чоловіка.
- О, ні! Я не палю! — між тим, новий співрозмовник потягнувся до тютюну, взяв щіпку, розтер між пучками і понюхав.
- То вам не заважає?, — товариш Сірого покрутив у пальцях самокрутку.
- Ні, що ви! Я саме за цим до вас і прийшов!
- Стріла, бачиш, людині сподобався твій самосад. Не будь жмотом, навчи чоловіка палити. А то так ніколи і не спробує справжнього козацького тютюну.
- Не переймайтеся, хлопці, я до вас за запахом. Коли я ще в школі вчився,

допомагав моєму дядьку будувати дачу, — незнайомець з блаженною посмішкою прикривши очі і вдихаючи через розширені ніздрі сизий димок, продовжував розповідь. — І у дядька була грядка з самосадам. Він коли листя обривав і розкладав на бляшаному даху веранди просушуватися, я приходив на запах і міг цілий день там просидіти, немов токсикоман. І так само, коли він люльку набивав. Я інколи просив його у хаті палити, щоб запах довше залишався. Але він ніколи не погоджувався. Принциповий. Казав, що в хаті палити не можна, бо у хаті бог. Предки у нас запорожцями були. То він із сім'ї більше всіх традиції поважав. Так що я пасивний курець. Правда, останній раз я чув цей запах років тридцять назад, так що можна сказати, що я давно в зав'язці. І у вас саме такий самосад. Такі спогади... .

Між тим, хлопці докурили самокрутки і недопалки покидали у бляшанку з під кави.

- Хлопці, я вам дуже вдячний. Ви навіть не уявляєте, яке це для мене цінне. Це як у рідну хату повернутися, — раптом співрозмовник пильно подивився на хлопців. — А ви люльку пробували палити?

- Ну, думка така була, але все руки не доходять.

- То зачекайте, — Чоловік різко приклався правим вухом до столу. Хлопці на мить подумали, що він хоче щось почути, але потім зрозуміли, що він щось підіймає з підлоги. Другою рукою, так, щоб хлопцям не було видно, чоловік цапнув себе ззаду за теніску. Шмат тканини відділився від теніски. Пусте місце ніби заросло тканиною без сліду. Обидві руки, одну з жменею камінців з підлоги, другу з шматком тканини, незнайомець засунув у чорний пакет і почав там шарудіти, наче щось шукаючи, — У мене ось тут випадково з собою було... . Я б вам хотів малесенький подаруночок зробити... . Ви ж з передка? З пораненнями сюди потрапили?

- Так, — Сірій трохи з насторогою подивився на чоловіка, що шурхотів руками у пакеті, і прикривши очі розмовляв з хлопцями.

- То там з собою цигарки не завжди є. А я ось вам... . Просто випадково було з собою... .

Пауза затягувалася. Пакет був невеликий, і щось так довго там шукати було трохи дивно. Стріла, спостерігаючи за незнайомцем підняв праву брову, — То ми певно, вже підєм? — Сірій потягнувся за алюмінієвою милицею, що стояла біля входу в альтанку.

- Так, скоро столова відкриється. Обіцяли запіканку, — Стріла почав поволі збирати приладдя для куріння.

- Ні, чекайте... . Все! Знайшов, ось, — на долоні у незнайомця лежало два продовгуватих мішечка, затягнутих шовковим шнурком на кшталт кисету. Чоловік взяв у кожну руку по кисету, потім, хитнувши головою поміняв їх місцями і протягнув хлопцям: — Ось ця - тобі, а ця - тобі.

Хлопці з легкою насторогою взяли мішечки і почали їх відкривати. Першим відкрив Сірій. З мішечка йому на руку випала люлька з сірого каменю. Полірована поверхня, різьблення, металева смужка з якимось написом, що йшла по краю. З одного боку зображення тризуба. З другого - вирізьблений профіль козака. Зразу було видно

високий рівень майстра.

- Ого! Оце подарунок!

- То таке... . Непогані подруги для козаків. Не дуже довгі, але і не зовсім носогрійки. Щось середнє. Слугувати будуть поки вам не набриднуть. Мундштуки міняти не потрібно. Просто знайдіть шматок дроту тоненького та зрідка прочищайте. Гризіть як завгодно, не згризете. Скоріше зуби зітрете.

- Королівський подарунок! Чим віддарюватися будем?

- Нічого не треба, хлопці. Просто обновіть люльки. Ще по одній викуріть, та і мене потішите.

- Це щоб ще разок понюхати самосад, такі подарунки робите? – Стріла вже набив люльку собі і набивав Сірому. Видно досвід все таки був, бо рухи були вправні. Сірий побачив набиту люльку Стріли, і взяв її, щоб підкурити запальничкою.

- Ні, ні! – сполошився чоловік раптом. – Вам плутати люльки не можна. Яку першу взяв, та і твоя. Набити товаришу люльку можна, але палити – зась. Палити одну люльку багатьом можна, лише коли нарада і немає спільних думок. Тоді загальну люльку по колу передають. Ваші люльки насправді різні. Ви їх пізніше навчитеся розпізнавати.

Хлопці розпалили люльки. Зосереджено палили, пихкаючи та звикаючи до нових відчуттів. Незнайомець же, насолоджувався ароматом.

- Люлька для козака найліпша подруга. Пам'ятаєте у пісні Сагайдачний проміняв жінку на тютюн та люльку. Ви подивіться в інтернеті, які трави козаки мішали з тютюном. Бо, і тютюну багато тоді не було, і лікарські трави допомагали лікувати різні хвороби. Тож козаки першими вигадали інгаляцію.

- У вас там, часом, у вашому пакетику, трав немає тих лікарських? — хитро запитав Стріла.

- Ні, — з посмішкою відповів незнайомець, — Мені лише запах самосаду подобається.

Через одну люльку часу, Стріла обережно вибивав свою люльку у бляшанку. Сірий також допалив свою і протягнув Стрілі, бо однією рукою вибивати попіл незручно. Стріла мовчки взяв, вибив попіл, та почав роздивлятися одночасно дві люльки, намагаючись знайти різницю між ними. Незнайомець зазбирався, ще разів зо три подякував хлопцям, а коли вже виходив з альтанки, помітив милицю Сірого.

- Негоже козаку стрибати з такою підпоркою. Ось, — чоловік підніс свою тростину собі до обличчя, потім правою рукою взяв наверхі в кулак, потім відпустив і погладив череп, начебто струшуючи з нього пил. – Тепер вона твоя. Ось тут кнопочка, ось так повернути. Всередині сюрприз для кацапів. Обережно не поріжся.

У Сірого округлилися очі, коли він побачив наполовину витягнуту рапіру.

- Але це дорого! Я не можу таке прийняти!

- Не дорожче ніж ті байрактари, на які люди збирають для перемоги, — незнайомець байдуже махнув рукою, — не переймаєся у мене ще є.

- Ну, я навіть не знаю як вам дякувати? – Сірий знизав плечима.

Стріла раптом зблід. Поклавши люльки на стіл, він ногою злегка штурхонував Сірого

по забинтованій нозі. Коли Сірій обурено повернувся до Стріли, той подав розпальцовкою знак "Небезпека" і спокійним голосом сказав: — Просто подякуй.

Спрацювала військова звичка підкорятися наказам і лише потім питати. Сірій повернувся до вже йдучого в бік лікарні чоловіка та голосно сказав:

- Дякую!

Незнайомиць на мить зупинився, на обличчі у нього з'явилася хитра посмішка. Він звернувся до хлопців:

- Якщо будете на передку і трапиться вам труп москаля, зробіть ласку, поставте на нього ногу, знаєте, як мисливці коли світлини роблять, на дичину ногу ставлять? Отак ногу поставте, і скажіть: "Душа кацапа пішла під кригу, згадай характерника Мамалигу." Достатньо буде однієї штуки. Але щоб точно москаля. З українською душею так чинити не можна. Запам'ятав?

Брови Сірого поповзли вгору. А Стріла зблід ще більше, вхопив правою рукою Сірого за плече, не даючи йому відповісти, ліву руку підняв відкритою долонею до незнайомця, неначе показуючи, що в його руці немає зброї, і заспокоюючим голосом промовив:

- Все запам'ятали. Я зараз запишу. Все зробим, як ви і сказали. І ми щиро вдячні вам за подарунки.

Незнайомиць посміхнувся: — Не треба боятися хлопці, ви ж українці, все буде добре. А люльки не полишайте, вони стануть вам у пригоді. Бувайте, може ще колись зустрінемося. — Затим пішов у напрямку лікарні.

Поки Стріла слідкував за незнайомцем, Сірій свердлив поглядом товариша і терпеливо чекав на пояснення. Коли чоловік з наліпкою на потилиці повернув за ріг лікарні і зник з очей, з Стріли неначе випустили повітря.

- Ну? - не витримав Сірій.

- Баранки гну! - Стріла виконав імітацію серії ударів, — Уф! Стільки адреналіну я отримував лише один раз, коли кацапський танк у мій бік гармату повернув, а мені до окопу аж десять метрів було, — Стріла витер з лоба декілька крапель поту, — Тут не знаєш, чи заздрити тобі, Сірій братику, що ти отримав таку тростинку з сюрпризом, чи радіти, що мене минула така доля? До речі, можна глянути на неї ближче?

- Тебе зараз можна на обкладинку журналу "Максим" фотографувати. Прямо сексі мен, такий збуджений. На, дивись вже, та кажи, що з нею не так?

- Так я і думав, — Роздивившись, Стріла повернув тростину, і взявши до рук свій телефон, щось туди вбив. - Ось, записав поки не забув, про душу. Тому що тепер нам, аби чого не вийшло, обов'язково треба одну кацапську душу характернику віддати. Знаєш, якщо відкинути реалізм, і здоровий глузд, то ми з тобою тільки що зустрілись з козаком Мамалигою. І нікому ж розповідати не можна! Ні одна жива душа не повірить! Ну хоч ти бачив те, що і я, і ми з тобою тепер пов'язані цією таємницею, а так би взагалі кришу б знесло! З тобою, хоч поговорити можна і ти не назвеш мене брехуном.

- Та ти задрав уже загадками говорити! А ну кажи, що тут не так, бо зараз почну бити, можливо ногами, і можливо дуже боляче!

- Тебе братику, якщо ти не забув, осколками посікло. І щось зможеш ти лише через півмісяця. Все! Все! Показую! Не кидайся на мене! Ось, дивись, навколо отвору на люлюках металева полоса з текстом. На тростині така ж металева полоса зразу під черепом. Тільки у мене на цій полосі дрібненько написано "Мій господар - козак Стріла", а у тебе і на люльці, і на тростині - "Мій господар - козак Сірий"! О! Зараз моя черга! - Стріла схопив телефон та сфотографував Сірого, бо обличчя того зараз дійсно було достойне обкладинки "Максима"

20 *** Колись.

Вплив на реальність у повсякденному житті був скоріше забавкою. На серйозні проекти по покращенню свого життя, у мене не хватало часу, контролю і витримки. Чим серйозніша справа, тим довше в часі йде процес впливу на реальність. А з приводу грошей, я звісно, спробував пару раз довгострокові проекти по збагаченню, але через постійну нестачу фінансів, я дуже переймався за кінцевий результат, що зводило всю роботу нанівець. А от свідомі сновидіння мене дуже тішили. І хоч пройшло майже три роки, поки я відчув, що щось починає виходити, але результат був вартий того.

Свідоме сновидіння по своїм проявам мало відрізняється від реальності. Осаянути себе уві сні ти можеш у випадковому місці. Зрозумівши, що ти уві сні, спочатку потрібно зафіксувати контроль, або як кажуть митці, потрібно знайти якір, який не дасть твоїй свідомості поринути в сон повністю, а буде тримати на грані сну і дійсності. Деяким краще раз у певний проміжок часу фіксувати погляд на своїх долонях, для деяких функцію якоря виконує фраза подібна до: "Я сплю. Я уві сні. Тут можна все.", яку потрібно також час від часу повторювати. Після якоря, настає час того, ради чого все це і затівалося. Настає час змінювати реальність. Сила і розмах змін реальності залежить від сили вашого волевиявлення. В реальному житті можна відслідкувати процес волевиявлення, але неможливо виміряти його силу. Можете самі поспостерігати за цим процесом. Ось ви знаходитеся у стані спокою, ось почав чухатися ніс, пішла думка: "Потрібно підняти руку і почухати носа." Після цього йде процес волевиявлення. Це мить, між тим моментом коли ви дали собі сигнал підняти руку, і тим моментом, коли рука почала підніматися. Ви можете скільки завгодно подумки чи вголос кричати: "Рука підіймись!", але сигналу не подавати і дивитися як рука вільно лежить на колінах. Це тому, що хазяїн своєї руки ви, і слова не є сигналом для зміни реальності. Сигналом є ваше волевиявлення, і лише після того як ви подасте своїй руці цей сигнал волевиявлення, вона почне рухатися. Пояснення даного терміну виходить досить плутане, тому, що для більшості образів у справі керування реальністю немає слів у людській мові. Тому маємо, що маємо. Осаянувшись уві сні, я, як і більшість новачків сноходців, не маючи певної цілі, починав творити якусь дичину, беручи приклад з героїв імперії Марвел. Я кидав вогняні кулі, стріляв блискавками, пробував вистрілювати з руки павутиною, тобто використовував час, як дитина, що в дитинстві не награлася, і намагалася надолужити втрачене. Через деякий час, мені захотілося побувати в різних місцях, і я намагався переноситися у певні місця по

своєму вибору. Але, як виявилось Єгипетські піраміди уві сні були дуже схожі на реальні, але це були все ж таки інші піраміди, і на реальні піраміди волевиявленням зі свого сну я вплинути ніяк не міг. Тобто це були майже такі ж самі піраміди, але все таки інші. Я почав підозрювати, що моделював я їх самостійно, для свого ж сну. Відносно зміни реальності уві сні, я зрозумів, що сила волевиявлення в різні ночі різна. Іноді злетіти у повітря було легко, побачив на дереві цікавинку якусь, потягнувся до неї і ось вона вже на рівні твоїх очей, а земля далеко знизу. А іноді крекчеш, надуваєш щоки, а тебе лише на півметра піднімає.

Найбільше, чого не вистачало мені у дійсності, це відчуття польоту. Наяву під водою я міг затримати дихання до двох хвилин, і мені хватало часу розгледіти мушлі на дні. По землі я ходив все життя. А от з тим, щоб політати ніяк не виходило. Коли літав пасажирським літаком, приземляючись в аеропорту, викидав до сміття майже повний пакет блюоти. Від стрибка з парашутом мене відсторонили лікарі. Тому, уві сні я відривався на повну. Легкий холодок в животі від висоти і відчуття повної свободи. Та що я розповідаю. Певно у кожного залишилися спогади від польотів уві сні з дитинства. Різниця була лише у тому, що я міг собі це дозволити по власному бажанню будь якої ночі.

Пройшло доволі багато часу, поки я відвів душу і почав уві сні моделювати оточення. Я визначив собі декілька місць, де мені подобалося уві сні проводити час і по черзі почав доводити їх до досконалого стану. Це схоже на те, як психологи рекомендують влаштувати собі зону комфорту. Був у мене дерев'яний будиночок у лісі з сонячною погодою, краплями роси на листях, каміном, кріслом-качалкою, товстим пледом у шотландську клітинку, великими вікнами, верандою, та бібліотекою. Був гірський кряж з вершиною, що мала рівний, як стіл, майданчик над прірвою, з якої було видно дальні далі, засніжені вершини, та горизонт. Була рівна як стріла степова дорога, що ділила світ на дві половини, і по якій можна було йти скільки заманеться. Одного разу я створив ліс з велетенськими деревами, що закривали небо, певно, родичами американських гігантських секвой. Пізніше я часто туди навідувався. У тому ж лісі вперше спробував створити живе створіння. Першим у мене був трилапий жук. Спереду у нього була одна лапа, нею він підтягувався та ковзав по траві на броньованому животі, позаду дві лапи для відштовхування. На рівній поверхні цей жук використовував передню лапу, як лижу, і за допомогою двох задніх лап доволі швидко розганявся. Створювати живих істот виявилось не так складно як я думав. Потрібно було придумати їх, та просто відпустити, тоді вони починали займатися своїми справами і через деякий час серед дерев можна було побачити подібних створеним мною істот. Саме через те, що потрібно було відкидати контроль за створеними мною організмами, я вимушений був здихатися першого жука. Весь час, коли я повертався в ліс, я заставав його перевернутим на спину. Він жалісно махав всіма трьома лапками і не міг перекинутися. Тому, щоб не мучити створіння, я його розвіяв. Натомість почав населяти ліс тими створіннями, яких не потрібно було видумувати, і які були мені чимось цікаві. У лісі з'явилися їжаки, зайці, лані, олені, мавпи, лемури, орли, удода, та

безліч живності. За ними прийшли і більш міфічні представники вищого світу. Кентаври, единороги, ельфи, гноми, дріади, гобліни, гремлини. Крім Толкіна я згадав і вітчизняну міфологію. Мавки, дідьки, бабайки, лісовики. Більш грізних персонажів я поселив подаль від місця, де загалом відпочивав. Пригадав, що Кощій Безсмертний отримав своє ім'я від тюркського слова "кащей", що у перекладі значить "кочівник", як персонаж він мені не дуже подобався і я вирішив не залучати його до свого лісу, але деякі його властивості я розділив між Чудом-Юдом та Лихом Однооком, і закинув обох у найдавші і найтемніші кутки лісу. Бабу Ягу, Костяну ногу, вирішив зробити позитивним персонажем, нарік її Відьмою, бо дуже розумна, надав вигляду доброї бабусі, з розумною посмішкою, та металевими колючими очима кіллера, і поставив її хатку десь там... , далеко... , а то мало що... , хто її знає, що у неї там, під вишиваною хустинкою. Тобто фантазію я увімкнув як міг. Іноді, коли мені здавалося, що все, моя фантазія скінчилася, я у реальному житті брав до рук книжку, або сідав дивитися історичні передачі, у яких змальовувалися герої та персонажі казок, або чиеїсь міфології, і йшов спати вже з новим образом. У моєму лісі, життя було всюди, під землею під'їдало коріння рослин, ходило по землі і харчувалося чим бог пошле, літало від квітки до квітки, та від гілки до гілки, і плавало та пірнало у водах велетенського лісового озера. Повзало, шурхотіло, совалося, бігало, стрибало... але, що найважливіше, якимось уживалося з навколишнім світом. Я не брав на себе такої великої відповідальності по розрахунку балансу живої ваги на кубічний метр мого світу, а просто обмежився своєю волею, як хозяйіна сну, про те що, якщо десь там, хтось когось зжере, то на загальний баланс цей сумний випадок ніяк не вплине.

Людська фантазія так влаштована, що нічого нового створити не може. Вірніше можна сказати, що людина може створити щось нове, лише з старих, бувших у використанні складових частин. Певний час я тішився, що з пегаса і единорога склав крилатого единорога, поки не зрозумів, що використав для цього нового створіння, старі складові з двох інших істот, які в свою чергу позичили їх колись від птахів та носорога. А пізніше я взагалі засмутився, коли отримав інформацію, що крилатого единорога вже хтось вигадав до мене, і навіть назву йому вигадали: "Алікорн".

Створюючи свій ліс я неодноразово задумувався над якоюсь недоробленістю нашого світу. Мені здавалося неправильним, що життя може продовжуватися лише харчуючись іншим життям. Але іншого світу я не знав, і маючи на озброєнні лише складові частини мого світу, не міг вигадати автономних, незалежних від оточення істот. Навіть вигадана мною прісноводна автономна медуза, яку я обмежив у харчуванні, з часом розчинилася у воді. Тобто вийшло у мене, як у класичному анекдоті про цигана, який відучився палити цигарки, і побачивши, як це добре, задумав відучити кобилу їсти взагалі. А вона чомусь взяла і здохла.

Ще, уві сні присутні певні закони жанру. Неможливо думати про все одночасно. І ті закони життя, над якими ми не задумуємося, підлаштовуються під ті закони реального світу, до яких ми звикли в реальності. Тобто якщо я літаю, а в житті такого не буває, і я контролюю свій політ уві сні, змінюючи реальність за своїм бажанням, то у той же час,

я не можу контролювати все інше. Дерев на землі продовжують рости і брати вологу з землі, як у реальному житті, птахи — літати і харчуватися, якщо і не комахами, то чимось іншим, але вони мають харчуватися, бо без харчування вони зникнуть. Тобто поки я міняю реальність навколо себе, все живе виконує свою одвічну функцію і міняє реальність навколо себе, але по тим законам, які я бачив у реальному житті, і міняти які, одночасно з підтриманням свого польоту, у мене не вистачить мізків. Себто я можу контролювати лише те, що я можу контролювати. І від дійсності це відрізняється тим, що уві сні свій шматок реальності я можу контролювати і міняти безмежно. Одвічний закон збереження енергії уві сні не працює. Не сподобалося своє тіло, імпульс, і ти Аполлон та ще й красунчик. Дуже густий ліс перед тобою, імпульс, і дерева розступаються, і по землі стелиться стежина. Навіть, якщо тобі не сподобається гора, твоя віра, що уві сні набагато більша від гірчиного зерна, і контроль, дозволяють тобі навіть не моргнувши оком прибрати гору у велике ніщо. Але за все треба платити. За цю уявну всемогутність потрібно платити контролем. Варто втратити контроль, як образи починають тьмяніти і розмиватися, підсвідомість починає підкидати тобі нові картинки і нових героїв, сюжет сну змінюється, і тобі вже не підкоряється, і в решті решт, ти або засинаєш глибоким сном, або прокидаєшся, трохи розлючений тим, що не втримав контроль. Та все ж, байдуже чим скінчиться свідоме сновидіння. Навіть якщо у тебе вийшло хоч мить побути у свідомому сні, заряд бадьорості та енергії на наступний день тобі забезпечений.

21 *** Колись.

П'ять років. Саме стільки знадобилося мені, щоб почуватися уві сні, як у себе вдома. І з усією відповідальністю ладен заявити, те що я отримав, варте і десяти, і навіть двадцяти років тренувань. Але, на підтримку такої впевненості, не можу привести жодного доказу. Хто не спробував, той все одно ніяк це зрозуміти не зможе. З приводу того, що я підсів на процес сну, і використовував його мінімум по вісім годин на день, можу віднести себе до снотозалежних. Це майже як ігроманія, але кажуть, невиліковне, бо без сну вже на п'ятий день копита відлітають.

Про страх смерті я взагалі забув. Не тому, що вважав підготовані мною локації своїм майбутнім раєм, а тому, що завдяки тим можливостям, що мав уві сні, вважав, що у цьому житті я бачив усе, і померти, у порівнянні з тим, що я переживав щонаочі, це такі дрібниці, на які не варто звертати увагу.

Свій зрілий вік я зустрів одинаком. Працював то тут, то там, щоб нашкобти грошей на кімнату у однієї знайомої старушенці. Мав де заночувати, мав що перекусити. Будинок де я колись був прописаний, був давно проданим. Зняти відмітку у паспорті я весь час забував. Трудову книжку закинув на полицю, будучи на сто відсотків впевненим, що до пенсійного віку не доживу, а якщо доживу, ніхто мені за мій латаний перелатаний стаж і копійки не дасть. Від повного безхатька відрізнявся тим, що мав комп'ютер і своєчасно платив за постачання інтернету. Джерелом інформації той телевизор, що стояв у великій кімнаті хазяйки, і який вона дивилася цілодобово, я не

вважав зовсім. З потоком новин я знайомився за допомогою інтернету. Крім джерела новин і засобу для розширення кругозору, я використовував комп'ютер для ігор. Вже б давно закинув ту іграшку, в якій я мав трьох персонажів вже більше десяти років, але займаючись сновидіннями і тренуючи контроль я, певно, захворів на якусь форму перфекціонізму. Бо у мене не піднімалася рука закинути своїх персів, не одягнувши, та не озброївши їх по першому слову техніки. Всі обладунки я хотів отримати лише за рахунок ігрового процесу, і принципово не вкладав грошей, для швидкого результату, бо вважав донат неспортивним, та не вважав за доцільне купувати видумані пікселі. Але грав я не багато, тому варто мені було майже повністю скрафтити крутий шмот і пуху, як у грі відбувалася обнова, і одяг, який я з таким трудом здобував, ставав не найкращим, а лишень непоганим. І перед моїми персонажами знову поставала зла доля злидарів та ніщебродів. Новий шмот і крута пуха притягували до себе погляд старого геймера, і змагання витраченого часу та нового апгрейда починалося знову.

Ось у такому стані і застала мене війна. Тієї ночі я проснувся від того, що задрижали вікна від голосного "Бум!". Подумавши, що зимою гроза, це досить рідкісне явище, але зараз тепло, сніг розтанув, і в такому випадку все можливо, я перевернувся на правий бік і спокійно заснув. Приїжджав на роботу я раніше за всіх, тому невеличка метушня людей на вулицях і майже повна відсутність людей і клієнтів у офісній споруді, де я працював, не справили на мене особливого враження. І вже десь о дев'ятій годині ранку, коли хтось із клієнтів сказав, що кацапи довгими колонами з боями вирушили з усіх сторін вглиб країни, холодок якогось незрозумілого страху поповз під серце.

Зразу згадалося, як днів зо три назад, клієнтка питала мене чи нападуть, чи ні. Я з повною впевненістю сказав що не нападуть. Аля моя впевненість базувалася, не на тому, що я вважав кацапів прогресивними, або людьми. З цим у мене все було правильно. Ще при радянському союзі, коли отримував свій перший паспорт у шкільному віці, мені рекомендували в графі національності вписати "руській", щоб мати змогу перевестися у престижнішу російську школу та при вступі до вузу мати переваги. Тоді пославши всіх під три чорти, я гордо написав "українець", та завжди цим пишався.

Моя впевненість, що московіти не нападуть, базувалася на тому, що москалі мають всюди своїх шпигунів і засланців, що дійсно так і є, і їхньому командуванню повинні були повідомити, що на відміну від чотирнадцятого року, народ України змінився, та замість хліба з сіллю дадуть кацапам тягла. Зараз же, отримавши повідомлення про початок війни я радів, що кацапи виявилися ідіотами, або у них не спрацювала розвідка, і вони напали, маючи в строю лише двісті тисяч живої сили, але я також боявся, що занадто швидко вони напали, і наші могли просто не встигнути зреагувати, або, і про це зовсім не хотілося думати, українці не змінилися і та частина перевертнів, що раніше водала: "Хутін введі войска!" зараз з рушниками зустрічає зелених чоловічків.

Десять хвилин я копався в телефоні, перечитуючи стрічки новин. А

потім заспокоївся. Моя апокаліптична сутність дала про себе знати. Я для себе зрозумів, навіщо мені дали це життя. Мені випала можливість стати свідком того, як крилата фраза "Москаляку на гілляку!" стане з приказки, наказом до дії. Мені випало дуже сумнівне щастя, пожити недовго у підручнику історії. А те, що мені у процесі прийдеться померти, можливо і на краще. Жити у колонії Кацапстану, це значить не жити зовсім. Закривши своє місце роботи з повним розумінням, що сюди я вже не повернусь, я пішов до зупинки міського транспорту, який на щастя ще ходив. Проходячи мимо військторгу та військкомату, що якраз були по дорозі, я побачив черги. Моїй радості не було меж. Я зрозумів, що військові комісари не встигли б розіслати повістки, тому люди прийшли свідомо, по власному бажанню. А значить, не все ще втрачено. Також я відчув забуте вже почуття сорому, бо була перша половина першого дня війни, а люди встигли зреагувати, зрозуміти все, прийняти рішення і прийти до військкомату, а я, як тухтій, лише на роботу приїхав. Прийшовши додому, я заходився набирати воду в великі пляшки з під коли, шукати запасні картриджі для водяного фільтру, та заклеювати вікна хрест навхрест прозорим скотчем. Весь час я переписувався з знайомими і не дуже людьми, та повідомляв про війну, або отримував такі ж повідомлення. І хоча шостим почуттям я відчував, що ворогу тут не буде, вирішив перестрахуватися і підготувати житло до нестачі води. Потім став свідком, як хазяйка квартири скакала, як молода, по кімнатах, збираючи речі. Як за нею заїхав якийсь мужик, що розмовляв російською, та допомагав виносити пожитки. Я з подивом відчув якусь злу відразу до російської мови, хоча ще вчора обслуговуючи клієнтів пишався, що можу з перших слів клієнта зрозуміти хто переді мною, та відповісти мовою співрозмовника, оскільки і думав і розмовляв двома мовами. Дізнавшись, що я нікуди не збираюся від'їжджати, хазяйка дала мені наказ груддю захищати її квартиру і покласти життя за старовинні меблі, віддала ключі і терміново побігла по сходах міняти дислокацію на захід України. Я ж зачинивши за нею двері, пішов на кухню, дістав свій кишеньковий викидний ніж, мантачку, і почав точити його до ідеального стану. Іншої зброї я не мав, тому вирішив ту, що маю, довести до позначки "відмінно". За цією роботою я аналізував ситуацію, і настрій мій ставав дедалі гіршим. Я розумів, що до військкомату не піду. По перше, стан моїх ніг не дозволить мені без наслідків вистояти ту чергу, яку я бачив, по друге, у збройних силах мені робити нічого. Не дозволить мені воювати з ворогом ні здоров'я, ні характер. Я зрозумів, що без підготовки мало чим зможу бути корисним, а завдяки стану здоров'я перший же день у збройних силах стане останнім, і не тому, що мене вб'ють, а тому, що я стану неходячим. До того ж я ще й терпіти не міг виконувати чийсь накази, навіть розумні. По всьому виходило, що єдина користь з мене, це те, що я українець, а все що я можу, це дочекатися, коли ворог прийде в мій дім, підпустити його поближче і ткнути його ножичком в обличчя, ну і вже від наступного ворога отримати кулю в лоба.

Ось за такими думками я довів лезо ножа до філігранної гостроти та перемістився до комп'ютера, щоб слідкувати за новинами. Саме у цей час мені зателефонувала моя двоюрідна тітка. Жила вона в Березині, селі біля кордону з Кацапстаном, і була чи не

єдиною родичкою, яка була жива і з якою у мене збереглися адекватні відносини. Характер у неї був доволі метушний, говорила вона довго, голосно, та подекуди переходила на істеричні ноти. Я не дуже зрозумів що вона мені казала. Там фігурувала хата, худоба, сусіди, ну і звісно війна. Чітко я сприйняв лише те, що маю дуже терміново їхати до неї. Також я зрозумів, що росіян у них поки не видно, що мене приємно здивувало.

Чому я погодився, я не знаю. По нормальній схемі, мені треба було змусити свою тітку кинути все збіжжя к бісу, та тікати хоча б до мене. Як не як, центр країни, глибокий тил. Але напевно, через звістку про війну, у мене на деякий час вимкнулося критичне мислення. Я навіть зрадив трохи, тому що тепер я знав, що мені робити. У мене була ціль. Рідна людина попросила допомоги, і не зважаючи на небезпеку, я немов воїн, приступив до виконання завдання. Сказавши тітці, що виїжджаю і буду можливо пізніше, ніж завжди, тому що невідомо, що коїться на дорогах, я швидко почав збирати речі. Проміж мене проходила інформація, що треба мати тривожний чемоданчик, але я, як повний пентюх, звичайно, ніякого чемоданчика не мав. Ні звичайного, ні тривожного. Підозрюючи, що за наступний місяць платити за кімнату я не буду, зібрав майже всі кошти, захватив до рюкзака документи, зміну білизни, банне приладдя, та дволітрову пляшку води і вискочив за двері. Ключі віддав на виході з під'їзду нашому старенькому вахтеру, який також нікуди не збирався їхати, і мужньо продовжував сидіти на посту. Я сказав, що їду за тіткою, на схід, та отримавши здивований погляд від вахтера, вискочив на вулицю. У звичайні дні я добирався до Березина за ніч і половину дня на поїзді. Доїхавши до вокзалу, я зрозумів, що про поїзд годі і мріяти. На вокзалі було ніде ступити. Я відмовився навіть від думки якимось чином дістатися до кас. Вимушений був трохи допрацювати маршрут. Я зрозумів, що можу доїхати до Березина двома довгими маршрутами електропоїздів, з однією пересадкою. У точці пересадки певно прийдеться заночувати. У кінцевій точці ще була пара годин на маршрутці, але про це я вирішив зараз не думати. Побачивши, на табло, що найближча електричка відходить вже за десять хвилин, я поспішив на перон. До каси міжміських електропоїздів я не пішов, бо там також були Содом і Гоморра. Прослизнувши мимо турнікета на перон, я зробив жалісливий вираз обличчя контролеру, та протягнув сотню. Той скривився та відмахнувся. В країні війна, що тут взагалі роблять контролери? Заскочивши в старенький вагон, я зрозумів, що всі черги та штовханина були саме за квитками на захід. А на електричку на схід людей майже не було. Вагон був майже порожній і я зайняв широке сидіння, та не довго думаючи розлігся на ньому, маючи надію пролежати хоч частину дороги, поки не набереться людей і мене не згонять, змусивши прийняти сидяче положення. Але сидіти я мав біля вікна, і це робило дорогу не такою нудною.

Потягнулися години моєї подорожі. Спочатку я лежав і трохи куняв. Потім народу стало більше і я, звільнивши людям місце, сів коло вікна, та почав дивитися на ще засніжені поля. Мимоволі дивувався тому, як змінилися люди. Якщо раніше обов'язково знайшлося б якесь наполовину тверезе тіло, яке гнали б звідусіль

матюками та жартами, за дурнувату поведінку, або зібралася б компанія протестуючої молоді з голосною музикою на мобільних телефонах, то зараз, всі вели себе дуже шанобливо до сторонніх, зовсім не було дітей. Чулися слова про війну, та іноді жінки мовчки витирали сльози. Згадав звернення Хутіна до Кацапстану, запис якого я прослухав зранку. Вперше воно пролунало вночі, одночасно з сигналом "Фас!", який віддали кацапські командири своїм свинособакам. Також згадалися слова одного з світових політиків: "Щоб об'єднати народ, та зробити з країни єдиний кулак, потрібен зовнішній ворог. Чим сильніший буде ворог, тим міцнішими будуть зв'язки між людьми." Це відчувалося у повітрі. Не знаю звідки, але я достеменно знав, що за необхідності, можна просто встати, попросити у людей допомоги, та зразу її отримати. І байдуже, що буде потрібно, чи гроші — витягнуть з гаманця і віддадуть, чи одяг — знімуть з власного плеча і одягнуть на тебе. Але не було жодного жебрака, що скористався б вдалою годиною. Певно тому, що відчували, якщо попросиш не по нужді, а бажаючи збагатитися за чужий рахунок, ці жалісливі дядечки та тітоньки відчують фальш у твоєму голосі, та вмиль перетворяться на чудовиськ, що розірвуть в клоччя кожного, хто в лиху годину наважиться використати довіру людей, та нажитися обманом. Зважаючи на те, як об'єдналися люди, було видно, що ворог нам дістався до біса сильний. Однак я зрозумів і іншу річ. Якщо кацапам так легко зайшла на віру промова Хутіна Пуйла, від якої мене, як і кожного українця тягло на блювоту, так була вона просякнута зухвалою брехнею та зневагою, то і кацапи також об'єднуються. Можливо не так сильно, як ми, бо проти Кацапстану Україна здавалася не дуже сильним ворогом, але об'єднуються. І у лозунзі "Бей жидов, спасай кацапов!", слово "жидов" умиль зміниться на слово "хахлов". Однією з останніх думок які я пам'ятаю була: "Для багатьох життя скінчилося повністю. А для решти скінчилося те життя, яке було ще вчора. Насувається жах, темрява і небезпека."

Електричка все їхала, іноді зупиняючись. Люди мінялися, заходячи і виходячи на невеличких сільських перонах. Я дивився у вікно, куняв, іноді робив ковток води з пляшки, знову куняв... .

22 *** Зараз.

- "Все... ."

- "Так, здається початок ти написав."

- "Чесно кажучи, я думав, якщо потихеньку підійти до цього моменту, то я повинен ще щось згадати. Може ти щось пам'ятаєш?"

- "Ні. Не треба на мене покладати так багато надій. Якщо ти не пам'ятаєш, то і у мене ніякої інформації немає."

- "Ніякої від тебе користі. Я звісно розумію, що ти частина мого мозку і користуємося ми однією пам'яттю, але думав що ти дотичний до таємниць, знаєш трохи більше інформації з тих запасів, що складають дев'яносто сім відсотків потужностей нашого мозку, якими всі люди не користуються. Я думав, що через тебе можна дістатися хоч б у передпокої плацу підсвідомості. А ти користуєшся тими самими

трьома відсотками мозку, що і я. Виходить, що ти навіть не спромігся виділити собі окрему житлову площу у моїй макітрі, а все на що ти здатний, це від імені мого шлунку сповіщати мене про те, що я зголоднів."

- "До речі, час обідати."

- "Так я і думав. Я втратив купу часу з пам'яті, у мене халепа, а тобі аби до столу дістатися."

- "А з приводу трьох відсотків ти помиляєшся. Зараз дослідники пішли набагато далі, і довели, що люди здебільшого використовують близько десяти відсотків ресурсів головного мозку. Отже твої три відсотки я звільняю, а займу решту сім, і зовсім заважати тобі не буду."

- "Ти, поки спілкувався з шлунком, набрався від нього багато поганого. Зокрема ти взяв у нього надмірний апетит. Чи не облізете ви, шановний, забирати у мене сім десятих мого житлового простору? І головне, "заважати не буду...". Геть з моєї голови, агресор!"

- "То пішли поїмо. У лікарняній їдальні таки непогано готують. Там і обговоримо умови нашого спільного існування. Може я тобі виділю один відсоток з своїх семи. А може навіть два."

- "Твоя щедрість не знає меж. Ти гірше москаля. Приперся і намагаєшся командувати."

- "Я - це ти, не забув? Може це ти приперся? Коли ми кажемо: — Я, — я відчуваю, що я до себе звертаюся, а ти просто голос в моїй голові, котрий заважає думати."

- "А по морді?! Ні, ти не москаль. Ти - кацап! Агресор! І поки ти мені заважаєш своїми теревенями, я сиджу на місці і не йду у їдальню."

- "І на що не підеш, заради справжнього друга і заради обіду. Пішли вже."

Я зберіг свіжий текст у документі, закрив ноутбук, який зараз став лише друкарською машинкою, бо тут не було доступу до інтернету, і вирушив до їдальні. Вже третій день я знаходився на стаціонарі у вже знайомій читачу лікарні. Лікар сказав, що ще тиждень він за мною поспостерігає, а потім, як рана на голові загоїться, дасть мені направлення на МРТ-скани головного мозку, які робити треба в столиці, бо тут поблизу ніде немає томографа. Тож за останні дні я таки сів за свою писанину. Наразі я закінчив ту частину своєї оповіді, яку пам'ятаю. Як показують мої записи, до свого провалу у пам'яті я непогано пам'ятаю своє життя, і останні мої спогади, що вдалося зовсім недавно вишкрябати зі своєї пам'яті, охоплюють майже весь перший день війни. Наступне, що спливає у мене в пам'яті, це та мить, коли я прийшов до тяти, через майже три місяці, присипаний землею, у братській могилі на околиці Березина. І якби в той момент я був тим собою, яким я був у перший день війни, то скоріше за все, я просто задихнувся б там під землею, і історія гарного хлопця Валери скінчилася б не почавшись. Майже три місяці зовсім не збереглися в моїй голові. Я не пам'ятаю, як я добрався до Березина, чи зустрівся з тіткою, що я взагалі там робив весь цей час, враховуючи те, що Березин окупували на третій день війни. Одні питання і жодної відповіді.

Але було одне "але". Замість втрачених трьох місяців календарного часу, в моїй голові записано майже півтора року моїх спогадів, які зовсім не ліпляться до цієї реальності. Як це все поєднати? Як, маючи два порвані маленькі поліетиленові пакетики "АТБ", стулити до купи один великий?

За два дні у лікарні я добре освоївся. Годували тут, як на мої аскетичні смаки, просто відмінно. Зараз мені належало з своєї палати, що знаходилося на третьому поверсі, спуститися на перший, до їдальні. Будучи у якості хворого, я не був змушений думати про харчування, і не навантажував ноги, бігаючи по селу у пошуках шматка хліба. Відчував себе доволі добре, тому не скористався ліфтом, на який грузили зараз інвалідну каталку, а пішов по сходах. У їдальні було багато народу. Більшість, це хлопці і дівчата з фронту, з легкими пораненнями. Важких відправляли далі, вглиб країни. Було також і декілька звичайних хворих, але цивільні люди намагалися якомога швидше виписатися і долікуватися вже вдома, бо розуміли, що займають місце, яке необхідне для поранених. Я відносився до розряду поранених, оскільки за своєю легендою, яка не дуже відрізнялася від правди, мене, пораненого, без свідомості, начебто привезли у це село. Відверто кажучи, тут був бардак. У будь-якому з шпигунських романів, якими я колись захоплювався, мене, як людину, що невідомо звідки взялася, вже повинні були взяти під догляд.

Якщо бути об'єктивним, то факти були такі: одної ночі на порозі лікарні з'явився невідомий чоловік з раною на голові, одягнений у футболку, майже чорну від запеченої крові і спортивні штани. Босоніж. Розбудивши чергового лікаря, поки отримував першу допомогу, плутано розповів про невідомих волонтерів, про те, що до тьми прийшов у машині, що у цьому селі у нього є далека рідня, що попросився вийти недалеко на автобусній зупинці, а волонтери поїхали далі, і що йому б лише пігулку від голови, а там він вже далі якось сам. Але хворий був обстежений сонним лікарем і записаний на стаціонар. Потім такий же сонний і злий санітар, за допомогою тримера, під короткий їжачок підстриг волосся і заодно бороду, щоб лікар мав доступ до рани на голові. В результаті, прийнявши душ, обколотий антибіотиками і знеболювальним і під наглядом симпатичної, але страшенно суворой санітарки, хворий був покладений до ліжка у палату на третьому поверсі лікарні, де зразу заснув. Проспавши решту ночі, цілий наступний день, і ще половину наступної ночі, хворий, що був зареєстрований у лікарняних записах як Клопотенко Валерій Йосипович, безслідно зник. Пізно ввечері, коли мінялись зміни медперсоналу, у палаті, де було ще п'ять хворих, він ще був, а з ранку ліжка виявилось порожнім. І лише на третій день опісля, він знову з'явився, заявивши, що не хотів обтяжувати лікарів клопотами, що був у рідні і трохи привів себе до порядку. Після того, як хворий отримав лекцію з матюччям від лікаря, гнівний погляд від санітарки, декілька неприємних уколів і перев'язку, він був реабілітований і під конвоєм тієї самої санітарки, відправлений на третій поверх, під заставу урочистої клятви, що поки лікар не дозволить, з лікарні ані ногою.

Роздумуючи, чи можуть ось таким шляхом москалі закидати в Україну шпигунів, я став у чергу на роздачу. У залі побачив знайомих хлопців, котрим подарував люльки і

привітно помахав їм. Вчора ми з ними знову поспілкувалися у альтанці під час перекуру, і я знову мав можливість насолодитися запахом самосаду. Хлопці вже не були такими переляканими, як під час першої зустрічі. Попихкуючи люльками, вели розмову чинно, на загальні теми, іноді питали мене, чи не знаю я якогось ротного, чи якогось комбрига. Сталося те, що і мало статися. Якщо мозок не може пояснити якесь явище, він не заспокоїться, поки якимось чином не обґрунтує для себе всі факти, і не поставить, все що відбулося, на логічні рейки.

Коли я лежу у себе в палаті, під час післяобідньої тихої години і дрімаю, я одночасно, можу вийшовши з фізичного тіла, подорожувати по палатах, спостерігати і слухати. Знайшовши таким чином палату хлопців, я дізнався, що вони видумали для себе історію, яка пояснювала мої подарунки. Виявляється, вони здорово насолити кацапам під час останнього бою і обидва чули, як їхнє командування пообіцяло їм, крім нового звання, подати у списки на винагороду. Але видно нагороди не буде і їхні братики вирішили подякувати їм такими пам'ятними подарунками. Мене використали як посильного. І щоб трохи пожартувати, видумали історію з Мамалигою. Єдине, в чому хлопці не могли зійтися, це у тому, хто я такий. Сірий вважав, що я пересічний волонтер, який заробив поранення, і знаючи, що їде в цю лікарню, погодився бути листоношою і передати подарунки товаришам. Стріла ж, вважав, що я поранений розвідник, якого командування попросило передати такі нагороди хлопцям, бо волонтер так зіграти свою роль не зможе, тут потрібні навички і психологічна підготовка.

Зі мною хлопці вели себе так, наче нічого не сталося, зрідка посміхаючись у бороди, коли я чесно відповідав, що не знаю жодного з їхніх командирів. Звісно ж мене це повністю влаштовувало. І хоча я вважаю, що у людини, повинна бути віра у щось незбагненне, нереальне, хоча б у міф, аби у тяжку годину мати кого попросити про допомогу і мати звідки зачерпнути силу віри, щоб піднятися, коли вже не можеш, перемогти, коли вже нездужиш, переконувати хлопців, та щось їм доводити я не хотів. Після логічних аргументів віра у казку не виникає, а чудо, яке детально пояснили, стає лише віртуозно виконаним фокусом.

Пообідавши я потихеньку попрямував у свою палату, роздумуючи над своїми записами. Тепер мені належало записати все що зможу згадати з тих спогадів, яких я ніде отримати не міг, але все ж мав. Тут вже я знаходився у ролі Стріли і Сірого, і намагався собі якось логічно пояснити все те, що зі мною відбулося, або не відбулося, і при цьому остаточно не зійти з глузду.

23 *** Колись. Невідомо де.

Уві сні я себе усвідомив на дорозі. Це було одне з місць, яке я собі створив для відпочинку. Мені тут було просто комфортно. Однак, я сюди давно не заглядав. Вже давно я проводив більшість своїх снів у лісі, де захоплювався своїми вихованцями. Але певно, підсвідомість закинула мене сюди, тому що мені треба було від чогось відпочити. Від чого? Не пам'ятаю. Хоча ні, пам'ятаю, завал на роботі. Тут можна

вдосталь походити по дорозі і подумати. Цю дорогу я взяв із своїх дитячих спогадів, коли рідня з'їжджалася до діда і баби, дорослі працювали, або щось святкували, а я з двоюрідними і троюрідними сестрами, бігали за село у поле. Дорога у моєму сні була ґрунтова, йшла від небокраю і до небокраю, рівна немов стріла. Дикий степ з обох боків дороги був порослий різнотрав'ям. Світило, але не пекло сонце. Я заїздив дорогу возами. На прогалинах, там де були сліди від коліс, земля була втрамбована до стану каменю, і була вкрита дрібним пилом, який у місцях колишніх калюж, вкривав ноги по кісточки. Я просто йшов босоніж розгрібаючи босими ногами пилюку, посміхаючись і насолоджуючись самим процесом подорожі. Одягнений я був лише у прості суконні штани, з підкоченими до колін ногамицями і льняну сорочку без ґудзиків, що вдягається через голову. Вітру не було, комах я відігнав, просто крок за кроком рухався вперед. В такі моменти можна було трішечки понизити рівень контролю і дати можливість підсвідомості підкинути, щось в сон. Таким чином можна було влаштувати собі сюрприз. Чогось все таки не хватало. Степ. Не хватає жайворонка. Зразу степ наповнився цвіркотінням. Он над землею метрів на десять злетіла маленька грудочка і завмерла в повітрі. Жайворонки співають не зупиняючись на те, щоб набрати повітря. Вони співають у польоті і як і багато інших птахів мають певні пазухи в крилах, через які повітря попадає в легені. Можна сказати, що коли жайворонок літає він повітря не вдихає, а лише видихає, і може співати не зупиняючись.

Можна нічого не видумувати, природа створила таке різноманіття життя, що ніякої фантазії не хватить створити щось нове. Але все ж степ доволі одноманітний. Нехай справа, кілометрів за п'ять, чорніє смуга лісу. Можливо, нехай це буде мій ліс. Мій створений ліс, який я населяв всілякими істотами. Здався собі схожим на комп'ютерного дизайнера, що заповняє полігони готовими формами. Зліва... гори? Вдалині? Ні ... гори, це... .

Згадалися любителі альтернативної історії. Звісно теорії пласкої Землі і інопланетян з глибин океану, ніякої критики не витримували, але мене свого часу зацікавила теорія, де колишні цивілізації, тисячі років назад, влаштували з Землі кар'єр для добування корисних копалин, складали перероблену породу у гігантські терикони, які сьогодні є нашими горами і вулканами, що складаються з сипучої породи і ведуть себе так само, як і маленькі терикони на горно видобувних комбінатах. Ті гори, що складаються з скальних порід, на думку засновників теорії існування кремнієвої ери, є залишками від гігантських дерев кремнієвої форми життя. А простіше кажучи пнями від зламаних минулими цивілізаціями кремнієвих дерев. А ті височини, які ми називаємо столовими горами, є вже не зламаними, а охайно спиляними кремнієвими деревами, що на думку засновників теорії, були заввишки від десяти до п'ятдесяти кілометрів.

До подібних теорій я наяву відносився ... ніяк. Факти, які наводили захисники цих теорій, були дуже цікавими, хвилювали фантазію, але остаточно не доводили існування кремнієвої ери, як і прихильники традиційної історії з своїми жалюгідними намаганнями спростувати цю теорію, не могли остаточно заперечити її існування. Але

це було наяву. А уві сні, якщо я встановлю тут гори, значить з'явиться можливість, що колишні цивілізації тут також винищили планету, залишивши місцевим мешканцям і мені одні терикони виробленої породи і викопані моря з пласким дном. То може встановити тут замість гір, велетенські кремнієві дерева? А якої вони були форми? Як виглядали? Якщо основою їхнього існування був не вуглець а кремній, то про крону годі й думати. У всіх відомих мені рослин був стовбур, або щось на кшталт стовбура, і листя, крона, шляпка, якесь розширення зверху, тощо. Щось для того, щоб захопити собі площу на збір сонячних променів, для фотосинтезу. Чи потрібні були для життя кремнієвим деревам сонячні промені. Якщо так, то крони двадцятикілометрових дерев будуть затінити від сонця сотні гектарів землі знизу, і моє існування тут буде на рівні блохи, що скаче в коріннях дідуса дуба. Моїх знань було малувато, щоб повністю змодельовати умови існування кремнієвих рослин і істот, але достатньо, щоб зрозуміти, що для існування кремнієвих і вуглецевих сполук у вигляді життя, потрібні різні атмосфери. Отже, не варто і мріяти виростити собі уві сні живі кремнієві дерева. Але повністю рівна Земля без гір здалася мені нудною, тому я вирішив, що у моєму світі кремнієва ера давно минула, але рештки кремнієвих гігантів ніхто не перероблював і вони досі мають стояти кам'яними нагадуваннями про мізерність життя дрібних істот з вуглеводною формою існування. Я чітким вольовим рішенням вирішив, що в моєму світі, моїм кремнієвим деревам не було необхідності у сонячних променях, тому вони могли мати форму велетенських грибів дощовиків з доволі короткими товстими ніжками, до кілометра у висоту і до декількох кілометрів у розрізі, і гігантськими кулями у наверхі. За тисячі років кулі повинні були осипатися і вивітритися, і для нащадків мали лишитися велетенські столові гори різного діаметру і різної висоти, оточені непролазними лісами. Гірську місцевість я розташував зліва від степової дороги, по якій неспішно подорожував. Оскільки зараз мені в гори не хотілося, то я відсунув їх подалі. Десь до горизонту. Думаю десь там, серед цих велетнів, на одній з вершин, знаходиться і моє плато для спостережень і медитації.

- І побачив він, що це добре! І був вечір, і була ніч, і настав ранок... .

Засунувши руки до кишень, я з самовдоволеною моською продовжував повільно крокувати степовою дорогою. Співав жайворонок. Розганяючи зелені хвилі, споквола шелестів степовими травами легенький вітерець. Сьогодні я собою був особливо задоволений. Виходило рухати великими площами і територіями. Хоча розмір переміщень не мав значення. Для підняття в повітря придорожного камінця і кілометрової гори я використовував однаковий посил волевиявлення. У своєму сні це зовсім не важко. Однак трохи незвично було скласти в уяві цей велетенський пазл території. Вжитися в цілісну картину власного світу. Але знову ж таки, я не думав над дрібницями. Я не думав, як розмістити гілки дерев, корінці трав, пласти землі і повітряні потоки. Якщо це і робилося, то допускаю, що роль спеціаліста по підгонці загальної картини до ідеалу брала на себе підсвідомість. Я ж насолоджувався результатом і продовжував крокувати по дорозі, буцаючи ногами пиліюку. Хотілося продовження, але одночасно не можна було втрачати контроль зовсім. Бо сон завжди

насторожі. Радіти можна, але не дуже, бо втратиш контроль над прикордонним станом організму і до побачення, свідоме сновидіння, та доброго часу, звичайний сон. Я вирівняв емоції до стану спокійного задоволення і трошки відпустив контроль, щоб спровокувати підсвідомість, підкинути мені якусь приманку для подальшого керування реальністю сну.

За спиною почулися незрозумілі звуки. Сформувався образ когось невідомого і великого, хто наздоганяв мене, і кому необхідно було звільнити дорогу. Я вирішив не робити самостійних припущень. Хотілося сюрпризу. Відійшовши з дороги в траву, я повернувся на зустріч незнайомцю і подякував підсвідомості за відмінного персонажа. Вірніше персонажів. По дорозі, наздоганяючи мене, рухався здоровенний шестиколісний фургон. Тягнув його велетенський шестиногий ящер. Товстий, горизонтальний, довгий тулуб, всередині якого могли розміститися один за одним пара гіпопотамів. Шестеро лап, при чому задня і середня пара були опорними і чимось були схожі на ноги-стовпи слона і одночасно на лапи крокодила. Від слона дісталася товщина і масивність, а від крокодила по три товсті і короткі пазурі замість пальців і манера пересування. Ящір рухався як багатоніжка, без різких рухів центру ваги. Все тіло рептилії було вкрито різного розміру ромбиками. Чи то лускою, чи то кістяними наростами. На місцях крупних суглобів і можливих навантажень, ромбики зросталися в великі, і по зовнішньому вигляді міцні пластини. Подекуди на пластинах виднілися короткі масивні і потерті часом шипи. Передня пара лап також крокувала по землі, але форма кінцівок була більше схожа не на опорну а на перехідну до маніпулятивної. Стопа менша, пальці довші, кігті коротші. Це вже були трипалі лапи, якими при необхідності можна було б схопитися за щось, на кшталт гілки дерева. Але складалося враження, що ящір ніколи не користувався передніми кінцівками, як маніпуляторами. На грудях красувалася велика рогова пластина. Можна подумати, що вона виконувала роль баранячих рогів. В уяві сплигло, як дві подібні до торпед туші несуться назустріч одна одній і з голосним тріскотом стикаються грудьми у двобої. Гнучка, майже лебедина шия у півтора обхвати, і відносно маленька, з мішок картоплі величиною, голова, по зміїному приплюснута а по зовнішності, суміш крокодилячої морди з бультер'єрівською. Очі немигаючі, але в них читалася не покірність домашньої скотини, а бездумний холод змії. Навіть розуміючи, що я уві сні, і саме я тут все контролюю, я відійшов з дороги подалі у траву, щоб, коли фургон буде проїждати мимо, у ящера не було можливості до мене дотягнутися.

Відносно запряженої у фургон рушійної сили, можна додати ще сіро-зелене забарвлення і товстий, м'ясистий хвіст, що у природних умовах волочився б по землі, а тут був поміщений у продовгуватий короб, що кріпився під днищем фургона. Незрозумілим був принцип упряжі, і по всьому виходило, що фургон кріпився до ящера за хвіст, деś всередині того короба.

Холка у звіра була на рівні мого зросту. Рівень голови на довгій шийі досягав трьох з половиною метрів. Своєю масивністю і хижим поглядом звір викликав як мінімум повагу і легенький холодок проміж лопаток. На спині між першою і другою, і між

другою і третьою парою ніг, знаходилися два сидла з невеликими спинками. Оскільки ящір рухався по крокодилячому, то вершникам було доволі комфортно. Центр ваги не рухався вгору вниз, як у коня, себто у вершника не було небезпеки за пару годин у сидлі відбити собі і нижні і верхні половинки головного мозку. Підпруг не було видно, отже сидла кріпилися прямо до рогових виростів на спині ящера. Роль стремен виконували невеликі, але доволі зручні вирости на боках скотини.

В сидлах знаходилися два не менш цікаві персонажі. Попереду гордо сидів гном. Може це був і не гном, але для мене він володів всіма зовнішніми ознаками гнома. Кремезний, широкий, багато кучерявої бороди і багато темного волосся. Такий собі Гімлі з володаря кілець. На голові щось сходе на солом'яного бриля, з поворозочками під бороду, щоб не здуло вітром. Просторі сорочка і штани. На ногах сандалі з широких смужок шкіри. На тому місці, де у людей повинна була бути талія, широченний шкіряний пояс з блискучою бляхою, та великою кількістю різних кишень, на кшталт патронташу. Цікавинкою був комір сорочки у вигляді жабо. Сорочка була поцяцькована різними малюнками, а жабо було в колір волосся гнома. Борода лежала на жабо як на тарілці і мені подумалося, що така форма комірця була вигадана для візуального збільшення бороди. Забарвлення одягу було підібране зі смаком, у бороду і у густу гриву волосся було заплетено кілька кольорових стрічок, і складалося враження, що перед вами гном певного, заможного статусу. Лівою рукою гном тримався за луку сидла, праву впер у бока, і займався тим, що безсоромно роздивлявся мене з таким же інтересом, як і я його. Очі у нього були маленькі, але живі і блискучі. В них світився розум, мудрість і хитрість. Подумалося: "Ділок". Такий свого не промине. Про палець і руку по лікоть, це про нього. Я приклав праву руку до області серця і кивнув у знак привітання. Не міняючи пози гном кивнув у відповідь. І хоч поза його була доволі гордою, але він виконав кивок з такою, повагою і власною гідністю, що мені навіть захотілося вклонитися йому ще раз.

Можна було подумати, чому це я розшаркуюся перед персонажами свого ж власного сну? Певно, це якась соціальна складова виховання. Може колись спостерігали, як діти граються у "Дочки — матері", або просто з ляльками. Вони розводять проміж своїх ляльок ті самі політеси, які спостерігають у дорослих. Схоже завдяки тому, що я виховувався не у королівській родині, мені не подобалося, щоб мене одягали, за мною ходили, і заносили мені хвіст на всіх поворотах. Була у мене одна спроба уві сні створити повний сервіс навколо себе. Я висів у повітрі, а навколо мене кружляли речі. Одяг сам підлітав до мене і одягався на мене. Їжа залітала до рота, як вареники у козака характерника з "Вечорів на хуторі близ Диканьки". На один раз такого проведення часу мене хватило. Стало нудно, і я закинув ці починання. Тож зараз уві сні, я у своє задоволення відігравав роль пересічного незнайомця і давав можливість своїм видуманим персонажам проявити трошки свободи волі, та підіграти мені.

Коли голова ящера порівнялася зі мною, гном втратив до мене інтерес і зосередився на дорозі. Я ж заходився розглядати другого вершника. Вірніше

вершницю. Дівчина середнього зросту на фоні гнома здавалася високою навіть у сідлі. Одягнена була у цікавий... халат, не халат... комбінезон, не комбінезон. Щось схоже на махровий комбінезон крупного плетіння і до того ж більший ніж треба на пару розмірів. Знаєте, люблять дівчата тягати, щось таке безформне, що висне звідусіль. Цей стиль тут був виконаний з чогось, на кшталт еластичного зеленого поролону. І взагалі можна було сказати, що ця дівчина вся була зеленого кольору. Шкіра у неї була ніжно салатого кольору. Волосся – темно-зелене, копною малюсіньких кучерів, неначе дівчина зробила хімію і на вулиці попала під дощ, було прибране назад і закладене за подовжені, немов у ельфів вуха. Очі... Так, очі були варті особливої уваги. Ніжно салатого кольору. Ніби підсвічені зсередини, очі були величезні, ельфійського розрізу, що доходив мало не до висків. Очі були такі великі, що незнайомка, враховуючи вузьке підборіддя, була схожа на богомола. Ще зацікавили ноги. Дівчина була босоніж, і приковували увагу довгі пальці на ногах. Настільки довгі, що зеленошкіра незнайомка не спиралася ногами на рогові вирости на шкірі ящера, що заміняли вершникам стремена, а трималася за них. Загалом, якби не колір шкіри, я міг би віднести незнайомку до найкращих зразків ельфійського народу. Але зелена шкіра...

Я зміг так добре роздивитися зеленошкіру дівчину, бо вона зовсім не звернула уваги на мене, і мені не довелося зустрітися з нею поглядами. Увага дівчини була прикута до чогось, що нагадувало багатогранний кристал, величиною з куряче яйце. Дівчина, відкинувшись на спинку сідла, пильно вдивлялася в кристал, що тримала обома руками, намагаючись щось там розгледіти. Нажаль мені не було видно, що такого цікавого вона там знайшла.

Мазнувши оком по фургону навантаженому великою кількістю коробок, відмітив для себе, що зроблена тарантайка на совість, повністю з одного сорту дерева, що борта, що колеса, відполірована до блиску і покрита лаком. Але зробив своїй підсвідомості зауваження, бо вважав конструкцію на шести колесах дуже неповороткою.

Вийшовши за фургоном на дорогу, знову попрямував за дивним транспортом, що чим далі, тим більше від мене віддалявся. Майнула думка трохи підбігти, наздогнати фургон, і попроситися під'їхати на возі, але своєчасно зрозумів, що втрачаю контроль над сном, тому, що при бажанні я просто міг перенестися у повітрі і досягти цілі як польотом, так і телепортацією, а думкою про попутку, починаю не диктувати своєму сну свої закони, а підлаштовуватися до законів реальності, які сам же і накидаю на цей сон. Тим більше, що я зараз нікуди не поспішав, і збільшувати швидкість пересування мені було зовсім не потрібно. Тому поновив контроль, розглянувши відкриті долоні рук, і пішов собі далі дорогою.

На такому простому прикладі читач може зрозуміти, на якому рівні потрібно мати контроль над думками, щоб подорожувати у свідомих сновидіннях.

А куди прямує фургон? Напевне десь там, вдалині, повинно знаходитись якесь місто. Швидше за все воно там і знаходиться, можливо його вже повинно бути видно, але заважає чи то туман, чи то хмари на небокраї. Ось легенький вітерець розвіяв

морок і попереду можна бачити величне місто... . Ну, не зовсім місто... . Швидше зовсім не місто. Схоже на село. Багато маленьких хаток розкидані між невеличкими деревцями. Не зовсім хатки. Швидше насипні горбики землі з дуже крутими схилами і великою кількістю отворів. Отвори – двері знаходяться на рівні землі. Вони заввишки близько метра. Отвори – вікна знаходяться на різній висоті. Очевидно поняття поверхів тут не існує. Горби – хатки, хоч і знаходяться в оточенні залені, але стіни хаток подекуди несуть на собі сліди пожежі. На вершечку кожної хатки горба знаходиться помаранчева шапочка. Схоже на те, що на вершині кожної хатки хтось перевернув глечик з помаранчевим гоголем-моголем, і помаранчева піна розтіклася по вершечку горба, застигла і тепер слугує такою дивною прикрасою.

Фургон вже досяг перших будівель і сховався за ними. У цих глиняних хатках хтось повинен жити. Підійшовши ближче бачу жильців. Це не люди. Цих істот також не можна віднести до всіх тих мешканців, що я настворював у лісовій локації. Ці істоти схожі на єнотів. Все було б нічого, але я точно пам'ятаю, що у мене було колись бажання створити єнотів, але руки до них так і не дійшли. Про всяк випадок, перевірів контроль, черговий раз зафіксувався у свідомому сновидінні, списав невідомих єнотовидних створінь на жарти підсвідомості і захотів роздивитися їх поближче. Що добре уві сні, це те, що варто тобі захотіти отримати інформацію, як невідомо звідки приходить повне розуміння того, що знаходиться перед тобою і про що ти забажав отримати знання. У жителів на околиці села проходили якісь збори. Я підійшов ближче і зупинився за задніми рядами умовного кола, в центрі якого один з єнотів, дуже бурно жестикулюючи, про щось розповідав оточуючим. Поспостерігавши я заспокоївся з приводу непрошених гостей у моєму сні. Цих істот можна було зі спокійним серцем списувати на закид моєї підсвідомості, бо створені вони з відомих мені запчастин. Зовні дуже схожі на єнотів. Розмірами побільше. Багато з них стояли на задніх лапах у позі ховрачків і слухали доповідача. На єнотів вони були схожі мордою, трохи більшою ніж у оригінала. Все інше також було у наявності: темні обводи навколо очей, темна полоса по центру носа і білі брови, та білі щічки з вусами. Замість полосатого хвоста, вони мали лисий хвіст бобра, який використовували під час стояння, як третю точку опори. Задні лапи дуже короткі. Передні набагато довші. У той час, коли більша половина істот стояла та слухала доповідача, десть третина єнотів займалися своїми справами. Деякі чухалися, деякі приводили до ладу свій одяг. Одяг у всіх був різний, але зроблений по одному принципу. Багато ремнів по всьому тілу, які обплутували звірят по різних траекторіях, і до яких прив'язувалися різні торбинки та речі. Декілька єнотів грали у квача, носилися на чотирьох ногах, видно бігати так їм було зручніше, один за одним. На мене аборигени не звертали аніякої уваги, використовуючи мене, наче стовбур дерева. Один невеликий єнот деякий час ховався за моїми ногами від погоні. Все це зборище нагадувало дитячий садок. Хтось грається, хтось слухає, хтось займається своїми справами. Як хазяїн сну, я звісно, розумів, про що вони тут говорять. З цікавістю поспостерігав, як я розумію їхню мову. Булькотіли вони звісно по своєму, але я чув їхнє бурчання, як дуже споріднену мову, діалект української, в якому слова

звучать дивно, незвичайно, але суть зрозуміла. Як тільки я починав зосереджено вслуховуватися у мову, переставав розуміти суть. Повторити за звірятами я не зміг би і одного речення. Але мені було все зрозуміло, тому жалітися було ні на що. Тим більше я вже знав багато чого про народ зейців. Цей світ вони називали Зея. Як на мене назва дуже споріднена з Землею, але міняти щось мені було ліньки, тому я просто спостерігав за всім. Отже світ – Зея, народець – зейці. Самець – зейц, самка – зейка, маленький – зейча. Не знаю навіщо мені ця інформація, але за що купив, за те і продаю. Народ зейців самий найстарший народ на Зеї. Можна сказати корінні жителі. Ельфи, орки, гобліни, гноми та інші народи прийшли пізніше... . Далі багато інформації про те, що зейці наймиролюбивіші, їх всі люблять, і на них у цьому світі все тримається. Склалося враження, що по моєму запиту інформацію мені надав якийсь зейський пропагандист. Вирішив залишити це поза увагою. Місцеве зборище було занепокоєне тим, що посланець від дріади з найближчого лісу, передав для молоді у громаду зейців кристали переходу, а обручі для приживлення передати забув. В результаті такого неподобства всі виражали своє обурення і занепокоєння, але в ліс за обручами ніхто з старших іти не хотів, а молоді було ще рано так далеко ходити, та і небезпечно бо кристалів переходу вони ще не мали. Я зрозумів, що ці збори скоріше просто балаган, для підтримки загального ажіотажу, і рушив далі, іноді майже переступаючи через занепокоєних зейців. Пішов я по широкій дорозі між хатками – горбами, слідом за фургоном, сліди від якого були добре помітні. Зрозумілими стали і хатки зейців. Будувалися вони всією громадою. Коли створювалася нова сім'я, громада починала наносити глину з травою в одну кучу. Під час будівництва в хатинці створювалися кімнати, зали, коридори. Виходила звичайна глинобитна хатка, лише трохи дивної форми. Більше міцності горбику надавала штучна пожежа, яку розводили самі зейці після будівництва, коли наносили повну хатку хмизу а потім підпалювали всю споруду. Глина обпалювалася і ставала міцною. Попіл всередині, звісно прибирали, але зовні на стінах лишалися сліди великого вогнища, допоки дощі не змивали їх остаточно. А на даху кожна сім'я саджала помаранчеву губку, що сезонів за три з маленького помаранчевого чепчика перетворювалася на товстий помаранчевий дах з піни, до речі їстівної, що не давав перегріватися на сонці глині, та рятував хатину від опадів. В результаті виходили чудові казкові будиночки: руді стіни з обпаленої глини, круглі віконечка і товстий, неначе зроблений з цукрової вати помаранчевий дах. Пройшовши ближче до центру поселення, я почав зустрічати такі казкові будиночки. Дуже симпатично. А нові, нещодавно обгорілі глиняні горби, що будувалися на околиці, по периметру селища, очевидно будувалися для молоді.

Попереду повинно було бути торжище. Бажаючи побувати на місцевому базарі, я по максимуму відпустив контроль над подіями, даючи фантазії карт бланш. Хотілося різноманіття.

Це був дивний базар. Спочатку я роздивлявся покупців. Сюди набралось достобіса різної нечисті. Ви ж розумієте, відносно нечисті я жартую. Ніяким чином не хотів образити жодну з конфесій лісових, степових чи гірських народів. Ось мимо пройшов

ельф, закутаний у плащ з капюшоном, а за спиною у нього лук, а на поясі стилет у вишукано оздоблених піхвах. І хоч він на вигляд тендітний, невеличкий і худенький, але чомусь ображати такого словом "нелюдь", або "нечисть", видається не дуже вірним рішенням. Хоча до нього підходить лише "нелюдь". Він же не людина, а ельф. А "нечисть", це напевно від того, що не чистий, тобто брудний? А може тому що нехрещений? Ні, то вже буде "нехристь". І чого це мені в голову полізла така маячня? Зразу ж зрозуміло, що давати людям характеристики, згідно їхньої зовнішності, це зовсім не означає шукати собі друзів. А он де, біля невисокого прилавка, стоять дві орчанки, що обговорюють достоїнство великої морської раковини, яку їм намагався продати старий зморшкуватий гоблін. Орчанки високі, під два метри, статні. Гоблін зростом їм ледве до пояса дістає. Клімат теплий, тому на представницях слабого полу племені орків мінімум одягу. Але одяг цікавий. Довгі світлі халати, що відмінно облягають фігуру. Зроблені з якоїсь тканини на кшталт мокрого шовку. Підперезані широкими поясами, що виконують роль жіночих сумочок, тому що до них приторочені якісь речі і мішечки. Халати спускаються до середини гомілок. Взуті у босоніжки, ремінці від яких мереживом охоплюють ноги орчанок на древньогрецький манер, майже до коліна. Від людей їх відрізняли темно-сіра шкіра, видовжені вуха, великі, трохи розкосі очі, і нижні ікла, що стирчали над верхньою губою. Очі у дівчат були настільки гарні, що можна було навіть забути про ікла. Портрет орчанок доповнювали два ножі з лікоть довжиною, приторочені до поясу, поряд з торбинками. І хоча було видно, що ножі більше для краси, гарно відполіровані і красиво оздоблені, але це були все таки ножі, якими можна було скористатися. Вітрина у гобліна була підлаштована під його зріст, і смішно було дивитися, як високі орчанки нахиляються, щоб роздивитись товари.

Зброя, правда, здебільшого декоративна, була у кожного відвідувача торжища. Хоча у гоблінів і зейців я зброї не помітив, але мені здається, що я її саме "не помітив".

Напевно самим дивним, що я побачив на цьому ринку було торгове місце, де продавали ящерів. Так, це були саме такі шестилапі ящери, як бачений мною сьогодні, запряженим у фургон. І дивним був не сам факт продажу в'ючної сили, а те, що продавав їх такий же точно ящер. Три ящера ходили за символічною загорожею, а четвертий стояв перед огорожею на чотирьох ногах, дві склав під нагрудним роговим наростом, і слухав сивого кентавра. Підійшовши ближче, я зрозумів у чому суть. За огорожею ящери ходили на шістьох ногах, і виглядали апатичними, коли як ящір продавець був розумний, використовував дві передні лапи, як люди використовують руки, та вмів не тільки слухати, а й відповідати, і взагалі вести нормальну бесіду. Отже, розумні родичі продають дибілів у найми? Ну таке. Я не встиг достеменно розібратися, що там за звичаї у холонокровних, торгувати своїми єдинокровками. Через декілька вітрин я помітив свою недавню знайому. Зеленошкіру дівчину, що була вершницею на ящері у полі. Я помітив її мішковатий комбінезон. Вона обпершись плечем об одну з вітрин і склавши руки на грудях, за чимось спостерігала. Обійшовши її трохи збоку, я доєднався до спостереження за виставою, що влаштували вже відомий мені гном і поки

невідомий продавець орк. Парочка влаштувала публічну торгівлю за якийсь дріб'язок. Стояв крик і чулися гучні ляпаси долонями по столу. Мені також стало цікаво і я прислухався до сварки. Прилавок у орка був високуватий для гнома, і коротун трохи скособочившись обперся на вітрину ліктем, щоб здаватися вище зростом. Однак вітрина діставала гному майже до підборіддя і його позиція була не дуже вигідна. Продавець був приблизно мого зросту, але мав комплекцію авторитетного вишибали. Про таких у нас кажуть: "Що обійти, що перестрибнути". З одягу на ньому були кожані штани чи шорти, за прилавком не було видно, дуже широкий ремінь, певно тут була мода на шкіряні ремені, з кишенями, і шкіряна безрукавка, з кістяними нашивками. М'язи тугими канатами плелися на відкритих руках і волохатих грудях. Низький лоб, великі надбрівні дуги. Якби не ікла, що стирчали з нижньої щелепи і подовжені вуха, в які було натикано срібних кілець, я б міг подумати, що переді мною перегодований анаболіками пітекантроп, з шкільного підручника біології.

- Тупий орк! Сотий раз тобі кажу, що в цьому сезоні ціни на світляків знижено! Дві мідні монети за цього схудлого світляка, це дуже дорого! Я б і половини мідяка не дав, але я чесний гном! Даю тобі мідну монету за он ту склянку! – Гном від злості навіть пристукував долонею по прилавку, на якому, підстрибуючи від ударів гнома, знаходилися склянки у формі перевернутих догори дном гранчаків, під якими згорнувшись клубочками лежали товсті немов сердельки і волохаті, немов зроблені з бархату, хробаки рудого кольору.

- Хазяїн сказав, Чубрак продавати по дві монети за штуку, — тупо пробурмотів орк. – Давай дві монети.

- Ні, ну ви гляньте на нього! Ну ти нормальний? Ти продаєш бідного схудлого від голоду світляка, по ціні минулого сезону! Може його не годували з того часу?! Може він дохлий?! Зейці добрі! Ця гора м'яса за дохлого світляка з мене дві монети вимагає! – У гнома від надлишку почуттів вже слина бризкала з рота.

- Чубрак годувати світляків, — повільно та ображено проревів орк. – Кожен день годувати. Чубрак по одному зерну в день давати світляків. Кожному по одному зерну.

- Але у минулому сезоні світляки були вдвічі більші!

- Так, — орк вже вдоволено посміхався і кивав головою, — Удвічі більші були. Чубрак пам'ятати. Чубрак тоді їх також по дві мідні монети продав.

- Ну то скажи мені, акселерат – переросток! Якщо зараз світляки вдвічі менші, то і грошей вони повинні вартувати вдвічі менше?!

- Повинні...

- Отже, я! Плачу! Одну! Монету?! – здавалося, гнома зараз шляк трафить.

Чубрак, переминаючись з однієї ноги на другу, дивився на неспокійного покупця і мовчав.

- Ну ми домовилися?!

- Домовились... ? – Чубрак, злегка нахмуривши брови, здавалося відійшов у астрал, зайнятий своїми роздумами і розрахунками і від зосередженості навіть губами плямкав, намагаючись зібрати в своїй голові думки, що не бажали його слухатися і

розбігалися хто куди.

- Ось і ладушки! — гном хлопком долоні поклав на стіл монету, що невідомо звідки у нього з'явилася, і з задоволеною міною потягнувся рукою за склянкою. Але орк, що щойно стояв і щось подумки рахував, рухом наперсточника відсунув склянку до себе і рука гнома наткнулася на порожнечу.

- Ну що ще?!!!

- Хазяїн сказав Чубрак продавати за дві монети. Давай дві монети.

Я подивився на попутницю гнома. Не знаю, що це була за істота, але її природня краса привертала увагу. Зелені кучері спускалися трохи нижче плечей. Оливкова шкіра, нелюдські але по жіночому гармонійні витончені риси обличчя. Великі мигдалеподібні очі, з материнською добротою і спокоєм дивилися на гнома. Через розпущене волосся, маленькими гострими кутиками стирчали по-ельфійськи витягнуті вуха. Легка, лукава посмішка з'являлася на вустах. Схрестивши руки на грудях, зеленошкіра з видимим задоволенням спостерігала за плином подій. По її впевненому спокою здавалося, що результат їй був відомий наперед.

Я вирішив поговорити з нею. Мені стало цікаво, кого ж підсвідомість підкинула у мій сон.

- Вітаю. Я бачив Вас по дорозі до міста. Чи можу я Вас запитати?

Зеленоока, не змінюючи позу, повернула голову в мій бік і мигнувши, пильно подивилася мені в очі. Ух! Неначе два зелені ліхтарики увімкнулися у мою сторону. Який погляд! Неначе заворює. Хоча чому неначе? Картинка починає розмиватися... Контроль! Втрачаю контроль! Поновімо. Якір, руки долонями до обличчя і роздивитися всі лінії на долонях. "Я уві сні. Я не сплю. Я свідомий."

- І я тебе вітаю. Ти цікавий, – тепер її погляд не здавався чимось дивовижним.

Мелодійний голос. Вона неначе і говорила і співала одночасно. Який цікавий діалект. Просто слухав би і слухав. І що саме цікаве, я все розумію. Та чому цікаве? Сон мій, хазяїн тут я, я повинен все розуміти. Але який голос! Слухав би і слухав. Створити таку гарнющю. Виявляється я таки молодець! А іще, вона зверталася до мене на "ти". Отже і мені немає чого політеси розводити.

- Твій товариш, як я розумію, гном. Продавець – орк. Тут на базарі, я вже бачив і зейців, і ельфів, і кентаврів, але схожих на тебе я не бачив. До кого тебе можна віднести, і як я можу до тебе звертатися?

- Хто я? – дівчина чомусь дзвінко розсміялася. – Ти певно, дуже далеко, якщо задаєш такі питання.

- Дріада вона! – почувся злий голос гнома. Він з дуже невдоволеним виглядом засовував у свою торбину скляну колбу з рудим пухнастим хробаком.

Дивно, у своєму лісі я створював дріад, але я їх і уявляв і створював іншими. Якщо можна так висловитися, не такими досконалими.

- Ну що, Гел? Все як завжди? – дріада явно кепкувала над гномом. Може пора вже звикнути?

- Цей Чубрак, якесь дибільне створіння! Всі продавці на торжищі знають, що я

сторгую свою ціну і після того, як ми з ними поторгуємось у своє задоволення, так як колись у давнину, вони мені трохи збавлять ціну, а я на подяку, дам трохи більше грошей, і те ж на те і вийде! А цей тупий чурбан!

- А може Чубрак просто не знає, що ти у минулому виликий торговець Гелікоклес Бен Турнак? – дріада манерно звела очі гору.

- Чому це у минулому?! І чому це не знає?! Мене тут кожна ящірка знає!

Дріада вирішила пояснити мені таку поведінку гнома: — Орки не дотичні до ремесла, тому торгують за монети. Гел майстер ремесла. Він не сходячи з місця, може насипати Чубраку мішок тих монет. А торгується він в пам'ять про своє дитинство, коли ще не вивчився, і сам торгував за монети на торжищі. Він сюди не стільки за покупками приїжджає, як поторгуватися. А Чубрак ціну не скидає. Просто його хазяїн монополіст. Він єдиний, хто возить на це торжище через гори світляків. Тому і тримає ціну.

- Він не монополіст! Він жмот і крадій! – не міг заспокоїтися гном. – За мідяк удавитися готовий! Байдужий до всього, аморальний і черствий аферист! Товстошкірий і непробивний неначе... шес! Його лише в синій колір лишилося пофарбувати! Та що казати! У шеса он, розуміння і співчуття в сто разів більше!

Говорячи свій спіч, гном роздивлявся простір за своєю спиною. Повернувшись у тому напрямку і окинувши оком торжище, я побачив вертикальний стовп густого голубого туману, що з швидкістю пішохода рухався у наш бік. Підозрюючи, що це саме той шес, про якого казав гном, я придивився пильніше. Це було дивне створіння, хоча навіть створінням я його не ризикну назвати. Уявіть тонкостінний скляний, повністю прозорий циліндр, діаметром трохи менше метра а завдовжки мерів п'ять. Ось таку скляну трубу поставили сторчма. Напустили туди голубого туману, той осів і згустився коло землі, приблизно на третину довжини циліндру. Зсередини туман був ніби підсвічений неоновим ліхтарем. Нижня частина туману була схожа на воду, що хаотично хвилюється всередині скляного циліндра, а над водою, не покидаючи меж циліндра ширяли, створені з цього ж туману метелики, чи то пташки, чи то рибки вистрибували над імпровізованим морем. Уявили? А тепер заберіть скляний циліндр, але залиште його уявні межі. І ось цей стовп туману, це створіння, обмежене уявним прозорим циліндром, наближалось до нас. Групка маленьких зейчат, що возилися у кучі піску неподалік, побачивши шеса спочатку притихла. Потім одне зейча, напевно, командир уявного загону маленьких зейчат — пупсів, щось закричало, і дітлахи почали закидати шеса жменями піску і дрібних камінців. Попадаючи у межі уявного прозорого циліндру шеса, камінці і піщинки освітлювалися неоновим синім світлом і сяючи, відлітали від шеса в різні боки, з доволі великою швидкістю. Створювалося враження, що всередині шеса спалахували маленькі феєрверки. Дорослі відвідувачі торжища ніяк не реагували на це синє створіння, просто звільняли йому дорогу, або обходили стороною. Коли декілька камінців, відлетівши від шеса попали в літнього гобліна, що торгував незрозумілими кубиками і кульками з білої глини, а зараз, не маючи покупців, дрімав у себе за прилавком, той трохи піднявшись з місця, гримнув на малечу. Діти з

неохотою повернулися до своїх занять коло купи піску.

Тим часом шес був вже ближче. Його швидкість ні на йоту не змінилася. Здавалося йому були байдужі і пісок, і камінці, і взагалі все навкруги. Було зрозуміло, що я знаходжуся на траєкторії його руху. Раптом, у шеса відбулися якісь зміни. Сині метелики, чи рибки сховались у більш густому скупченні шеса, натомість з синього туману зіткнулася якась постать, і зараз по пояс у синьому тумані, гордо піднявши підборіддя, на мене плив ... інопланетянин. Все згідно жанру інопланетян. Пропорційно велика каплевидна, без ознак волосся, голова з вузьким підборіддям, великі, оливкоподібні блискучі, темно-сині очі, без зіниць, ниткоподібний невеликий рот, відсутній ніс, замість якого два невеликі розрізи на місці ніздрів. Худеньке тільце, кістляві руки з довжелезними пальцями складені на грудях, надмірний погляд у порожнечу, і все це синього кольору. Інопланетянин, від землі і до талії занурений у синій туман, плив у мій бік.

Майнула думка: "Інопланетян я у свій сон не запрошував. Він зовсім не пасує до навколишнього світу. Якщо я створюю світ у жанрі фентезі, то інопланетний персонаж з жанру фантастики. Цей виверт підсвідомості мені не подобається і ніяк не влаштовує".

Я відмахнувся рукою, неначе відігнав комара. У моїй уяві, далі інопланетянин, чи то пак, шес, так недоречно створений мною на цьому, такому живому і колоритному торжищі, повинен був просто розвіятися, і плин сну повинен був повернутися у своє русло. Але нічого не відбулося. Стовп синього туману продовжував на мене рухатися і був все ближче. Йому до зіткнення зі мною лишилося декілька метрів.

Яка невдача! Схоже мене затягує у звичайний сон... . Тепер я не володар сну, а простий спостерігач, якого хаотичний потік думок підсвідомості кидає у різні боки, неначе тріску у весняному струмку. Зараз картинка почне пливти і змінюватися.

Ну ось, так і є. Інопланетянин втратив форму, розмився і на його місці утворилася моя точна копія, пофарбована в синій колір і з таким же зверхнім поглядом крізь ніщо. Стовп туману підлетів впритул, і я від розпачу, просто заліпив як слід, хуком з правої, по своїй скопійованій шесом, але чомусь такій нахабній і самовдоволеній фізіономії. Удар не вийшов. Під час зіткнення мого кулака з уявним кордоном туману, швидкість удару різко сповільнилася. Проникнувши всередину стовпа на п'яток сантиметрів, моя рука зупинила рух так, неначе я вдарив по великій і дуже важкій боксерській груші. Кулак, так само, як камінці, кинуті нещодавно дітлахами, яскраво спалахнув синім неоновим світлом. Між щелепою моєї копії, куди я цілив ударити, і моїм кулаком спалахнув розряд блискавки і все моє тіло скрутило судорогою.

Колись, на якомусь корпоративі, хтось із моїх колишніх колег, демонстрував на публіку свій електрошокер, вимахуючи ним перед враженими дівчатами, неначе фалоімітатором, поки випадково не вдарив струмом мене. То я вам маю сказати, шановні, що то були лише квіточки, у порівнянні з тим болем, що скрутив моє тіло зараз. Я відчув, що не можу ні рухатися, ні навіть дихати. В очах потемніло. В голові піднялася хвиля страху: "Я вмер?!!!". На зміну страху прийшла темрява... .

24 *** Колись. Невідомо де.

Оце так сон! Неперевершено! А як реалістично! Нажаль, під кінець сталося непередбачене, але загалом... , я прогресую. Але так примітивно стратити. Міг би ще походити торжищем. Було цікаво. І прокинувся я дуже рано. Темно, хоч в око стрель. Досить довго я передумував свій сон, лежачи вкутаним по шию у ліжку у повністю темній кімнаті. Лише через деякий час почали з'являтися думки про певні невідповідності. Як може бути в моїй кімнаті так темно? Взагалі поночі мою кімнату освітлює електронний годинник, який, хоч і придбаний доволі давно, але свою роль нічного світильника виконує справно. Та якщо навіть немає світла у мережі, то завжди, через вікно, кімнату освітлюють вогні міста. Повернувши голову у бік вікна я побачив... нічого. Таке враження, що я опівночі в темній кімнаті дивлюся на чорну стіну. Думки у голові не поспішали робити для мене висновки. Ще деякий час я полежав не рухаючись, то закриваючи, то відкриваючи очі. В голову полізла дичина якась: "Прийшов Прокіп, кипить окріп. Пішов Прокіп, кипить окріп... . Як при Прокопі... було темно, так і закривши очі, я бачу темряву... ." Стало трохи моторошно. Напевно, треба сходити на кухню, та зробити собі чаю. Якщо немає світла, то може газ ще є? Щоб трохи зняти з себе нерішучість, перед тим як вставати, я промовив:

- Нехай буде світло!

- Ага! Зараз! Лечу і падаю! Світло йому подавай! Як додому мене відпускати, то заміни йому бачте немає. Все на завтра відкладає. А як світла великому цабе забажалось, то підіймає опівночі і командує! Світла йому бракує! А щоб світло засвітити, між іншим, потрібно докласти зусиль! І не ти повинен напружуватися, товсте бородате чудовисько, а така маленька і тендітна я! Вдень спати не дають, ходять, галасують, вночі світло вимагають! А те, що я все своє золоте дитинство провела в якомусь напівпідвальному приміщенні, то всім по цимбалам! А ось тепер я буду всіх вас обіцянками кормити! Немає світла! Завтра буде! А ще краще, післязавтра! Все, можеш спати далі і не відволікати мене своїми голосними вібраціями. Веди себе тихо! Бо я збираюся влаштувати сеанс медитації!

Я настільки був збентежений гнівною тирадою володарки високого, тоненького, можна сказати, дитячого голосу, що просто лежав і мовчав. Сам дивуюся, чому адреналін так повільно рухався до моєї голови, але не було ніякого страху. Лише подив.

"Напевно, хтось заліз до мене в квартиру в надії на скарби хазяйки, що здає мені кімнату, бо у мене ж окрім комп'ютера, красти нічого."

- Ем-м ..., хто тут? – як видно нічого більш нормального в моїй голові не знайшлося.

- Хто, хто?! Ящірка в пальто! Ні! Тут не до медитації! Ніякої душевної рівноваги!

Біля стелі щось почало розгоратися. Світло поволі набирало яскравості, неначе коли на спіраль лампи подають помалу зростаючу напругу. Те що я побачив, викликало у мене сумнів у своєму психічному стані. М'яким білим світлом світився маленький

чоловічок у плащі, що звисивши ніжки сидів у невеликій відкритій скляній коробочці, що нагадувала годівницю для птахів. У школі ми такі колись робили. Дно, чотири стовпчики і стеля. От тільки ця годівниця була цілковито зі скла. Світла від маленького чоловічка було достатньо, щоб не напружувати очі, і разом з тим, на самого чоловічка можна було дивитися без неприємних відчуттів.

- "Здається ти ще не прокинувся."

Самий надійний спосіб перевірки, ущипнути себе. Лівою рукою я ущипнув себе під ковдрою за ногу.

- "Боляче! Не сплю. Чоловічок не зник. Значить він реальний."

- "Це ще не факт. Бачив які голографічні екрани придумали китайці? Дивишся на будинок, а замість рогу будинку бачиш, наприклад, клітку з драконом, або майданчик з котенятами. Тут той самий принцип. Зверху і знизу скляні пластини, а між ними можуть показувати будь що"

Не зовсім прокинувшись, мозок намагався хоч трохи запрацювати, щоб наздогнати події, які відбувалися з зростаючою швидкістю і сповільнюватися не збиралися. Проміж тим, чоловічок, що сидів, звисивши ноги, скраю своєї годувальниці, почеберяв ніжками, потім малесенькими кулачками протер очі і подивився на мене. Схиливши голову набік, він здивовано спитав:

- А це ще хто?! Ти що тут робиш? Невже це бородате чудовисько продало мене якомусь пересічному... невідомо кому? Хоча з нього буде. Ще й ціну, напевно, загнув, як за личинку першого року. Хоча ні, — чоловічок подивився по бокам. – Я вдома. А це значить, що ти завітав у гості до цього бородатого спекулянта і залишився переночувати. Чому так голова тріщить? Що я вчора пила? А ти чого мовчиш? Про світло галасував, немов тебе різали, а як отримав те, що хотів, немов води в рота набрав. Ти хто?!

- "Вона, бачте, вдома. А я, значить... , але... , Ой! Боляче!"

Стегно лівої ноги мабуть вкрилося синцями, так я його щипав. Я ще раз пильно подивився на чоловічка, чи то пак, дівчинку, бо вона сама казала про себе займенниками жіночого роду, потім похмуро оглянув кімнату і вимушений був прийти до невтішного висновку:

- "Умови гри змінилися не в кращий бік. По перше, я все таки не сплю. А по друге, виявляється я не вдома."

- "Диви, який спостережливий? А ще що ти помітив?"

Я лежав у широкому, масивному, але низенькому ліжку, по шию вкритий товстою теплою ковдрою, у просторій кімнаті без жодного вікна. Підлога, стіни і навіть стеля, до якої було метрів зо три, були вкриті світлим, майже білим деревом. Мабуть липою. Меблі були також дерев'яними, і такі ж масивні, як і ліжка, з дерева темно вишневого кольору, вкриті товстим шаром лаку, коштували, напевно, купу грошей. Масивність, плавність ліній, нічого подібного я ніде не бачив. А у нас же як? Чим дивакуватіше, тим дорожче. А майстри бажаючи заробити більше, демонструють свою дивакуватість, як тільки можуть. Ось, цьому майстру, на творінні якого зараз лежав я, здається,

захотілося пофантазувати на повну, і зовсім відійти від поняття "дизайн інтер'єру". Всі меблі, певно, з метою економії простору, були вбудовані в стіни. Всі дверцята і шухлядки знаходилися не вище метра над землею. Весь простір вище, до самої стелі, був зайнятий якимись чи то полицками, чи то вітринами, де стояв всілякий дріб'язок. Двері виходу з кімнати також були незвичні. Вони мали вигляд витягнутого по вертикалі овалу. Цікаво було як вони відчиняються? Бо на зігнутій поверхні можна застосувати лише одне місце для завіс. Ручка на дверях була розташована майже на рівні моїх колін. Ліжко було майже вдвічі нижче, ніж звичайно. Меблі низенькі. Не маю я таких знайомих, які мають настільки низенький зріст, і настільки багато грошей. Он один анімований світильник з функцією поновленої "Аліси", скільки повинен коштувати.

До алкоголю я індиферентний. Та і скільки ж потрібно випити, щоб не пам'ятати не лише процесу пияцтва, наслідком якого виявилось моє попадання до цього ліжка, а і підготовчого періоду, на протязі якого необхідно скинутися на горілку і закуску, знайти вільне місце, зателефонувати знайомим, щоб виявити бажаючих упасти на хвоста, але запросити лише бажаючих стати спонсорами, і таке інше. Останнє, що я пам'ятаю... .

- "Стоп! А що я пам'ятаю останнє?"

- "Як тебе звати, пам'ятаєш?"

- "Пам'ятаю."

- "Де працюєш, пам'ятаєш?"

- "Пам'ятаю. Голова болить чомусь."

- "Як лягав спати увечері пам'ятаєш?"

- "... . М-м-м."

- "А пам'ятаєш як ти новий рік на роботі зустрів?"

- "Так, це добре пам'ятаю. Прийшов після зміни з роботи пізно ввечері першого числа, зателефонував родичам, привітав з новим роком, тих, хто не відсипався після новорічної ночі, зайшов у комп'ютерну гру, привітав сокланів, сказав їм, що сьогодні втомився як ціп, що на осаді їти мені ліниво, що нехай на честь нового року, клан фіолетових грифонів вдавиться своєю фортецею, ще як мінімум на тиждень, а потім ми все одно її відвоюємо. Потім прийняв душ, нажерся олів'є з лоточка, і ліг спати."

- "Точно так, але то був не вчорашній день і не вчорашня гра. Потім були ще дні. І фортецю ми відбирали декілька разів... ."

- "Єм-м-м... . Порожнеча. І голова болить чим далі, тим більше."

Я так і лежав, дивлячись у стелю, і не рухаючись, до підборіддя вкритий ковдрою, неначе боявся злякати спогади. Але лякати не було кого. Зовсім. А напружуватися, щоб щось згадати, було чомусь боляче.

- Це між іншим не ввічливо, коли гість не відповідає на питання господині.

- "Але яка гарна голограма. Так і хочеться підібратися ближче і торкнутися цієї дюймовочки."

- "А може це і не "Аліса", може хазяйка сидить зараз в іншій кімнаті, і спілкується

зі мною через цей пристрій, а зараз і спостерігає за мною."

- Це між іншим не ввічливо, коли хазяйка вимагає відрекомендуватися, але своє ім'я тримає у секреті.

- "Оце ти сказав! А подумати перед тим, як рота відкривати?"

- "Це ти про що? А! О, Господи!"

Я швидко окинув оком ліжко справа і зліва від себе, але, хоч ліжко і було широке, ні другої зім'ятої подушки, ні будь яких інших слідів можливого перебування поряд зі мною, цієї ночі, особи жіночої статі я не побачив, і трохи заспокоївся. Хорошим би я був джентльменом, якби забув ще й те, з ким я опинився в одному ліжку.

- О! То ти мене розумієш! – Дюймовочка підскочила на ноги. – Тоді ось так! Зараз! – вона стала у позу "Ленін на броньовику", простягла вгору руку і продекламувала: — Ти маєш честь на власні очі бачити адептку п'ятого року навчання клану Ваахол, ученицю головного тримача божественного пилку, вічноквітучої долини мальв, на південному березі Сяючого острова, Ніконіну!

Ця тирада дуже була схожа на промову конферансьє на боксерському ринзі, коли афішують відомого чемпіона. Доволі кумедно, але голова ще трохи відлунювала легким болем, тому я доволі стримано буркнув: — Я вражений.

Намагаючись сісти на ліжку я трохи підвівся і почав стягувати з себе ковдру. Відчувши незручність у правій руці, я витягнув її з під ковдри і побачив, що на праву руку до ліктя одягнена дивна фіксуюча рукавиця. Схоже було, що руку залили зеленою монтажною піною а після затвердіння піна стала гарним фіксатором, неначе гіпсова пов'язка, але значно легша, значно міцніша і зеленого кольору. Якщо не намагатися ворухити рукою, то цієї рукавички можна було зовсім не відчувати.

- "Невже ти і руку десь зламати примудрився?"

- "Головне, щоб не у бійці. Не зрозуміло, як і перед ким я буду вибачатися за те, чого не пам'ятаю."

- "Нажаль бійка доволі реальний варіант."

- "Ну від скромності я звісно не вмру, але хочеться думати, що якщо мої втрати становлять зламану руку, то мої кривдники... . Саме так, хочеться думати у множині, кривдники. То мої кривдники і ніг, і рук, і навіть голів можуть не дорахуватися."

- "Ось виявляється який ти крутий?"

- "А таки так! Загалом я добра людина. Але якщо мене вкурвити, то я вже стаю і не добра... , і не людина... ."

- "Чуєш, добра людина, а ти відчуваєш, що ти голий?"

- "Шо?!!!"

Я зразу забувся за руку. Швидко підняв ковдру і зазирнув під неї. Так близьки не було. Швиденько натягнувши ковдру до підборіддя, я знову ліг у ліжко. Деякий час моє обличчя прикрашала кисла фізіономія. А в думках переважали думки на кшталт: "Хто мене роздягнув?", "Де я і де мої речі?", і "Вимагаю повернути мою цноту!". Але в процесі того, як мозок проаналізував і підкинув у голову результат аналізу того, що я бачив під ковдрою, і це дійшло до свідомості, моє обличчя розгладилося, а очі

відкрилися так широко, як у хом'ячка, що з'їв жувальну гумку і довго не може нею покакати. Я зрозумів, що саме я бачив під ковдрою. Ривком я знову сів і подивився під ковдру. Нічого не змінилося. На моєму животі, підкоряючись рухам моєї діафрагми, рухалися кубики пресу. У мене було чуже тіло.

Тіло було не моє, але я добре його знав. Саме це тіло я створив для себе уві сні. Не буду ж я гратися у творця свідомого сновидіння, не зарадивши уві сні самому собі. Ця новина перевершила все, що могло мене здивувати до цього. Яка голограма? Яка чужа квартира? Яка відсутність білизни? У мене нове, молоде тіло! Коли я роздумував яке тіло для себе створити уві сні, я не забажав бути армреслером, або бодібілдером, мене не цікавили форми Шварценеггера, я просто відновив у пам'яті власне тіло у двадцять п'ять років. Я не завжди був мужиком п'ятдесяти з хвостиком років, з дистанцією пробігу до гастроному і назад. Колись я любляв спорт, вчився на вчителя фізкультури, і мав нічого собі струнке тіло, хоч і без розкачаної біцухи, але і без пивного животика. І зараз, спостерігаючи за тим, як я сам, по черзі напружую грудні м'язи, про існування яких я забувся вже років з десять назад, одночасно я намагався надати собі відповідь на головне питання: "Як?!!!". А точніше, "Як зробити так, щоб зберегти цей ефект в реальності?"

Я добре розумів, що зараз я не знаходжуся уві сні. Також я мав досвід деяких рішень, прийнятих у своєму житті, коли у намаганні розібратися у принципі роботи механізму, я, бажаючи зрозуміти принцип дії, ламав сам механізм, і залишався без результату дії цього механізму, до якого прагнув. Тому я зараз, як мінер на невідомому мінному полі, сидів і намагався ні про що не думати, щоб необережною думкою не зламати щось, що дозволило мені в реальності, отримати щось із сновидіння. Всі бар'єри логіки знесло тим фактом, що ось я, ось моє нове молоде тіло, і я не сплю! Догнатися я вирішив тим, що пошукав очима по кімнаті люстро, і не знайшовши, повернувся до узголів'я ліжка, яке було відполіроване до блиску, і у якому я зміг впевнитися, що і обличчя моє після невідомого апгрейду, також виглядало на тридцять років молодшим. І ось варто було мені запевнити себе, що тепер, коли я не сплю, нове тіло зі мною назавжди, як наступні події почали трошити мою впевненість у тому, що я знаходжуся в реальності. Почала Ніконіна.

- Я не зрозуміла! Ти що мене не помічаєш?!

Я вже приходив до тям. Обкрутився ковдрою і спустив ноги з ліжка.

- Як можна?! Як можна в цій кімнаті, сповненій темряви, не помітити такої яскравої квітки?!

Було видно, що саме такої реакції від мене і чекали. Ніконіна з гідністю кивнула і зробила щось схоже на реверанс. Плащик, що весь час майже повністю прикривав її тіло, розправився і обернувся двома парами крил великої бабаки. Крила засяяли так, що стало боляче дивитися.

- "Впізнав?"

- "Так. Диснейська феєчка. Напевно, американська голограма. Хочу і собі таку техніку. Яка краса!"

- Як тобі?
- Ти просто красуня!

Ніконіна разом полишила політеси, і застрибала від радості, неначе школярка після оцінки "відмінно" за контрольну роботу.

- Правда?! Я тобі подобаюсь?! А крила?! Ти бачив?!

- Що ж, я впевнений, що це найкращі і найяскравіші крила, які я бачив у своєму житті.

- Мені вони також подобаються!

Ніконіна склала крильця і вони миттєво опали плащем їй на плечі. Потім вона відкрила їх знову, і вони розправившись, знову засяяли неначе неонові лампи. Феєчка почала підстрибувати в своїй скляній годувальниці. Швидко махаючи крилами, вона намагалася втриматися у повітрі.

- Дивися! Дивися, я навчилася літати!

Я саме спостерігав за цією милотою, і думав, що з такої відстані цю голограму не можна відрізнити від реальності, коли Ніконіна, крикнувши: "Дивись як я умію!", зіскочила з свого скляного будиночка під стелею і з радісним писком по кривій траєкторії злетіла мені в живіт. Відлетівши від мене у складки ковдри, вона зі сміхом борсалася там, намагаючись підвестися на ноги. По кімнаті від зміни положення джерела світла, почали метушитися тіні. Я ж завмер, неначе отримав у обличчя торт зі збитими вершками. Коли ти бачиш об'ємне зображення, це називається голограма, або 3D кіно. Одягнувши окуляри, у 3D кінотеатрі, ти можеш навіть спробувати упіймати якісь предмети, що з екрану пролітають мимо тебе. Але є закон жанру. Він полягає у тому, що ти ніколи. Чуєш?! Ніколи їх не спіймаєш!!! Але коли живе джерело світла з розгону б'є тебе по животі, ти починаєш розуміти, що це вже не зображення і не голограма. Це вже реальність, бо що таке реальність, як не те, до чого можна торкнутися?

Поки я шукав у складках ковдри свою загублену від подиву щелепу, Ніконіна злетіла з ковдри, і вихляючи у повітрі, петляючи та натикаючись на меблі, з писком, радісним верещанням, та криками "Я літаю!", почала носитися по кімнаті. По стінам знову застрибали тіні. Облетівши повне коло, Ніконіна вже доволі вдало сіла мені на ліву руку, обхопивши її своїми ручками і ніжками. Схожі відчуття у мене були, коли я годував горіхами білок у парку. Живе диво сидить у тебе на руці і ти боїшся навіть ворухнутися, щоб не дай боже не злякати його. І до того ж я не дуже розумів, ким є Ніконіна? Як мені з нею спілкуватися? Як з людиною, чи як, наприклад, з папугою? З дуже розумним папугою. Ніконіна всілася зручніше у мене на руці, не замовкаючи, і продовжуючи вести розмову, вже більше сама з собою, чим зі мною.

- Ну як тобі?
- Хм... . Ну як справжня учениця п'ятого року навчання ... чогось там.

- Я і є справжня! І не "чогось там", а головного тримача божественного пилку, вічноквітучої долини мальв, на південному березі Сяючого острова. А взагалі мені не дуже подобаються титули. Мої друзі можуть називати мене просто Нікона. А дуже

близькі друзі – просто Ніка. Але у мене ще немає друзів. Я лише вчора скінчила четвертий рік навчання і перейшла до юнацького віку. Ти будеш моїм першим другом! Ти згоден? А то ці волохаті чудовиська, завдяки природній тупості, не розуміють мову берегинь квітів. А ти розумієш. І ти мене слухаєш. І хоча з пам'яттю в тебе не дуже... , ти навіть мій зменшений титул не зміг запам'ятати. Але ти мені подобаєшся. А ще ти не відрекомендувався.

- Мене кличуть Валерій.

- А хто тебе кличе? І чому вони тебе кличуть таким складним словом "Ваар-р-релі"? Тобі напевно, дуже тяжко, коли вони постійно тебе так кличуть? Знаєш, я тебе як ніхто розумію! Я не така зла, як вони. Я ж твій близький друг! Я буду кликати тебе зрозумілим і простим словом "Ваарон". Правда тобі подобається? Я вже другий день розмовляю, а в цій гном'ячій печері і поговорити немає з ким! А ще я додому хочу. Я два роки батьків не бачила. А цей ... , у! Чудовисько волохате! За вчора він мене два рази на вулицю не випустив. І хоча я тоді ще не зовсім літати вміла, я тільки зараз навчилася, але це його не виправдовує!

Слухаючи ці думки в голос, і розглядаючи маленьке чудо, що освітлювало всю кімнату, мої думки потихеньку починали приходити до норми.

- "Ну що ж, у наявності втрата пам'яті. Лишається тільки радіти, що не пам'ятаю я не все життя, а лише якусь частину. Але яку частину з свого життя я не пам'ятаю, також лишається загадкою."

Пересадивши Ніку на ковдру я рукою оцінив рівень своєї неголеності. Підборіддя було гладеньке, немов сіднички у немовляти. Кажуть, що коли чоловік любить жінку, він голиться увечері, якщо роботу – голиться ранком, а якщо любить себе, то голиться тоді, коли схоче. Загалом я голився ввечері, але не тому, що у мене була жінка, а тому, що саме увечері мені хотілося поголитися, щоб зранку не морочитися.

Але я зрозумів, що роздуми про гоління були зайві, тому що я не тільки не пам'ятав останнього гоління, я взагалі отримав нове тіло, тому питання гоління відпадало само по собі. Натомість до питання "Де я знаходжуся?", долучалося питання "Коли я знаходжуся?". Також наближався той час, коли мені потрібно було зробити вибір: впадати в істерику зараз, чи ще трохи протриматися. З гордістю відчув, що маю сили, щоб ще трохи протриматися.

За дверима почулися кроки. Хтось босоніж чимчикував до моєї кімнати. Все таки цікаво як відчиняються овальні двері? Відповідь виявилася доволі прозаїчною. Двері, як в купе потягу від'їхали в стіну. На порозі, закутавшись у таку саму ковдру, якою був обмотаний я, стояла ... дріада з мого сну.

25 *** Колись. Невідомо де.

Примітивні ми все таки створіння. Людська свідомість не може просто так прийняти незрозумілі факти. Або це потрібно терміново пояснити і зробити дотичним до відомих речей, або це викличе панічний страх, слідом за яким приходять два

можливі види реакцій, або агресія, або скорення і поклоніння. Голі інстинкти. Підкорити, або підкорятися. Або ти, або тебе. Вибачте, звісно, зараз іде мова про середні показники людського організму, про біомасу. Звісно, ваша реакція буде іншою, бо ви не такі, як усі, ви – особливі.

Помічали, що адреналінщикам дуже подобаються фокуси. Свідомість зразу попереджають, що зараз будуть відбуватися фокуси (якісь реальні дії, які за рахунок розфокусованості людської уваги, можуть здатися нереальними), і людина завмирає у передчутті чогось, що не зможе пояснити. В момент демонстрації фокусу, у людини, не зважаючи на те що її попередили, все одно виникає невеличкий імпульс незрозумілого страху, що провокує викид маленької порції адреналіну. А потім приходить відчуття радості, від того, що страх був переможений. Якщо ж людина достеменно знає сутність фокусу і спосіб його виконання, то їй зразу стає нудно дивитися на зрозумілі речі. Бо немає страху, а отже немає і адреналіну, і задоволення.

Від споглядання в реальності дріади з мого сну, я заробив ступор. Я просто вимкнувся на той час, поки мозок намагався запропонувати якусь логічну версію того, що відбувається. Вимальовувалися два можливі варіанти. Перший, що я все таки ще сплю. Цей варіант мені дуже не подобався, бо я вже звик до ейфорії володіння новим тілом, до того, що у мене нічого не болить, до відчуття сили у м'язах, до бажання пробігтися без остраху за те, що заболять ноги.

Другий варіант був шитий білими нитками, але все ж, хоч якось пояснював мені, що відбувається. Отже, я не пам'ятаю, де я шлявся останні декілька днів. Десять на протязі цього часу я познайомився з цією примітною у всіх відношеннях дівчиною. Ну і що, що шкіра зелена, очі великі і пальці на ногах довгі? Після того, як на ютубі я побачив шокуючі для звичайного європейського чоловіка подробиці перевтілення старої китайської гримзи жіночої статі у молоденьку великооку красуню китаянку, що неначе зійшла з аніме, до факту реальності зовнішнього вигляду жінок, я відносився з великою недовірою. А пальці? Ну що ж, існують люди з рудиментарними хвостами, чому не може бути людини з пальцями на ногах, що трохи довші за норму? Оскільки я не пам'ятаю знайомства з дівчиною, то підсвідомість підкинула мені її образ уві сні, саме тому мене так непокоїть жива копія моєї дріади.

Був ще факт Ніконіни, який зовсім нікуди не стикувався. Його мій мозок вирішив відкинути зовсім, як несуттєвий. Клони відновленого племені Піксі, генна інженерія Уолта Діснея, продукт діяльності невідомого Франкенштейна. Ну не можу я все знати. І я зовсім не можу знати того, чого і раніше не знав, тому просто байдуже.

Набагато більше мене цікавило молоде тіло. І тут, як додаток до другого варіанту, вимальовувалася зовсім хардкорна для мене версія. Мені приснилися всі мої останні тридцять років життя. Мені до цих пір двадцять п'ять, а від отриманого уві сні великого масиву інформації у мене шоківий стан, і певна дезорієнтація в просторі. Тоді зараз кінець восьмидесятих, початок дев'яностих. Знову мазнув поглядом по оточенні. Ні, при совку таких речей бути не може. І до того ж від такого трешу зовсім близько варіант того, що мені приснилося все моє життя, а зараз я в якійсь шостій, або

шістдесят шостій палаті, поряд з палатами Наполеона Бонапарта та Іоана Грозного, а на порозі стоїть очкарик санітар, що приніс мені купу нових пігулок, які знову відправлять мене у королівство Морфея.

- Вітаю, жителі ночі! Увесь будинок підняли своїми криками. - дріада пройшовши через кімнату сіла поряд зі мною на ліжку. - Ну що, великий воїн, прийшов до тями? Давай, твою руку подивимось.

- "Такий самий голос як і уві сні. І мова ... мелодійна, співуча, неповторна і карколомна. Хочеться слухати і слухати."

- Вона прийшла! Вона прийшла! - запищала Ніка, злетіла у повітря і почала кружляти навколо дріади. - Я вмю літати! Подивися! А ти мені зробиш огляд?! А ти скажеш гномам, що мені вже можна додому?! А мені вже можна додому?!

Зеленошкіра зробила невдоволену міну і педагогічним тоном сказала: — Шановна панночко, не треба мені миготіти. Де твоє виховання? Нумо, лети до світильника і дай світла, щоб я могла оглянути пацієнта. Свої почуття будеш демонструвати пізніше. Розповіси також чому ти ще тут, ти вже повинна бути на півдорозі додому.

Ніка ще спробувала щось пискнути з приводу своїх здібностей до польоту, але зеленошкіра підняла вгору вказівний палець і суворо подивилася на неї. Ніконіна засоромлено шмигнула у свою скляну годівницю, розправила крила, надаючи максимальну потужність світлу.

- Давай, — дівчина протягла з під ковдри до мене руку.

Я, зрозумівши, що вона має на увазі фіксуєчку рукавицю на моїй правій руці, поклав свою руку у пов'язці на її долоню. Свою другу руку зеленоока поклала зверху на мою і на хвилюку завмерла: — Ну що ж, все добре, пора знімати.

Раптом пухнаста рукавиця, що раніше текстурою нагадувала монтажну піну, пофарбовану зеленкою, потепліла, потім стала м'якою, а потім раптом стала живою. Від несподіванки я трохи сіпнув рукою, але дівчина втримала мене і заспокоїла: — Зараз, почекай трохи.

Те, що було рукавицею, заворушило тисячами маленьких ніжок, затим зеленою кашею сповзло на руку до дівчини, далі, оточивши руку на манер товстого браслету, поповзло вгору, далі вище ліктя, і сховалося під ковдрою.

- Що це?

- Ох, ха-ха! — Дівчина розсміялася. Її милозвучний сміх вмить розвіяв всі страхи. - Це треба бачити! У тебе від здивування очі стали круглі і великі, немов луска дракона! Ой, ну все, все, не дивися на мене так. Питай що тобі цікаво, все розповім.

- "Тобі все цікаво. Але чомусь мені здається, що не варто кричати зразу, що в тебе пуста макітра і тобі нічим думати, а всі спогади на вакації поїхали. Тож думай, що кажеш. І напевно, давай з нею знову знайомитися, чи що?"

Зібравши разом всі думки, що я встиг наловити у своїй голові, я доволі офіційно, але не доволі складно, звернувся до своєї співрозмовниці:

- Мені дуже не зручно перед вами, прошу вибачити мені мою повільну реакцію, але я вимушений зізнатися вам, що маю проблеми з пам'яттю. Я не зовсім пам'ятаю, та

що там, я зовсім не пам'ятаю, як вас кличуть, де і коли ми познайомилися, коли ви мені одягли оту рукавицю ..., загалом, я, здається, нічого не пам'ятаю... . Вас, здається, я бачив уві сні, на торжищі, але лише уві сні, і не пам'ятаю вашого імені. Більш за все мене бентежить, що я не пам'ятаю як я сюди потрапив, як довго я спав, хто мене роздягнув і де мій одяг. Виходить у мене амнезія. Останнє, що я добре пам'ятаю, це новорічний вечір суботи, перше число. А далі все якось змазалося, і я якось не дуже розумію що я тут роблю і скільки часу пройшло?

- Беручи до уваги твій переляканий вигляд, маю думати, що ти дійсно ніколи раніше не бачив дріаду. І це мене дуже бентежить. Де це дріаді можна прожити все життя, отримати нове тіло, і не бачити інших дріад. Це я до того зараз кажу, що ти також дріада, судячи з того, що я бучу, і хоча я ще першонароджена, і я не знаю, що таке суботи і амнезія, але діагностику проводити я вже вмію добре. У тебе все в порядку, хоча я не розумію, чому твій вибір, чи вибір твого куратора впав саме на це тіло, але воно в тебе здорове. Навряд чи ти втратив пам'ять. Так, об шеса приклався з усього духу, і твоя рука ледве зв'язку не втратила, але повинно попустити. А це свідчить, що ти шеса також ніколи не бачив. Що я можу сказати? Дуже дивно! Може, якщо будеш мати бажання, поясниш мені з якої печери тебе випустили. Але решту я тобі можу пояснити дуже просто. Імені мого ти не можеш знати, бо ми з тобою не встигли познайомитися на торжищі. Певно, ти не все звідти пам'ятаєш, і тобі здається, що то було уві сні, але це можуть бути лише наслідки удару об шеса. Там нічого серйозного. За все своє життя, я не пам'ятаю, щоб енергія шеса когось убила, або покалічила. Так, захисна реакція, не більше. Але я також не пам'ятаю, щоб хтось на шеса так кидався. І добре, що я була поряд, бо днів зо два ти вимушений був би прохворіти без моєї допомоги. Далі ти нічого не пам'ятаєш, бо втратив свідомість, коли від шеса здачі отримав. Ми тебе під вечір сюди на підводі привезли. Одяг твій он, за узголів'ям на стільці склали. Ніяких надій можеш не плекати, бо я тебе не роздягала.

- "Ой, можна подумати! І не дуже треба було!"

- Я Гела попросила, і вони з сім'єю тебе сюди відправили. Кликати мене марно, хоч на весь ліс кричи. Простіше мене через лісовика шукати. Він мій помічник. Він зі мною швиденько зв'яжеться. Якщо хочеш сам мене кликати, давай сюди свій кристал переходу, оформимо з тобою знайомство. Мое ім'я Евеліна. Ну як, я задовольнила твою цікавість?

Мозок відмовлявся працювати. Думки розбіглися, кожна у свою шпаринку, а звідтіля тикали одна одній дулі. Навіювання, гіпноз, психотропні препарати, фантазії на всю голову відбитого мозку. Безліч варіантів. Я готовий був визнати себе несповна розуму. І той факт, що я себе не відчував душевно хворим, міг якраз підтвердити цю версію, бо всі, хто зістрибнув з глузду, вважали себе здоровими. Найгіршою була думка, що згідно такій маячні, годі і мріяти, що молоде тіло залишиться мені в реальності. Але хоч я і божевільний, все таки не хотілося втрачати останній розум, підскакувати з ліжка і з криками бігати по кімнаті. Хоча, чесно кажучи, здається, до такого я був вже майже готовий.

- "Куди я вляпався? Схоже я злякався."

- "І чого ж ти злякався?."

- "Чого? Звісно чого! Я не знаю де я знаходжуся!"

- "А яка різниця де? Загрози для життя не спостерігається. Сидиш собі у ліжечку. Тепло тобі сухо і комфортно. Дівчина оно, за тобою яка екзотична доглядає. Те що вона зелена і бинти у неї живі, це ... побічний ефект. Чи може ти від Евеліни відчуваєш загрозу твоєму життю?"

- "Ні, дріаду я не боюся. Можливо страх виникає від невідомості майбутнього?"

- "Те що ти врешті називаєш дріаду дріадою, це добре. Ми зразу перескакуємо до фази прийняття. А з приводу страху перед майбутнім, згадай, ніколи і ніхто не знав майбутнє. Пророки брешуть. Ти можеш планувати майбутнє, але якщо ти не маєш ніяких фактів, це означає, що ти просто не можеш планувати майбутнє за браком інформації і все! А якщо ти не можеш планувати майбутнє, то цього немає сенсу боятися. Все! Перелаштовуйся швиденько на стресовий режим життя. Під час стресу людина, для збереження здорового глузду, починає жити одним днем, або навіть однією миттю. Частіше повторюй собі, що ти ще живий, а значить ще не все втрачено. Все нормально значить."

- "Ага, випав якийсь чоловік з тринадцятого поверху і пролітаючи між шостим і п'ятим поверхами подумав, що поки що все нормально і нічого страшного... ."

- "Не пересмикуй! Ти живий, здоровий, тобі он руку вилікували, місце лежаче для сну надали."

- "Який к бісу здоровий?! Те що дах у мене протік, а всю черепицю розкидало, це здоровий?! Те, що я, курва, голий, сиджу невідомо де, подумки сам з собою розмовляю і нічогісінько не пам'ятаю, це здоровий?!"

- "Ти чого кричиш? Не можна подумки кричати, бо альтер еґо лопне і всіх лайном закидає. Ну розмовляєш ти зам з собою – спілкуєшся з розумною людиною. У разі потреби є до кого за порадою звернутися. Правда у цьому випадку не можна сказати, що одна голова добре, а дві краще, бо у тебе голова все ще одна, та і та не повна Не переживай. Слабка форма шизофренії завше схвалювалася, як спосіб самоконтролю. А що голий, це взагалі не проблема. Оглянься. Тобі ж показали де твій одяг лежить. І взагалі, кінчай істерику."

- "Добре... . ЗібралисяВедемо себе адекватно і вирішуємо проблеми по черзі. Спочатку захист від хтивих поглядів протилежної статі."

- "Безсоромник, тобі ж сказали, що тобі тут нічого не відламнеться, і жіноча увага тобі не світить."

- "А мені і не потрібно світла. Я можу і в темряві одягтися. Отже, спочатку одяг, потім наведення контактів з місцевими, потім треба розібратися з часом. Дійсно, давно треба було спитати яке зараз число. Може вихідні скінчилися і я повинен зараз бути на роботі. Також треба визначити вектор руху додому. І чи є у мене з собою гроші? Чи як в дитинстві, зайцем на автобусі?"

- Скажіть, будь ласка, Евеліна, А чому тут немає вікон?

Я запахнувся ковдрою, взяв весь одяг гамузом і повернувся на ліжко. В руках у мене був ... одяг з мого сну.

- "Все! Для збереження здорового глузду, не буду заморочуватися. Беремо, що дають."

- "І чому це ти собі уві сні білизни і грошей не вигадав?"

- "Якби мій одяг визначався тим, що я собі вигадав уві сні, то зараз був би також сон, а оскільки зараз я не уві сні, то"

- "Досить! Сон, несон, пронесон, досить! Одягнутися!"

- "Йо-о-огурт без дати! Взуття немає. Зима надворі"

- "Добре, не будь таким нудним. Мусиш побиратися. Люди тебе ночувати взяли, може і на ноги тобі щось знайдуть."

- Ми в гостях у першонароджених сім'ї Турнак у Скляних пагорбах. – Евеліна потроху вводила мене в курс справи, але зрозуміліше не ставало, — Мене сюди Гел запросив. Його брат, Мраченос, трохи прихворів, але Геліоклес вирішив не ризикувати і запросив мене. Сім'я Турнак – хазяйновиті гноми. Геліоклес з братами для саморозвитку обрали обробку скла. Переїхали з тригир'я Гаракам, та поселилися тут. Тоді пагорби Скляними ніхто не називав. Це Гел з братами засадили велику ділянку скляними деревами і пагорби стали "Скляними". Тут Геліоклес собі дружину знайшов. Барбена – гарна гномка, весела життєрадісна. Дитинка у них слава. Хлопчик, Тримхарон звати. У цій печері живуть Геліоклес з сім'єю, його брати близнюки Мраченос і Мрачагос, і їхня сестра Мараванна. Вона тут ненадовго, у неї вже є наречений, скоро вони одружаться і Мараванна поїде до нього. Ми з Гелом познайомилися, коли вони з Барбеною тільки одружилися. Гел з братами тоді у Хмільному лісі, недалеко від мого дому, копали саджанці, і личинка скляної мухи вхопила Гела своїм щупальцем за ногу і намагалася затягти його до себе в дупло на обід.

Евеліна розповідала всю цю маячню дуже емоційно, з палаючими від захвату очима, неначе мисливець або рибалка розповідають свої самі козирні байки.

- Ну ти звичайно ж розумієш, що обідати збиралася личинка, а Гел у неї був у ролі десерту. Для гнома личинка скляної мухи не супротивник. Вона дуже маленька, ледве йому до коліна дістане. Але сама личинка у розмірах своєї цілі не дуже розуміється, і кидається на все, що рухається. Гноми після гір, перший раз потрапили до лісу і розглядаючи навколишню красу, забули навіть про ментальний бар'єр. А Гел перелазив через товстий стовбур поваленого дерева. Заліз він на цю валежину, осідлав її, і схопившись за гілку, не маючи повного обзору, однією ногою навіпамацьки шукав точку опору, щоб злізти з другого боку. Штани задралися мало не до коліна, і личинка з свого дупла, що знаходилося навпроти ноги гнома, обхопила Геліоклеса своїм мацаком за голу литку. Її присоски добряче пристали до голої шкіри. Це зовсім не боляче, просто слизько і дуже гидко. Кожен мисливець знає, що варто нагрівачем доторкнутися до личинки, як вона відпускає все, що тримала і зморщується у себе в дуплі. Але Гел і його брати раніше жили в горах, і там скляних мух і їхніх личинок в очі не бачили.

Вивчили декілька саджанців скляного дерева і відважно поїхали до лісу за своєю першою здобиччю. Не бачачи, що його вхопило за ногу, Гел перелякався так, що забувся всі знання з свого початкового на той час рівня ремесла, і скоріш за все подумав, що прийшов його смертний час. Певно, після того випадку у нього і з'явилася перша сивина. Я у той час ішла від дерева досвіду додому. Я туди ходила за інформацією, просиділа там цілий день, і мені дуже хотілося їсти. Коли я почула крик Гела, я подумала, що то реве смарагдовий дракон з сусіднього материка, який прилетів у гості до ельфійської принцеси Левіріллітуель і таким громоподібним ревом сповіщає про своє прибуття. Ти ж розумієш, що події такого рівня в нашому дитсадку відбуваються раз на декілька років, тому я, відкинувши думки про вечерю, миттю помчала на той рев. Прилітаю я туди, а там брати Гела, не на жарт перелякавшись за життя родича, розколупали своїми тесаками трухляве повалене дерево під Гелікоклесом, витягли звідти личинку мухи і порубали її в фарш! Потім з лайкою, та не дивлячись на протести Гела, практично з шкірою, і навіть місцями з м'ясом відірвали щупальце від ноги і також в фарш! Ні, не ногу – щупальце в фарш! Так ось, прилітаю я туди і бачу двох гномів з тесаками в руках, по вуха перемазаних у крові і у нутрощах личинки! І третього з пошматованою ногою, який всівся на стовбурі дерева і реве, як дракон з похмілля! Кров струменить рікою! М'ясо – шматками!

Евеліна розходилася не на жарт. Почала розмахувати руками, з палаючими від збудження очима, в ролях показувала дії гномів. Між тим, на порозі кімнати, двері якої Евеліна так і не зачинила за собою, намалювався приземистий, тумбоподібний бородатий чоловік, одягнений у махровий халат і також босоніж. Тепер зрозуміло, чому дверний отвір виконано в формі овалу. В прямокутник таке тіло просто не пролізе. На мій подив, приємним баритоном незнайомиць звернувся до Евеліни.

- Евеліна, що це ви тут серед ночі робите? Щось сталося? Може допомога потрібна?

- Ой, Барбена, вибач, будь ласка! Я забула зачинити двері! Напевно всіх перебудила!

Евеліна збентежено затулила щоки руками. Їй богу, як дитя.

- Та не переживай, пусте. Цих сонь тараном не піднімеш.

- "Барбена ... ? Жінка... ?"

- "І не просто жінка, а дружина Гелікоклеса."

- "Тобто ось так виглядають гномки?"

- "Ну на смак та колір всі пиріжки різні. На себе не приміряй."

- "Упаси боже на себе таке приміряти. Злагоди їм, любові, та успіхів у сімейному житті."

- А твій родич, як я бачу вже здоровий?

Барбена посміхаючись у бороду спостерігала, як я під ковдрою намагався одягнути штани.

- "Ти дивись, ця гномка на мене дивиться."

- "Її очі, куди хоче, туди й повертає. І чи не ти, до недавнього часу, притримувався

радикальних поглядів, що гноми бувають лише в книгах?"

- "Добре, ця схожа на тумбу, чоловікоподібна, бородата карлиця з цирку "Шапіто", вимовляючи слово "родич", підозріло повертає очі у мій бік. Чий це цікаво я родич?"

- "Грубіян ти, не можна так про жінку. Краще нехай буде гномка. А родичем, швидше за все, ти доводишся Евеліні. Вона ж тобі казала, що ти дріада. До речі, як буде називатись самець дріади? Дріад?"

- "З чого б це я родич? Я що позеленіти встиг? З приводу дріади, давай обійдемося без інфінітивів. Мене і дріада повністю влаштовує. Ваароном мене тут вже охрестили, дріадою обізвали, Мені байдуже, нехай хоч грибом назвуть, аби дали в що взутися і додому відпустили."

Я вирішив бути ввічливим.

- Вітаю, Барбена. Я відмінно виспався. Мені Евеліна розповідала, як вона з вашим чоловіком, та його братами познайомилася.

- "Ой, а чого це Евеліна так засоромилася?"

- Що, Евеліночка, знову розповідаєш родичу плітки місцеві? Ви, шановний, її не дуже слухайте. А якщо слухаєте, то діліть мінімум на десяток. Евеліна дівчина гарна, але дуже вже любить для нетутешніх трохи перебільшити. Зате, як лікарю, Евеліні ціни немає. За її допомогу ми всі їй дуже вдячні. Мраченоса вчора за хвилинувилікувала. Бачу і вас вона швидко на ноги поставила. Може треба що, то ви кажіть, не соромтеся. Родичі Евеліни в нашому домі завжди бажані гості. Скоро світати буде, всі до сніданку зійдуться, там з усією сім'єю познайомитеся.

- Скажіть Барбена, а чому ви мене назвали родичем Евеліни?

- А про те мені Гелік сказав. Чесно кажучи, коли я вас вперше побачила, то спочатку засумнівалася. Дуже ви блідий для дріади. І, тільки ви не ображайтесь, по всьому видно, харчуєтесь ви не дуже добре. Такий худий, що можна подумати, голодуєте. Але як тільки ви заговорили, зразу стало зрозуміло, що ви з лісового народу. Он як складно кажете, все достеменно зрозуміло.

- Ви розумієте мову дріад?

- Ну звичайно ні. Зате я добре розумію мову гномів. - Барбена посміхнулася. - Що ж, добре. Якщо вже встала, лягати не буду. Піду робочі тіла кормити. А ви, якщо хочете, досипайте. Як світає, буду кликати на сніданок.

Барбена вийшла і зачинила за собою двері. Я вже встиг надіти штани та сорочку. Я здивовано подивився на дріаду.

- Поясни чому родич?

- Ти цікавий випадок. Ти говориш мовою дріад. Тому коли ти від шеса втратив свідомість, я Гелу сказала, що ти мій родич. Але чим далі на тебе дивлюся, тим більше бачу дивних ознак того, що ти маєш опосередковане відношення до дріад. Тіло тобі куратор підібрав дивне. Це тіло точно не у нас робили. Я багато знаю кураторів з різних дерев життя. У нас дуже не люблять відходити від стандартів. Але твій куратор спеціаліст гарний. Весь функціонал дріад, окрім анатомічних, тобі залишили. Мені тільки дуже цікаво, звідки він такий стандарт тіла взяв. Я таких не бачила. Напевно

щось з законсервованих архівів. Активність твоєї аури постійно підвищена. Ти неначе знаходишся в агресивному оточенні. Напевно, прототип твого тіла застосовувався у активних дієвих місіях. Мені було б дуже цікаво послухати і твою історію. Ти навіть не сказав мені як твоє ім'я?

- А я знаю! А я знаю! Його ім'я Ваарон! – подала голос Ніконіна.

- "Та називайте як хочете! Ну що, шановний альтер еґо, ти здається обіцяв пораду від розумної людини? Тут якийсь дурдом "Сонечко" на виїзді. Всі оперують даними з мого сну. Маю тіло, одяг зі сну. Персонажі нестандартні, знову таки, що підходять більше до мого сну. Що робити будемо? Якщо я беру участь, у якомусь реаліті шоу "Задури голову ідіоту", то звідкіля у них інформація про мій сон? Якщо я попав у якусь розробку, де під наркотою вже декілька разів устиг все розповісти про свій сон, і тепер мене розводять на Немає їм на що мене розводити, бо я – ніхто, і звати мене ніяк. Ні грошей ні статусу у суспільстві. Не маю навіть власної квартири. Служби ніколи не будуть витратити стільки ресурсів на підготовку до обробки сірої людини."

- "Так, багато нестижовок. Між іншим, вікон тут немає, бо ми в печері. Ціла сім'я в печері живе. Це якісь катакомби під містом? Де тебе зберігають? А ще чув, вона робила тобі діагностику і вона бачить твою ауру. Значить видавати свою інформацію потрібно відверто, бо підозрюю, брехню вона також буде відчувати. Чув десь, що коли людина бреше, у неї колір аури змінюється. Хоча яка може бути брехня? Якщо вони мене сюди запхнули, то всю мою історію вони вже знають вздовж і поперек. Просто перевіряти можуть на брехню. Єдиний вихід, який вважаю правильним, грати в повну відвертість. Всі інші шляхи тобі перекрили."

- Ну ось, Ніка мене відрекомендувала.

- Ні! Ти що?! Почекай! – Ніконіна злетіла мені на плече, — Не так же треба. Зараз..., — Ніка знову прийняла позу "Ленін на броньовику", — Ось, слухай! Вельмишановна помічниця природи! Осяяна мудрістю лісів, лікарка Евеліна! Ти можеш бачити перед собою першого близького друга, учениці п'ятого року навчання, головного тримача божественного пилку, вічноквітучої долини мальв, на південному березі Сяючого острова Ніконіни! Перед тобою великий поліглот, що володіє мовами дріад, берегинь квітів і навіть гномів, Ваарон!

- Ну? – Ніка не змінюючи позу, гордо підняла підборіддя та зверхньо кинула на мене погляд під назвою "Знай наших!"

- Гідно! – я також скривив вираз обличчя, під назвою "Я в тобі не сумнівався", і пару разів значуще кивнув головою.

- "Ну що ж, божевільним також треба колись розважатися."

- "Не відволікайся, повертайся назад до наших баранів, чи що тут у них ... , заготовок скляних мух. І треба починати задавати правильні питання, бо я тут до всесвітнього потоку не розберусь."

- Дівчата, досить політесів. Евеліна, не дивлячись на те, що і я, і моя аура виглядаємо здоровими, з деякими подіями я не можу розібратися. Думаю, це все таки пов'язано з втратою мною деяких спогадів. Давай почнемо спочатку. Мені п'ятдесят

чотири роки. Я знімаю кімнату на четвертому поверсі, шостого дому у Парниковому кварталі. Це я до того, що взяти з мене нічого, і мені зовсім не зрозуміло навіщо я вам знадобився. Я ні сном ні духом не знаю, яким чином я опинився серед якихось пагорбів і як далеко це від міста. Тебе, до того моменту, як ти зайшла в цю кімнату, я бачив лише уві сні. З моїх знайомих ніхто настільки не захоплюється книгами фентезі, щоб фарбувати себе в зелений колір, або відрощувати бороду. Все, що я тут бачу і чую, я сприймаю як маячню сивої кобили. Саме тому я постійно збуджений і постійно трохи наляканий. Хоча, яке к бісу "трохи"? Я до мокрих штанів боюся, що мій дах від'їхав далі ніж знаходяться ваші Скляні пагорби і ніколи вже не повернеться.

Евеліна мовчки здивовано на мене дивилася.

- Ну ось, один – один. Тепер у тебе очі великі і круглі, як ця, як її, луска дракона. Евеліна..., – я помахав рукою перед її обличчям. – Ти хочь щось зрозуміла з того, що я тут наговорив.

- Так, — дріада виглядала збентеженою. – Я зрозуміла, що ти поки що не знайшов собі місця для життя, і подорожуєш у пошуках свого даху. І ще я зрозуміла, що я тобі наснилася. – Евеліна характерним жіночим рухом крутнула свої зелені кучері на пальчик, а потім заклала їх за гостре вухо, і зовсім ненадовго опустила очі долу.

- " ... Немає слів. І не скажеш, що блондинка... . Та он і гномка як її розхвалювала."

- "Та ні, не дура вона. Просто, можливо, чоловіка поряд немає."

- "Так, все, досить жартів. Пора покидати це гостинне місце."

- Евеліна, зрозумій мене правильно, ти звичайно дуже гарна...

- "Ти що робиш? Зовсім мозку немає? Вона тебе вже якось не так зрозуміла, і надумала собі щось, а ти її ще більше заплутаєш. Та і "гарна" Ну очі гарні, ну фігурка. Але ж вона зелена! Чув вираз про те, що діти зеленими будуть? То це сюди стовідсотково підходить!"

- "Сам дурак... ."

- ... але я зараз не про це. Скажи, чи можу я зараз звідси піти?

- Ну звичайно ж ні! – Евеліна подивилася на мене так, неначе я дурненьке дитинча і нічого не розумію.

- "Замуровали, демони. Що я тобі казав? Там за дверима двоє санітарів з гамівними сорочками. Нікуди ти звідси вже не підеш."

- Своїм вчинком ти дуже образиш гномів. Це буде найвищою зневагою до господарів дому. Та і куди ти поночі? У тебе в дорогу нічого немає. Чи може ти хочеш сказати, що начебто згадав, що у минулому житті став майстром ремесла, можеш створювати підпросторові кишені без додаткових засобів, та творити портали? – дріада відверто глузувала.

- "Що ж, відмовка приймається. Зневага до господарів, то великий гріх. Але і наше спідне не гнилими нитками правлене. Партизани не здаються. Головне тримати себе в руках і без істерик."

- Ні, що ти, хоч я і відчуваю себе трохи не в своїй тарілці, але ображати гостинність гномів, це вже занадто. Тут я з тобою повністю згоден. Я зовсім не це мав

на увазі. Просто я хочу вийти надвір і подивитися вночі на Скляні пагорби. Я ніколи тут не був.

- А що на них дивитись?

- Назва багатообіцяюча, повинно бути дуже гарно.

- А чому б не зачекати до ранку?

- Ну ... зранку зірок не буде. Давай разом підем? На зірки подивимось, на Місяць. Я тобі сузір'я покажу. Я колись астрономією захоплювався. Моє улюблене сузір'я Стожари, а твоє? Зараз Місяць у повній фазі, картина буде – во! Романтика!

- "Телепень, ти не знаєш яке сьогодні число і на Місяць останній раз дивився у минулому році. Яка повна фаза? Вона ж зараз твою брехню розкриє."

Евеліна примружила одне око, та підозріло на мене подивилася. Але раптом я отримав підтримку з неочікуваної сторони.

- Евеліночка, я також хочу на вулицю. Я вже два роки зірок не бачила. – Ніка літала навколо дріади і сипала проханнями як горохом.

Евеліна відчула підозру, але цікавість взяла гору.

Ну якщо ви так хочете, пішли погуляємо. Скоро світанок, це дійсно може бути гарно. Однак, я піду так, ми ж ненадовго? – Евеліна щільніше закуталася в ковдру.

- Ні, що ти! Ми швидко, як метеори! Лиш вийдемо і зразу назад!

- Ведіть себе тихо. Ми і так багатьох розбудили.

Ніка всілася мені на плече. Я не ризикнув брати ковдру, щоб не викликати підозри. Подумав, що якщо дріада босоніж іде на вулицю, мені не гоже просити взуття. Що я босоніж по снігу ніколи не ходив? Не вмру.

Ми, намагаючись не шуміти, пройшли по тьмяно підсвіченому коридору з великою кількістю дверей по обидва боки. Стіни, стеля і підлога тут були також оздоблені під світле дерево. В стінах було вмонтовано багато шухляд. Верхня половина стін була завішана полицями і вітринами. Майже всі горизонтальні поверхні були заставлені чудернацькими предметами. І хоча я не розумів призначення і десятої частини експонатів, але їхня якість виготовлення вказувала на велику цінність. Можна було припустити, що ми ідемо по дуже іменитому антикварному салону. Коридор був дуже широким. Не зважаючи на полиці по бокам, по коридору можна було йти як мінімум втрьох. Потім ми пройшли через зал з відгалуженнями, потім через ще один коридор. Потім був ще один зал і вже після наступного коридору був вихід на вулицю. Я зрозумів, що у такій печері дійсно могло жити так багато людей, чи то пак, гномів, як розповідала Евеліна.

Я добре пам'ятав, що зима цього року була така собі. Від нуля до мінус трьох, п'яти градусів. Тому я був дуже здивований, коли виходячи з печери через товсті дубові двері відчув літнє тепло. Не зовсім жара, а легенька нічна свіжість. Для мене ж, котрий очікував на морозну сльоту, це було неначе тропіки. По охайній, викладеній кам'яною мозаїкою доріжці, ми вийшли на просторий двір. Озирнувшись, я побачив майже вертикальний зріз пагорба, у якому крім вхідних дверей, трохи лівіше були ще й великі ворота. Якщо вже приймати все на віру, а діватися мені, схоже, нікуди, то за тими

воротами повинні були бути стійла з їзовими ящерами... .

Двір був велетенський. Він примикав до пагорба і був відгороджений від зовнішнього світу двометровим забором. Більша частина двору була вимощена гладенькими кам'яними плитами. Решта території заросла невеличкою травою і кущами. За забором стіною стояли темні тіні дерев. Джерел світла окрім Ніконіни, тут не було. Орієнтирів ніяких.

- "В дупу стрелений джигіт в ліс вночі не побіжить Як тебе сюди занесло?"

- "Так, згоден. Іти немає куди. Ще розумні поради є? Доведеться користуватися гостинністю бородатих карлів."

З роздумів мене вивели легенькі тички в плече.

- Ну, чого стоїш? Де вони? - це Ніка від нетерпіння стрибала у мене на плечі. Евеліна, закутавшись в ковдру з очікуванням дивилася на мене.

- Хто, "вони"?

- Ну, Місяць і романтика!

- "Кому що, а голодному ложка! Тут у чоловіка і пам'ять і мозок відмовляються іти на контакт, а цим романтику давай!"

- Погано небо видно. Ніка, прибери світло, будь ласка, щоб очі трохи до темряви звикли.

Ніконіна поволі перестала світитися. Спочатку з усіх боків нас охопила темрява, але вже через хвилину можна було роздивитися все навколо. Зрозумівши, що все добре бачу, я підвів голову і подивився на небо. Спочатку я не зовсім зрозумів, що я бачу. Потім зовсім не повірив. Протер очі, проморгався, і знову подивився на небо. Картина м'яко кажучи була неймовірна. Всі зірки на небі були одного розміру. Розподілені вони були візерунком, де між кожною парою зірок була однакова відстань. З'єднавши всі пари зірок рівними лініями, можна було б отримати килим з рівносторонніх трикутників. Тут вже я не втримався і у мене вирвалось щось на кшталт:

- Звізда Марлізонського балету!!!

- "Мамо, відправ мене назад до пологового будинку, бо твоя дитина бракована. Де я?!!!"

- Та-а-а, красаота - страшна сила ..., — захоплено прошепотіла Ніка і зручніше влаштувалася у мене на плечі.

- Романтика... задумливо сказала Евеліна і обережно взяла мене під руку.

Засовавшись у мене на плечі Ніка прямо на вухо зашепотіла: — Ваарон, скажи, а де той, інший?

- Хто?... Інший?... - знаходячись у повній прострації запитав я.

- Ну, Місяць! Де він?

- Місяць?... - я тяжко зітхнув. — Далеко.

- Дуже далеко?

- Дуже... . Напевно далі, ніж мій багатостраждальний дах.

26 *** Зараз. Десь.

Вже відома читачу альтанка на задньому подвір'ї лікарні. Двоє також вже відомих нам лікарів всідаються перекурити та потеревенити.

- Будеш? – питає молодший лікар старшого, демонструючи яскраву пачку цигарок.

- Дарма ти це сказав. Сьогодні буду. Давай дві. – Взявши всю пачку, патологоанатом постукавши по ній пальцем вибив звідти дві цигарки. Одну сховав за вухом, другу встромив у рота, і протягнув пачку назад. – Така чортівня діється, що можна і покурити.

- Отакої, захочеш людині приємне зробити, запропонуєш цигарку, а тобі замість "Дякую, не буду", "Давай дві". Як можна з такими людьми бути ввічливим? Що там за чортівня?

- Люди в лікарні гуртом вмирати почали.

- А, так ти вже знаєш? Швиденько їх до трупарні відправили.

- Нумо, нумо, розкажи товаришу коронеру, що у вас там на стаціонарі робиться. Чому це до мене за два дні восьмеро жмуриків доправили?

- Розумієш, я просто в шоковому стані від того наскільки багато людей підтримують кацапів. І при тому, не за гроші, а від щирого серця! Так от, при мені лише один ласти склеїв але я тоді зміг спостерігати все від початку до кінця. Це у прийомному покої було. Привезли сім'ю прифронтових. Чоловік під обстрілом по вулиці бігав і заробив собі осколка в ногу. Ну а дружина його супроводжувала. Знаєш як кажуть: "Не такі страшні московські воші, як українські прокацаплені гниди". Наглості через край. Дружина, як тільки машина під'їхала, вискочила, криком вигнала з передпокою санітара, заставила його разом з водієм тягти ноші з своїм чоловіком. А чоловічок той іще. Десь сто і десять кіло живої ваги. Заробив він наскрізне поранення литкового м'язу. Але видно та жіночка так пащу відкрила, що тамошні санітари йому крім джгута, і крапельницю і навіть бандаж на шию одягли, аби чого не сталося. Я все розумію, не має людина медичної освіти, не знає, що поранення не важке, переживає за чоловіка і робить все, щоб той отримав найкраще обслуговування. Тут може коли і прикрикнути потрібно. Але робити це так, неначе всі кругом скотина і раби, що просто безвідмовно зобов'язані тобі чимось, це просто скотство якесь.

- Москалі?

- Звичайно! У мене навіть у голову не вкладається можливість того, щоб так вели себе українці.

- У таких перевертнів історія складається з трьох частин. Перша, добрий дідусь енкаведист, що привіз сім'ю з московії у ще теплу хату, розстріляних українців. Друга, папа кадебіст, що карав і милував, іноді за власними ж доносами. Третя, ефесбешна консерва, або, якщо ним навіть ФСБ гидувало, то просто, кацапський вилупок, який звик до барського життя, і для котрого гарний українець, це або мертвий, або раб, або слуга.

- І чоловік такий самий, поки санітар і старий водій його тягли, обклав їх матом, за незграбність, багато чого наговорив про війну. Основна думка з усього сказаного була:

"Если бы хахли не сапратівлялись, уже давно бы жили харашо." І всі йому винуваті. Сестричка молода у нас є, Рая, може знаєш. Якщо ми з тобою свідомі, тобто розуміємо, що зараз москальській мові тут не місце, і яюсь намагаємося скласти українські слова до купи, то вона з народження щира україночка. Почала заводити на нього медичну карту. Ким вона у нього тільки не була. І "селючкой необразованной", і "хаклушкой тупоголовой". Рая в сльози. Я відібрав у неї формуляр, попросив покликати Сергія. Той хлопець з стальними нервами, образити себе не дасть. Рая побігла, а я захожу у приймальню, ну, думаю, зараз я тобі кацапська морда всі діагнози виставлю. Ти у мене з пляшки, чи то пак, з клізми місяць не злізеш. А там він за серце вхопився і уже синіє. Дружина коло нього бігає: "Колечка, Колечка! Врача, врача!". Честі ради, мушу сказати, що там дійсно було, без варіантів. Навіть якби захотів, я б його не зміг витягнути. То я просто з тихою радістю, перевірів пульс, констатував смерть, сказав його дружині, що чоловік у неї перехвилювався від поранення, і серце не витримало. Взагалі я людина незлобива, але у той час, так мені хороше на душі стало! Так хороше, що думаю, як піду увечері курити у альтанку, як запропоную тобі цигарку, то навіть якщо ти візьмеш, і навіть якщо цілих дві візьмеш, то мені все одно добре буде.

- Точно не ти? - коронер пильно подивився на товариша.

- Ображаєш, якби я, то я тебе б попередив. І інструкції з приводу циркуляції у кровоносній системі пухирця повітря добре пам'ятаю. І свідків багато. У нашій лікарні його і пальцем зачепити ніхто не встиг.

- А інші?

- А інші доволі підозріло. Або вночі, або під час тихої години. У нас же зараз людей багато, по шість, вісім чоловік у палаті. Так от, почнуть людину після сну будити на сніданок, або на післяобідній перекус, а вона вже того. Все. І діагноз той самий, як у народі кажуть, розрив серця.

- Ну тоді і я тобі трошки розповім про той "розрив серця". Дружина Колечки, як ти знаєш, поліцію викликала. Настоявала на тому, що саме некомпетентні послуги нашого закладу призвели до смерті її благовірного. І коли тіло попало до моїх загребущих рученьток, вона знову таки настояла на розтині і підійшла до мене окремо, під час розтину, з пачкою грошей. Знаєш по чийо душу вона до мене приходила?

- Хм... . От с-с-с...! По Раїну?

- Не розумієш ти зі своєю вищою медичною освітою, чим відрізняється логіка від економіки! Згідно логіки, так, по Раїну. Тому, що вона хоча б вербально, контактувала з Колечкою. Але згідно економіки, Рая тут взагалі ні до чого. А от "етот дактарішка" при грошах, які з нього можна видоїти.

- По мою?!!!

- Все таки твій диплом дає певні ази знань. З другої спроби ти таки вибрав один з двох можливих варіантів. Взагалі я просто в захваті, наскільки швидко вона все розрахувала! Але вона не взяла до уваги геніальний розум твого друга. Я свого часу дивився серіал "Кості". З точки зору медицини, повна маячня. Але я взяв на озброєння прийом з диктофоном, на який коронери записували хід розтину. Завів собі такий.

Досить зручно, маю сказати. І так вийшло, що нашу з нею розмову я повністю записав. І тут же здав її поліції, яка ще й поїхати не встигла. Ти уявити не можеш наскільки ти мені дорого обійшовся! Я не погодився зразу продати нашу дружбу за ту мізерну суму, яку вона мені пропонувала! Я торгувався, як бог! І погодився я тебе продати за суму майже вдвічі більшу від заявленої! Уявляєш?!

- Молодець! Зразу видно, господар! Все в сім'ю! Навіть старий пройдоха Локі тобі позаздрив би! Думаю, якщо ти добре попросиш, я можу сьогодні тобі і третю цигарку виділити! Що не зробиш для друга?!

- Яка третя цигарка?! Поліція мій диктофон як доказ забрала. Я без нього як без рук!

- І не надійся! Диктофона у мене немає. Третя цигарка, це все, на що ти сьогодні можеш розраховувати.

- Так завжди. Ніякої допомоги в лиху годину. І хоча у мене запасний диктофон є, але варто було спробувати. – третю цигарку патологоанатом засунув за друге вухо. – Однак, друже у мене є для тебе іще новини.

- Більше цигарок не дам. У тебе вуха скінчились.

- Не будь таким жадібним! Не все в нашому світі робиться за цигарки. Сьогодні я тобі розповім цікаві новини безкоштовно.

- Ну, якщо на дармовщину, тоді насипай.

- Я людина обов'язкова. Пообіцяв дружині Колечки відкрити Колечку, і виконав обіцянку, тобто відкрив Колечку. Коли я відкрив Колечці грудину, я зрозумів, що його діагноз не просто гострий інфаркт міокарда, і навіть не отой розрив серця. Його діагноз вибух серця.

- Ти тверезий?

- Як гірський криштал! Уяви собі: беремо серце, уявляємо собі, що воно ще б'ється, кладемо його, обережненько так, на ковадло. Потім беремо кувалду, зама-а-ахуємось, і з усієї сили хріначимо по серцю! Потім збираємо у жменьку той фарш, що від нього лишився і пхаємо його у Колечку! Саме таку картину я побачив всередині цього кацапа. І тоді мені наче терапевт на вухо тихенько так зашепотів: "Перевір всіх померлих за останні два дні... ." І що ти думаєш? Всі! Всі вісім трупів мають котлету замість серця!

- Хм... . А я тільки хотів тобі розповісти, що у всіх випадках сусіди по палаті розповідали, що незадовго до смерті кандидати у покійники дозволяли собі погані вислови відносно українців, мови, та України, або вели себе так, як наш Колечка з дружиною.

- Як кацапи?

- Все вірно кажете, друже!

- А хочеш подивитися вибух серця?!

- Питаєш?! Звісно хочу!

- А пішли покажу?!

- А пішли!

Медики вибралися з альтанки і по доріжці, мимо садового гномика, попрямували до покійницької... .

27 *** Колись. Невідомо де.

Ну і що в таких випадках робити? Ніхто з людей, напевно в таких ситуаціях не був. В одну мить у тебе зникає все. Весь твій світ. Мозок швиденько перебравши всі можливі варіанти, у пошуках логічного пояснення тому, що відбувається, щоразу натикається на порожнечу і від страху починає зсихатися у маленьку зморщену кульку у черепній коробці. Випавши з голови через один з отворів, подарованих нам природою, мозок падає у бездонний колодязь і до тебе все тихше долітають його сполошені думки: "Де я?", "Що мені робити?", "Навіщо мені щось робити?...".

- Ваарон, що з тобою?!

- "Це голос Евеліни. Чому вона така стурбована? Дивно, її голос попадає мені у вухо, летить через пусту голову, б'ється об протилежну стіну, відлітає назад, знову б'ється, знову відлітає..., знову ..., розхитує голову"

- "Оу! Гей! Не позбався глузду там!"

- "А тепер альтер еґо прокинулось. Давно не розмовляли."

- "Тримайся, не хватало мені мати божевільного сусіда! А то ще брязнешся неприємним, неначе красна дівиця!"

- "Не дочекаєшся!"

- "Між іншим, поки ми тут розмовляємо, ти стоїш, наче опудало і не реагуєш на подразники."

- "Якщо ти про Евеліну, що смикає мене за руку і про Ніку, що намагається відірвати мені голову, вчепившись за вухо, то я їх наче і чую і відчуваю, але... . Може мені це все ввижається?... А може мені привидівся мій старий світ?... Якщо так, то все навколо не має сенсу... . Якщо той світ був нереальним, то немає ніякої гарантії, що цей світ, хоч трохи реальніший ніж той... . Якщо один раз я перенісся у цей світ і на три десятки років назад. Немає ніякої гарантії, що через якийсь час, я не перенесусь у якийсь інший світ, то чи є сенс щось робити в цьому? Чи є сенс взагалі якось діяти?... Жити?... Навіщо жити, якщо все навкруги зникне?"

- "Розсопливився, неначе шестирічка перед кабінетом у стоматолога. Знаєш, хоч у нас з тобою макітра одна на двох, але у мене з нею все в порядку, а твоя, взагалі, дірява якась. Ти все життя чванився, що займаєшся психологічними практиками, контролем, сновидіннями, а зараз рознюнявся, коли до рук потрапило щось дійсно цікаве? До речі, у мене з'явилася ідея, відносно того, що відбувається. Ти вмер! Точно! Все збігається, всі пазли складаються в одну картину. Ти, врешті решт здох, і потрапив у той світ, а вірніше "на" той світ, який сам собі будував стільки років! І ось тобі ще одна ідея. Пам'ятаєш, всі завжди казали "на" той світ. Чи не походить це від старослов'янського "Іду на ви!"? Кацапи все життя хочуть підкорити Україну, і тому навіть просто їдучи у гості, кажуть "на" Україну. Чи не означають слова "на" той світ, що тобі прийдеться не тільки створити для себе власний рай, а і завоювати його?"

- "Ну, ... відверто кажучи, асоціація з кацапами так собі. Не хочеш же ти сказати, що мені необхідно зараз вбити і згвалтувати Евеліну, повідривати крильця Ніконіні, і піти мочити гномів, як зробив би кацап? А потім осідлати ящера і з криками "Тут всьо ісконно майо!", поїхати до свого лісу на заготівлю м'яса з кентаврів? Але у слові "на", все таки відчувається якийсь сенс. Скоріше за все, мається на увазі, що прибувши до раю, ти не прийдеш на все готове. Тобі потрібно буде вжитися у свій рай. Асимілюватися, якщо так можна сказати. А загалом, здається ти правий. Чи то пак "я" правий. Здається я все таки здох, як не крути, бо інших варіантів нема. Не зрозуміло коли саме я вмер і перенісся сюди, бо спочатку це було сновидіння, це точно. Коли саме відбувся перехід?"

- "Повір розумній людині, питання про те, коли саме відбувся перехід, і чи не вбили тебе під час сну, це саме несвоєчасне питання на даний момент. Давай, повертайся до свого аналізу. Чим ти зараз зайнятий?"

- "Чим?"

- "Ти прямим курсом ідеш в себе?"

- "Себто?"

- "Пам'ятаєш? "Пішов у себе і забув повернутися." Захисна функція організму. Як ведуть себе повні дауни пам'ятаєш? Вони, можливо, живуть повноцінним і реальним життям, але десь глибоко всередині себе. Себто твоя ж теорія, що всередині своєї підсвідомості вони створили свій всесвіт і там живуть по своїм законам, Весь світ вони запхали у сірникову коробочку і живуть там, а тим часом, їхнє тіло, лишившись без хазяїна, пускає слину, бездумно кліпає очима, і часом здригається, коли сигнали з зовнішнього світу пробивають захисний контур його світу. Ось і ти зараз, ухопився за той світ, до якого ти відношення уже не маєш, і крім того, старого світу, для тебе більше нічого не існує. Ось відірве тобі зараз Ніконіна вухо, і прийдеться довге волосся відпускати, щоб людям, чи то пак гномам не було помітно. І не знаю як тобі, а мені цікаво, чи дійсно тут є мій ліс, моя хатинка в тому лісі з гарною погодою і пледом? Невже тобі не цікаво?"

- "Добре, зібрався. Але почекай, у своєму аналізі, я все таки буду відштовхуватися від досвіду старого світу, бо іншого досвіду, я поки що не маю. Отже спочатку мій стан ... здоров'я. Мене зараз клинить і причиною є страх."

- "Як завжди. І в чому саме зараз причина? З яким страхом мені потрібно розібратися?"

- "Ну, якщо прикинути все..., то виходить, що я опинився в невідомому місці. Саме це невідоме місце страху не викликає, отже я боюсь не цього. Є! Я не розумію як сюди потрапив, отже я не розумію, як мені потрапити назад. Тобто я боюся, що мене відрізало від усього того, що я вважав за реальний світ, і я не зможу повернутися. Коли в тебе забирають все, все реальне, ти ... ти помираєш? Це банальний страх смерті?!"

- "Так, доволі просто. Страх смерті. Але зараз я вже вирішив, що помер. Потрібно з цим змиритися. А можна ще і додати інтересу. Себто, додамо теорію першовідкривача. Уявімо, що я дослідник, який з великим опором вибив собі фінансування на

експедицію, на ..., скажімо..., втрачений острів, як у Беатрікса Маннеля. Там різні невідомі звірі і невідомі цивілізації. Фінансування є, ця подорож для мене, це мрія всього мого життя. Я вже розмірковую, як буду набивати рюкзаки зразками флори і фауни, щоб отримати вдома Нобелівську премію. Але раптом БУМЦ! І мене, наприклад, ураганом, як Дороті з "Чарівника країни ОЗ" Френка Баума, переносить на той острів. Тобто, я опинився зразу у місці, що було ціллю моєї подорожі, але у мене з собою немає ні моєї команди, ні спорядження, ні запасів їжі. Чи стану я волати: "Ні,ні,ні! Поверніть мене назад! Я не встиг приготуватися! Це не чесно!"?"

- "Звісно, не стану, оскільки я вже дістався до цілі моєї майбутньої подорожі. Варто все подивитися. Ми не цінуємо того, що маємо! Дріади, гноми, феєчки, що сяють неначе прожектора, личинки скляних мух! Є ще одне доволі важливе питання, якщо я тут дріада, то чи є тут люди взагалі? Отже, варто, хоча б спробувати вжитися у той рай, що сам же собі і приготував. Але, здається, не все так просто з вживанням у роль. Все таки свій старий досвід нікуди не дінеш, а він мені дещо підказує."

- "І що саме?"

- "Якби до мене живого, у старому світі, звернувся якийсь незрозумілий тип з підозрою на амнезію, і сказав, що ніякої амнезії у нього немає, це просто спогади з його минулого світу, а у мій світ він прибув як в ад на відбуття покарання (бо раєм мій світ ніяк назвати не вийде), після своєї смерті у своєму минулому, грішному житті, що би мені тоді належало зробити?"

- "Так..., санітари і божевільня... . Але брехати не можна. Евеліна медик, і її можливості тобі невідомі. Здається мені, для неї розпізнати брехню, як семку злускати. А якщо я при такому діагнозі ще й брехати почну, то результат буде таким самим. Цікаво, а чи є тут божевільня і санітари? Коли я створював собі рай, то якимось чином це не подумав. Що робити?"

- "Є ідея! Насправді, все не так вже і погано. Достатньо було знайти хоч якесь логічне пояснення подіям, що відбуваються, і я почав приходити до норми. Ось і ідеї почали приходити. І хоча пояснювати все тим, що я помер, це не зовсім логічно, але така вже видно у мене логіка."

- "Досить себе хвалити. Яка ідея?"

- "Я все таки гарно створив цей світ. Тут всі розмовляють українською, хоч і трохи дивно, але головне, що зрозуміло, а діалектам я навчуся швидко. Місточком від мене до цього світу буде Евеліна. Вона лікар, тому має мене зрозуміти, і мій план повинен спрацювати. Спочатку треба навести з нею мости взаєморозуміння."

- "Ага давай, наводь, мости. Але пам'ятай про зелених дітей і таке інше."

- "Іди к бісу! Не відволікай. Отже, мінус на мінус дає плюс. Будемо брехати про брехню і отримаємо правду. Тобто зараз я буду вдавати з себе такого дурного, що аж розумного. Головне бути достобіса адекватним!"

- "Ой, щось не впевнений я, що тобі стало легше..., але робити нічого, діємо!"

- А! Що! Чого ви мене смикаєте?!

- А чого ти заснув стоячи! – Ніка відпустила своє вухо і знову всілася на плечі.

- Дійсно, став стовпом і завмер. Думала зараз ловити тебе буду, знову непритомним впадеш. – Евеліна поправляла ковдру, щоб та зовсім з неї не впала.

- Так той ..., задивився он..., на небо. Гарно ж. – Я знову подивився на небо. Зірки холодно підмигували мені, рівним килимом встилаючи небо.

- "Дійсно, чухня якась. Це взагалі зірки?"

Позаду почувся скрип. Ми всі втрьох повернулися в той бік. Відчинилася одна стулка воріт великого входу. У смужці світла з'явилася постать бородатої Барбени.

- А я думаю, хто тут галасує? Могла б і так здогадатися. Чого вам в хаті не сидиться?

Я вирішив виправдатися: — Ми на зірки вийшли подивитися. Сьогодні небо гарне.

- І чого на них дивитися? Зірки, як зірки, — бурмочучи собі щось під носа, на кшталт, "Ходють тут всілякі...", Барбена знову заховалася за воротами.

- Евеліна, тут дещо відбулося... . У мене є до тебе серйозна розмова. Давайте повернемося в печеру.

- Пішли.

Отримавши жагу до нової інформації, та виправдавши перед собою, своє місцезнаходження, по дорозі до своєї кімнати, я більш уважно розглядав житло гномів. Все в дереві. Меблі масивні з плавними лініями. Всюди відчувалася охайність і порядок. На полицях по обидва боки коридорів було багато дрібниць для краси. Можливо, то були речі і не для краси, просто я не знаючи, для чого вони можуть знадобитися, так подумав. Коридори були дуже широкі і велика кількість меблів, більшість з яких була вбудована в стіни, не заважала вільно рухатися. Стелі були склепінчастими і через певні проміжки там висіли скляні годинники, від яких ішло світло. Розгледів, що світяться пухнасті хробаки, яких я вже бачив на торжищі. Світляки.

- "Отже на торжищі я вже був у цьому світі. Отже тут є і ельфи, і орки, і гобліни, і ящери, і кентаври, і ці, як їх, зейці".

Вдень світляки були рудого кольору. У мене з'явилася версія, що Ніконіна вилізла з такого хробака, неначе метелик з лялечки. Але питати я поки що посоромився. Коли ми з Евеліною всілися у мене на ліжку, а Ніконіна злетіла до себе в кришталеву хатку під склепінням стелі, я почав розповідати свою легенду. Подав я її Евеліні так: я зрозумів, що все таки втратив пам'ять. Всього, що відбувається навколо я не пам'ятаю і не розумію. Але натомість, я пам'ятаю зовсім інший світ, де багато чудернацького, примітивного і абсурдного. Там не існує ні дріад ні гномів, і я дуже здивований, і бачу їх вперше в житті. Отже я як свідомий шизофренік, розумію, що до моєї голови якимось чином була записана вигадана інформація, але потрібна інформація була звідти стерта. І я виявився повністю безпорадним, тому прошу у Евеліни допомоги, як у представника лікарів. Бо таку втрату пам'яті можна вважати хворобою.

Евеліна, вислухавши мою доволі довгу сповідь, на деякий час замислилася.

- Тобто ти хочеш сказати, що втративши пам'ять, ти міг навігадувати собі різної інформації, і заповнити порожні місця у своїй голові? Але ти ж розумієш, що сидячи у звичайній гномівській печері, на звичайній гномівському ліжку, розповідати мені про

апарати з заліза і будинки з каменю, а тим більше про людей, це відверта маячня? – Евеліна подивилася на мене з надією.

- "Швиденько погоджуйся! Це ключовий момент. Якщо зараз хоч трохи неадекватності, то тобі забронюють тепленьке місце у шостій палаті. І буде у тебе два друга, Наполеон і Бонапарт."

- "Наполеон Бонапарт, це одна людина."

- "У цьому світі їх може бути двоє. І той факт, що ти вважаєш його одним чоловіком, буде останнім цвяхом для твого діагнозу."

- Ну, звісно ж, розумію! Я ж бачу тебе перед собою. І Ніконіну бачу. І хоча для мене це, як казка, але я розумію, що це реальність. Отже все те, що я пам'ятаю, не може бути реальністю. Якось так. А що людей тут зовсім немає?

- Ну ти ж бачиш... Ні ... , якщо ти, будучи дріадою, вважаєш себе людиною, то, мабуть, ти не бачиш... Людей немає. Це міф ... Зовсім, зовсім нічого?

Я здвигнув плечима і покрутив головою. – А чого я не бачу?

- Того, що і гноми і берегині квітів тебе розуміють.

- Так і я їх також розумію. Тут нічого дивного. Вони розмовляють діалектами української мови. Я намагаюсь послуговуватися літературною, однак діалекти зрозуміти дуже легко. Ти також розмовляєш діалектом. Такої мови як у вас я ніколи не чув. Твоя особливо мелодійна. Якщо чесно, то я думаю, що не зможу повторити жодного слова. Але все зрозуміло. Мови майже не відрізняються.

- Ні, — дріада задумливо дивилася на мене.

- Що, ні?

- Майже все, що ти тільки що сказав, ні. Скажи, а ти літати вмієш?

Я здивовано здійняв брови: — Літати? Як Ніконіна?

- Ні, ось так, — Евеліна, майже не змінюючи пози, так як і була, закутана у ковдру, здійнялася у повітря, потім плавно описала по кімнаті коло і знову приземлилася на ліжку.

- ... !!! – я як риба на березі відкривав і закривав рота.

Ніконіна радісно застрибала у своїй кришталевій хатці: — Майже як я! Майже як я! Евеліна, тобі ще трохи потренуватися, і можеш наздогнати мене!

- Не вмієш, — констатувала Евеліна. І продовжила задумливо мене розглядати. – А скажи ще, ти знаєш що це таке? – дріада простягла до мене руку долонею догори. Прямо з долоні, прямо крізь шкіру виріс, сформувався і застиг, поблискуючи гранями, напівпрозорий, зелений кристал, майже з куряче яйце розміром.

- Здорово! – нарешті видавив з себе слово я. – Коли я йшов по степовій дорозі і ви з Геліоклесом на ящері проїжджали мимо, я бачив цей кристал.

- А раніше?

Я знову покрутив головою.

- Зрозуміло. – Евеліна знову задумалась.

Я терпеливо чекав вердикту.

Нарешті дріада, надумавши собі щось, автоматично стисла долоню, в якій зник

кристал, і видала резюме: — Мене дуже зацікавив твій випадок. Я б дуже хотіла їм зайнятися. Але зараз у мене є лише титул майстра ремесла у лікуванні. У тебе проблема з досвідом. Я запропонувала тебе оглянути моєму вчителю. Його спеціалізація якраз досвід. Але він ас ремесла, тобто він може все.

- А що значить все?

- Це значить, що він може все, що можуть різні майстри ремесла. Лишилося, лише спитати дозволу у тебе.

- Зачекай, тобто ти можеш лише лікувати, літати і робити кристал на руці, а він може все?

- Політ, це вміння майстра переміщення. Лікувати я вмію досконало. Достеменно. Ну, як майстер. У мене вищий рівень вміння лікувати. Я – лікар.

- Зрозуміло. А політ?

- Коли дитина починає вчитися ремеслу, вона вчиться всьому, чому хоче до того часу, поки не зрозуміє, чим їй насправді цікаво займатися. І майже всі діти спочатку вчать літати. Це саме популярне вміння. Я перевіряла тебе на вміння літати, тому що хотіла зрозуміти, наскільки повністю ти замінив собі пам'ять. Думала мозок згадає таке елементарне вміння. Бачу, що в тебе підчищено все. Але давай з запитаннями пізніше. Краще скажи, ти дозволяєш, щоб тебе оглянув ас ремесла?

Я відчув недобре. – А що значить дозволяєш? Звісно мені було б цікаво проконсультуватися у такого спеціаліста. Подумати тільки, ас. Якщо те, що робила ти, це лише звання майстра, то звання ас, для мене звучить, як звання Бог.

- Ні, Бог, це зовсім інша істота. До Бога у мене доступу немає. Твій дозвіл, це дуже важливо. Я по відношенню до тебе постійно знаходжуся у стані когнітивного диссонансу. Я даю тобі формулювання, і постійно забуваю, що ти можеш не розуміти їх суті. Давай спробую тобі пояснити на пальцях. Я лікар. Якщо тебе огляну я, то я можу лише констатувати стан твого здоров'я, або вилікувати, якщо будуть скарги, або я сама виявлю якісь недоліки у розвитку твого тіла. Якщо тебе буде оглядати ас, то дозволяючи йому огляд, ти погоджуєшся на огляд і лікаря, і майстра досвіду, і майстра правоохорони. Якщо ти чинив щось дуже недобре, або якщо твій досвід несе в собі недобрі вчинки з минулого життя, то ас може знищити твою оболонку, як недоцільну.

Інтуїція мене не підвела.

- Зачекай, зачекай! Ти хочеш сказати, що якщо я не сподобаюсь твоєму асу, то він мене вб'є?!!!

- Ну, можна сказати, що так. Якби ти був першонароджений, як наприклад я, то дозвіл був би чисто формальний. У першонароджених життя недоторкане. Наступне життя я зможу отримати лише коли моє перше тіло помре, і мої послуги, або мій досвід будуть потрібні суспільству. Якщо ж ні, то на наступне життя я не можу розраховувати. Ти маєш наступне життя і наступне тіло. Правда, я не можу зрозуміти, що за зразок взяв твій куратор для твого тіла, але ти його отримав, значить ти був чимось цінним для суспільства. Отже, якщо ти не скоїв тяжкого злочину, то твоя ліквідація малоімовірна.

- Малоймовірна... . Ага... . Зрозуміло... .
- "Ось де собака покопалася! Недовго грала твоя весела пісенька!"
- "Ну тепер мені точно зрозуміло, чому на Землі кажуть, що помираючи людина йде "НА" той світ. Варто тобі тут розслабитися, тебе тут же і прикопають!"
- "Здається, по християнській системі, тут не рай і не ад, тут чистилище. Тут тебе зважать, тут тебе виміряють, і тут тебе можуть признати гідним, або негідним. А якщо ти негідник, то моментально в море!"
- "Виходить цей ас, ніхто інший, як святий Петро, який вирішує, чи навчити мене літати, акі янгол, чи скинути в геєну вогняну."
- Дозволь мені спитати, Евеліно, а від чого буде залежати вірогідність того, що мене полишать жити?
- Розумієш, якщо просто взяти тебе, без правопорушень і з наступним життям, то ти чимось цікавий, тому немає ніякої необхідності полишати тебе тіла. Але, якщо з тобою щось сталося, в данному випадку, як я розумію, весь твій минулий досвід переписаний, скоріше за все в результаті якогось шоку. Я не можу гарантувати, що те, що ти собі там навігадував, щоб компенсувати втрату пам'яті, буде чимось корисним для суспільства. Хоча можливо ас зможе вилікувати тебе і повернути тобі пам'ять.
- Іще одне маленьке питання. Як кличуть твого аса?
- Ніхто його не кличе, окрім хіба що його учнів, таких як я. А ім'я у нього Аїд.
- "А ім'я в тему!"
- І знову ж таки, якщо в тебе переписана пам'ять, то маю сумнів, що ти від імені аса отримаєш додаткову інформацію. Хіба що якусь асоціацію з своїми вигаданими спогадами.
- "Нічого собі "якась" асоціація! Вірніше було б його назвати, хіба що Хіроном."
- Тоді ще питання. Чи зможе ас навчити мене літати?
- Що і тебе зачепило вміння? Воно всіх чіпляє, хто долучається до ремесла. І я можу навчити тебе літати. Але можливо, ас відновить тобі пам'ять, і нічому вчитися не потрібно буде.
- Іще питання,
- Зачекай. Давай спочатку вирішимо з приводу твого дозволу. Мені потрібно надати асу відповідь.
- Аля мені для повного розуміння ситуації необхідно отримати додаткову інформацію, бо все таки, на кону буде стояти моє життя, а я про це все нічого не знаю.
- Ні, про все те, чого ти не знаєш, я можу розповідати тобі до старості. Стільки часу я у аса відбирати не можу. Давай, ти задасиш мені ..., скажімо, три питання. Я відповідаю, потім ти даєш дозвіл, щоб не затримувати аса, а потім ти ще питаєш мене хоч до світанку, про все, що тобі заманеться.
- "Ось я і став на слизьку доріжку. Схоже тепер моя дорога лише до аса Аїда, і все, що я можу, це лише трохи відтягнути свій кінець. Хоча, може мої спогади стануть у пригоді суспільству. Може якісь земні відкриття наддадуть місцевій цивілізації велетенський поштовх, а мені натомість, лишать життя, на подяку за внесок до світової

науки?"

- "Не змушуй мене думати, що мені придурошний сусід у голові трапився. Який внесок у науку? Ти книжок про попаданців начитався? Так вони попадали у суспільство з середньовічним рівнем розвитку! Та і з собою вони мали знання на рівні енциклопедії. А ти якщо формулу порошу згадаєш, то вже за щастя. Та тут кожна дитина починає вчитися з того, що вивчає фігури вищого пілотажу у повітрі. Тут лікар може з одного погляду діагноз поставити. Та твоїм земним знанням до місцевого рівня розвитку, як рачки до неба! Хоча знаєш? Єдине, що ти можеш собі зробити на користь, це авансом без питань погодитися на побачення з асом, відчуваю, що все одно рано чи пізно ти туди попадеш, а так, якщо зараз погодишся, довіри до тебе буде більше."

- Що ж, хто не ризикує, той ... не п'є ананасового соку! "Може тут алкоголь за гріх вважається і мене раніше необхідного часу розсекретять." Даю без всіляких питань свій дозвіл на огляд Аїда. Це, щоб ас не витрачав свого часу. Але питань у мене дійсно буде багато. До світанку можемо не управитись.

У Евеліни в руці миттєво з'явився кристал, вона подивилася на нього, потім втягнула його в долоню.

- Ось як ми вчинимо. Ас тебе чекає сьогодні. Але полетіти до нього ми не зможемо. Хтось із нас, не будемо показувати пальцями, літати поки що не вміє. На літунець, думаю, тобі поки що, теж рано. Є ще один варіант. Мені завжди Геліоклес, щоб хоч якось віддячити за лікування, пропонує підкинути додому. Сьогодні я погоджуся, і ми з тобою на фургоні дістанемося до дерева життя. Там ас тебе подивиться, а далі буде видно.

- Підтримую.

- Ну а тепер задавай свої питання.

- Скажи, а що було б, якби я відмовився від огляду?

- Нічого. Але на тобі повисла б підозра. Щороку всіх наступних, хто має підозру викликають на огляд.

- "Ну як я і думав. Схоже тут без варіантів."

- Ти домовлялася з асом через кристал?

- Так, це, — Дріада покрутила в руці кристал, — найважливіша річ у всіх зейців. Сама необхідна функція кристалу, це функція переходу. Сюди записуються копії іскр розуму, та досвіду володаря. Лише дріади можуть вживляти їх собі у тіло, регенувати нові кристали, як для себе, так і для інших зейців. Коли володар кристалу помирає, цю копію досвіду несуть до дерева життя, де створюється тіло для наступного життя. Також кристал використовується для доступу до пам'яті поколінь. Через кристал можна налагодити зв'язок між зейцями, а можна отримати будь яку інформацію. Платою за послуги служить можливість кристалу контролювати невелику частину твого мозку. На функціоналі і працездатності це ніяк не позначається. Нажаль деякі зейці не знають міри у використанні кристалів, і ми вимушені їх лікувати від кришталевої залежності. Загалом у кристала дуже багато функцій. Думаю для ознайомчої лекції, того що я сказала, досить?

- Так, тепер мова. Я не зовсім зрозумів, що не так з моєю українською?

- Мова. Тяжко дріаді розповісти, що таке мова дріад. Спробую розповісти тобі так, неначе ти гном, або ельф. Дріади не спілкуються словами. Дріади спілкуються символами, яким відповідають слова. Ще точніше, дріади обмінюються з усіма думками-формами. Уяви собі, що відбувається коли гном говорить до гнома. У свідомості гнома виникають образи, або форми. Мозок шукає слово, що відповідає даному образу. Гном формує слово, складаючи його із звуків, і через акустичну доріжку, повітрям відправляє співрозмовникові. Слова передаються по звуковій доріжці і вухо співрозмовника ловить слова. До спійманого слова, другий гном підбирає образ, який найближче йому відповідає. Оскільки гноми, або інші живі істоти обмінюються словами, то образи у них у кожного свої і можуть не співпадати.

З дріадами все інакше. Якщо гном говорить щось дріаді, то слово, що повітрям іде до дріади будить вібрацією чутливий апарат дріади. Дріада під час прийому звуків, через вібрації повітря читає думки-форми співрозмовника. Коли дріада промовляє свої слова, то по звуковій доріжці, крім слів, передається гіпнотичний сигнал, що несе думку-форму, і гному здається, що з ним розмовляють його рідною мовою.

- Тобто коли дріада говорить, вона гіпнотизер, а коли слухає, вона телепат?

- Все вірно.

- Можна я спробую?

- Що саме?

- А-а-а! Уа-оа-оа-оа-а-а! - на третину голоса, щоб нікого не побудити, видав я крик Тарзана. - Що я сказав?

- Нічого ти не сказав. Ти кричав, і в момент крику твоя голова була порожня.

- Зрозуміло, а так: всі мови.

- Що?

- Омніум лінгварум*, — (*omnium linguarum - всі мови — латина) видав я латиною. Ніколи не думав, що знадобиться хоч раз, а ось на тобі.

- Так.

- Що я зараз сказав?

- Ти сказав: "всі мови" два рази.

- Тобто якщо я під будь який звук буду думати певний образ, ти мене зрозумієш?

- Це не так просто, як може здатися. Скільки разів потрібно повторити слово з незнайомої мови, щоб у тебе при вимові цього слова в голові спрацьовувала відповідність до певної думки-форми?

- Значить, якщо мені заманеться розмовляти з тобою звуками які до цього нічого не значили, мені необхідно, по суті, створити нову мову, надати певним звукам значення образів, завчити це все до автоматизму, і тільки тоді щось вийде?

- Схоже що так. Сенс процесу ти зрозумів. Саме тому я можу стверджувати, що ти дріада. Навчитися розмовляти різними мовами можна, а от навчитися сприймати від будь-якої мови образи, може лише дріада. Отже і зворотній процес також властивість дріади. Коли маленька дріада вчиться говорити, вона чує від оточуючих різні звуки, а в

голові зразу виникають картинки. Коли дріада намагається повторити слова, які чує, то звісно зразу у неї нічого не виходить повторити, але форми передаються по будь-яким звуковим доріжкам, тому, отримуючи від дитини зразу думки-форми, ніхто не спішить виправляти неправильну вимову. Тому, що неправильної вимови для дріади не існує. Тому у кожної дріади своя, власна мова, видумана ще в дитинстві. А з віком вимова дріади просто набуває мелодійності.

- Важко повірити, що я зараз чую від тебе не українську мову. Як струмочок звучить.

- Не раджу перевіряти. Якщо почнеш дуже уважно слухати вимову співрозмовника, зосередишся на звуках, то таки почуєш, що саме говорить той чи інший гном, але зразу перестанеш його розуміти. Це схоже на процес контролю бігу. Якщо ти почнеш думати і відслідковувати, які м'язи скорочуються і коли, ти не те що бігти, ти просто йти не зможеш. А ще у дріад немає письма. Якщо я, наприклад, добре розумію гнома, то прочитати, те що він напише не зможу. Там лише значки і ніяких думок. І вивчити письмо гномів, для мене, це як вивчити нову мову.

- Повірю на слово. Перевіряти не буду. Дуже цінна штука, щоб над нею експериментувати.

Ми розмовляли до самого світанку. Не знаю чи розпук у Евеліні під кінець розмови язык, але моя голова була точно немов казан з інформацією. Цей світ кардинально відрізнявся від земного. Вірніше сказати, сам світ не дуже відрізнявся. Ті ж закони фізики і хімії, ті ж принципи ботаніки і біології. Яблоко, якщо вони тут ростуть, коли визріє, також упаде на землю, або комусь на голову, а не полетить у небо, вода така ж мокра, небо таке ж голубе. От лише зірки... Але до астрономії мені було ще далеко.

Кардинально відрізнялася цивілізація. Місцеві жителі не пішли техногенним шляхом, а вибрали шлях розвитку мозку. Виявляється, під час народження, від природи ми отримуємо іскру життя, іскру розуму, та іскру досвіду, як казали місцеві. За іскру розуму відповідає мозок. І саме мозок є ідеальним інструментом для зміни реальності. Тобто і людина, і зейц, за допомогою мозку, може ліпити реальність як пластилін. Під час розмови я весь час намагався зрозуміти, чи могли люди на Землі так само скористатися такою можливістю? Думаю що не змогли б. Діло у тому, що тут Бог був реальною сутністю. При чому, хоч і був він реальним, про нього ніхто нічого достеменно не знав, тому що до нього зейці не могли звертатися зі своїми проблемами і болячками. Звісно вони могли б помолитися, звернутися до Бога, але ніхто б не став займатися цією маячнею, тут навіть терміна молитви не було, бо зейці просто знали, що Бог їх не почує. Бог на Зеї, це сутність найвищого порядку, буття цієї сутності навіть не могло бути сформованим в образи і поясненням за допомогою будь якої мови. Мислення будь якої живої істоти і мислення Бога відбувалися в різних площинах і ніде не могли перетинатися.

Щоб дістатися до Бога потрібно пройти всю ієрархію впливу на реальність. Спочатку у цій ієрархії йшли бажаючі долучитися до ремесла. Саме ремеслом тут називається вплив на реальність. На Землі я б назвав це магією. Після бажаючих тут

було ще двадцять три шаблі всіляких учнів, падаванів, студіозусів. Не для всіх назв у моєму розумінні знаходилися навіть думки-форми. Я цих назв просто не зрозумів. Не всі живі істоти могли долучитися до ремесла. До таких постраждалих відносилися гобліни, гремліни, циклопи, маленькі пухнасті зейці-еноти, яких я бачив на торжищі і ще багато видів живих істот. Просто ці назви прийшли до мене у голову, коли я перераховував можливі варіанти і отримував підтвердження від Евеліни. До речі, ті істоти, яких я назвав енотами, дійсно вважалися тут корінними жителями Зеї і мали назву просто зейці. Зейцями також, як загальною назвою, називалися всі живі істоти Зеї, що мали іскру життя, іскру розуму, та іскру досвіду, а таких було море і ще три відра. Всі назви, які я видобував з своєї пам'яті, і запаковував у думки-форми, знаходили відповідні образи і у Евеліни. І для всіх знайшлося місце у цьому світі. Цей факт ще більше підтвердив теорію дріади, щодо моєї переписаної пам'яті. Себто, хоч вмінь я собі не лишив, але від образів нікуди не дінешся і я їх собі підсвідомо переписав у іншій формі.

Ще коротко про людей. Назва "люди" збереглася дійсно лише у міфах. Першими у цей світ, після зейців, чи то прийшли, чи то були створені дріади і люди. Люди не дуже відрізнялися від дріад за будовою, але менше були пристосовані до життя у природі і мали більшу схильність до мутацій. У людей і дріад могло бути спільне потомство, але через мутації створювалися нові види істот. Від людей і дріад пішли ельфи, гноми, титани, та ще деякі види дріадоподібних. Також у ті часи були дуже модними експерименти з генетикою. Вченими "підозрюю, що ними були саме люди", було створено велику кількість живих істот, що отримали від природи іскри життя, досвіду, та розуму. Кентаври, горгулі, циклопи, русалки, мавки, лісовики, тощо. У якийсь певний момент увірвалося терпіння деміургів. Вони звернулися до Бога, і з його допомогою зробили примусову зміну в структурах ДНК всіх живих істот на Зеї. Після цих змін, від різних видів живих істот не могло бути спільного потомства, дуже зменшилася вилка мутацій всередині видів, і ніякої інформації про людей з того часу не було. Для всіх живих істот Зеї це боже втручання у життя було сприйняте, як глобальна катастрофа у формі апокаліпсису. Близько сімдесяти відсотків всіх живих істот загинуло, тому що зміни виявилися для них фатальними. Підозрюю, що саме людей Бог вибрав як цапів відбувайлів за генну вакханалію, що була створена на Зеї. І саме тому, інформація про них у подальшому відсутня. Перебив, як комах. Після апокаліпсису деміурги вирішили трошки змінити умови життя цієї пісочниці. Були висаджені дерева життя і дерева досвіду. І до цього часу, деміурги ще допомагають у освоєнні їхніх можливостей.

Повернусь до впливу на реальність. Отже перший шабель ієрархії, це "бажаючий" долучитися до ремесла. Двадцять четвертим шаблем вважається Бог. Двадцять третім – деміурги, двадцять другим – аси, двадцять першим – майстер. Якщо різниця між шаблями на початку невелика, то далі вона зростає в геометричній прогресії.

Не мені вам розповідати про силу геометричної прогресії. Згадайте лишень всім відому легенду про творця гри в шахи. Коли великий правитель вирішив нагородити

творця гри в шахи, за такий чудовий винахід, він спитав того, що мудрець забажає собі за винагороду? На що мудрець відповів, що не вправі бажати нагороду за гру, що є епохально великою, та належить всім, а не лише йому одному. Правитель подумав, що мудрець не схотів обрати нагороду, бо засумнівався в багатстві правителя і обурено наполіг на тому, щоб майстер зробив вибір, бо правитель зможе собі дозволити любу нагороду за те, що йому сподобалося. Мудрець, бажаючи провчити правителя, попросив, щоб йому дали нагороду зернами пшениці. Але за умови, що зерно будуть рахувати по шаховій дошці. На першу клітинку слід порахувати одне зерно, на другу – два, на третю – чотири, і на кожную наступну клітинку слід рахувати удвічі більше зерен, ніж на попередню. Ось все пораховане зерно і запросив собі у нагороду мудрець. Правитель розсміявшись, наказав придворним радникам швиденько порахувати, відміряти і винести мудрецю його мішок з зерном. Але ні через хвилину, ні через годину, ні навіть через день, радники не змогли скінчити розрахунків. Лише через три дні головний радник прийшов до правителя та соромлячись повідомив, що навіть якщо правитель дуже захоче, він не зможе виконати бажання мудреця. Щоб зібрати таку нагороду, потрібно осушити всі моря і океани, розрівняти всі гори, тричі засіяти всю Землю пшеницею і тричі зібрати врожай. Ось таку кількість зерен запросив мудрець за гру в шахи. Мовою математики це число два в шістдесят третьому ступені і плюс ще один. Так от, самі карколомні цифри, як ви вже зрозуміли, були на підрахунках зерна для останніх клітинок шахової дошки.

З вищими шаблями ієрархії впливу на реальність, себто з шаблями ієрархії ремесла, ситуація складається приблизно таким же чином. Майстром може вважатися люба дотична до ремесла істота, що досконало оволоділа одним з двадцяти чотирьох основних видів впливу на реальність. Вище майстра йдуть шаблі з анатомічною особливістю. Себто асом, що досконало освоїв всі двадцять чотири види впливу, може стати лише дріада. Це обумовлено, не лише схильністю до всіх напрямків навчання, це обумовлено і анатомічними, і фізіологічними ознаками дріад. Також лише дріади можуть бути майстром лікування і впливу на живу матерію розумних істот. Якщо ас від майстра відрізняється астрономічною кількістю знань, вмінь і фізіологією, то деміург взагалі є нематеріальною істотою. Також деміург є істотою, що налічує багато сутностей. Наскільки їх багато, і чи не змінюється число окремих сутностей у деміурга, невідомо. Отже якщо, наприклад, гном – майстер, не може стати асом тому, що не має анатомічних ознак дріади, то жодна дріада-ас, не може стати деміургом, бо має лише одну сутність і має матеріальну оболонку. Чим відрізняється Бог від деміурга, взагалі ніхто не знає. Зрозуміло лише, що деміурги частіше впливають на реальність Зеї зсередини світу, а Бог частіше обирає вплив або на рівні мікросвіту, або на рівні макросвіту. Зовні. Там зовсім інші сили, розміри, об'єми і пласти інформації.

Також трохи розібрався з суттю впливу на реальність. Основним інструментом впливу на реальність є мозок. Вплив на реальність відбувається на рівні ефірного простору. Тут взагалі було важко зрозуміти Евеліну. Якби не спорідненість деяких образів, форм, і не притягнуті за вуха сумнівні факти розвитку земної науки, до мене

зовсім нічого б не дійшло. Спочатку потрібно згадати всім відому корпускулярно-хвильову теорію світла. Промені світла вважаються одночасно і потоком корпускул (частинок), і напрямленим рухом хвиль. Корпускула одночасно має і властивості частинки, і властивості хвилі. Цікаво також, що світло є хвилею до тих пір, поки за ним не почати спостереження. При наявності спостерігача, світло враз стає потоком частин. Загалом це дуже цікава тема, але повернемося до впливу на реальність. Отже згідно земним поняттям світло рухається в просторі. Між сонцем і планетами світло рухається в вакуумі. За земними поняттями вакуум, це абсолютна порожнеча, в якій з гріхом пополам можна виміряти лише температуру. Себто прийнято вважати що у космічному вакуумі температура дорівнює нулю градусів по Кельвіну. Не всі вважали вакуум порожнім. Тесла, також широко відомий вчений, велику частину своїх винаходів базував на тому, що вакуум це простір наповнений ефіром. І у таблиці Менделєєва раніше, зліва існував стовпчик надлегких газів, де ефір займав чільне місце. Простою мовою, частинки ефіру настільки маленькі, що у просторі навколо відомих нам атомів і електронів, вони відчують себе немов у безкрайньому космосі. Ефір заповнює весь простір навкруги, матеріальні тіла, рідини, гази, вакуум. Людство не знає такого матеріалу, з якого можливо було б створити достатньо щільну мембрану, щоб відокремити частинки ефіру. Напевно тому, що не знайшлось можливості дослідити ефір, людство вибрало дорогу розвитку, на якій ефіру просто не існує. І ліву колонку з таблиці Менделєєва просто прибрали. Ось з такими надмаленькими частинками я і знайшов спорідненість тих частинок, на які, за словами Евеліні, впливає головний мозок. Наші думки матеріальні. Це на сьогодні загальновідомий факт. Вважається, що думки генеруються головним мозком або під час, або паралельно тим електричним розрядам, що виникають у синапсах, під час зв'язку нейронів у корі головного мозку. Думки мають свою частоту коливань. Частинки ефіру також мають свою частоту коливань. Взагалі весь Всесвіт може бути виражений не матеріальними частинками, а коливаннями енергії, але від такої маячні я намагаюся триматися якомога далі, бо там дах починає серйозно підтікати. Мені здається лише у Тесли виходило вільно себе почувати між коливаннями енергії. Частинки ефіру він так і виявив, зареєструвавши певну частоту коливань. Ще варто згадати знахідку земних вчених, які виявили, що у вакуумі можуть виникати з нічого, і зникати в ніщо матеріальні частинки. Мені, як пересічному хомо-задротікусу просто неможливо уявити, як можна щось досліджувати у настільки малих розмірах, тому лишається просто сприймати цю маячню на віру, і вибудовувати якість, на основі цих фактів, собі світогляд.

Отже, згідно вчення світу Зеї, у просторі існує одночасно все. Простою мовою, у взятому навмання кубічному метрі простору, одночасно існує і кубічний метр повітря, і води і землі, і будь якої іншої форми матерії. І це все одночасно. Це явище можна якось поєднати з нашим поняттям хаосу. Для того, щоб ідентифікувати якийсь один прояв реальності, скажімо, щоб перед нами був саме кубічний метр води, необхідно застосувати порядок, зафіксувати певний рівень частоти коливань, що генерує мозок, і ввести ці коливання в резонанс з коливаннями ефіру. Це для мене було найскладніше

для розуміння місця, і врешті, я просто вирішив запам'ятати його як факт. Мені і зараз не зрозуміло як можна привести до резонансу коливання з різною частотою, але менше з тим, користувач комп'ютера може зовсім не розуміти принципу його дії. Це не завадить їм користуватися.

Отже, згідно такої теорії, майстер створення, а такий також є, міг би так само, як я у своєму свідомому сновидінні, одним волевиявленням створити будь який предмет або будь яку істоту. Однак не все так просто. Тут також, як і у корпускулярно-хвильовій теорії світла, має вплив ефект спостерігача. І тут не вийде влаштувати щось на кшталт шкільної вікторини: "Нумо дітки, всі заплющили очі, зараз буде чудо! Всі заплющили очі? Петренко, заплющ, зараз же, очі і не підглядай! Зараз і я заплющу очі, і тоді відбудеться чудо! Що? Нічого не сталося? Значить хтось все таки підглянув! Треба спробувати ще раз... ." Нажаль ефект спостерігача працює не лише, коли спостерігають істоти, що мають три іскри від природи (життя, розуму і досвіду). Ремесло не спрацює і у тому випадку, коли об'єкт, або простір впливу опиниться під наглядом істот, що мають лише дві іскри (життя і досвіду), такі як деякі види риб, великі і найменші комахи, хробаки, тощо. Та що там. Навіть істоти лише з однією іскрою життя, у питаннях ремесла, можуть бути спостерігачами і можуть перешкоджати процесу. Це бактерії, мікроби, а також безтілесні і енергетичні сутності. А таких навколо нас до біса.

Але деміурги підкинули місцевому соціуму ще декілька цінних іграшок. Майстер помноження може створювати підпросторові кишені. І не лише створювати, але й помножувати за допомогою них предмети. Слід запам'ятати один нюанс. Помножені предмети є точною копією предмета використаного для помноження. Але ні предмет, використаний для помноження, ні предмети отримані в результаті помноження, повторно помножити неможливо. Це призвело до того, що прихильники ремесла стали колекціонерами "справжніх" предметів, які жодного разу не використовувалися для помноження.

Нажаль світанок настав доволі швидко, а запитати хотілося ще дуже багато. Але я вже бачив, що Евеліна втомилася, і готова була здатися, бо молоти язиком на протязі декількох годин, ще те задоволення. Ніконіна, звисивши одну руку і одну ногу, спала на животі у своїй годувальні, залишивши крильця розправленими і увімкненими.

Барбена почала всіх сонь і лежебок кликати на сніданок. В коридорі почувся гомін. Мешканці печери прокидалися.

- Досить інформації. Якби не ситуація з асом, я б краще витратила час на навчання тебе користуванню кристалом переходу. Але, що зроблено, те зроблено. Достатньо того, що ти будеш знати, що за допомогою кристалу можна отримати будь яку інформацію. Я тобі весь цей час розповідала, отримуючи інформацію прямо звідти. Але на навчання користуванню кристалом, йде декілька днів, тому ти отримав таку лекцію. Та і я за допомогою твоїх питань ще раз впевнилася у вірності діагнозу, який тобі поставила. Зараз на сніданку познайомишся з гномами. Я тебе відрекомендую і звісно повідомлю, що ти втратив пам'ять, але є ще деякі нюанси. Сьогодні годувати всіх

буде Мараванна. Вона вчиться ремеслу. Вже дещо може, але ще досить мало. Вона дуже старається і дуже хоче догодити суспільству. У гномів, критикувати новачків, що мають велике натхнення до навчання, вважається моветоном. Ти побачиш, що всі будуть хвалити Мараванну, тож не соромся, похвали і ти. Звісно випадки бувають різні, але в даному разі Мараванна ще дуже молода, їй трохи за тридцять, і для неї ще дуже важлива точка зору оточуючих.

- Зрозуміло. Підтримую. Молоді таланти потрібно хвалити.

- "Молоді? Їй за тридцять!"

- "Але ж я не знаю, скільки це у місцевому часі. Які тут роки? Скільки живуть гноми?"

- "Не прикидайся тупим. Їй саме за тридцять. Дріада сказала своє означення, і не факт, що тут взагалі десятинна система. А твоя підсвідомість перевела тобі у роки. Може вона взагалі сказала, щось про десять тисяч днів. Ти ж образами думаєш."

- Ще. Якщо вона сподобається тобі, не залицяйся до неї. По перше, у неї є наречений, по друге це буде вважатися зневагою до сім'ї, а по третє, твоє тіло стерильне.

- Як?! Тобто мій прутень тепер до смерті буде висіти марним додатком? Чому?

- На лекцію піде багато часу. Просто запам'ятай, що наступне тіло є продуктом створеним за допомогою ремесла. Його не можна помножити, і воно має, але не може дати іскру життя. Функція статевого задоволення збережена і при необхідності ти зможеш скористатися своїм прутнем за призначенням. Але потомства не буде.

- Ну, добре. Однією новиною більше, однією менше. Враховуючи те, що можливо жити мені лишилося декілька годин, не думаю, що ця інформація суттєво вплине на моє майбутнє. Але, зачекай, ще мені потрібно трохи більше знати про те, що саме буде вважатися залицанням? А то раптом якийсь не такий комплімент зроблю, а виявиться, що вже засватав.

- Ну, якщо ти їй щось подаруєш, або якщо ти їй запропонуєш свою допомогу.

- Та ти що? Це якщо я зустріну дівчину, що надриваючись тягне додому скажімо продукти, і запропоную їй свою допомогу, то все? Завтра весілля?

- Якщо перед тобою гномка, то так. Твоя пропозиція виглядатиме як відверте залицання. Звісно, все може скінчитися гірше. Якщо вона заміжня, або у неї є кавалер, або ти їй просто не сподобався, то ти отримаєш в морду, бо такий прояв залицання може бути також сприйнятим як звинувачення у слабкості. Такі справи.

- Але, як же тоді дівчина гномка може отримати допомогу від гнома?

- Якщо їй буде необхідна допомога вона може наказати будь якому гному зробити необхідну їй справу. Гном, звісно, може відмовитися, але суть у тому, що у жінок гномок такий статус у суспільстві, що прохання про допомогу ти від неї не почувеш. Це буде лише наказ.

- Це скільки тут різних видів зейців! І у кожного свої таргани в голові. Це гобліну на лисину не плюнь, на орчанку косо не подивись, ельфа на взуття не наступай. Скільки ж всього треба буде вивчити.

- Жучки, схожі на твоїх тарганів водяться в голові лише у печерного павука — побігайця. А загалом, все що ти перерахував, дійсно є порушеннями етики у означених тобою видів зейців.

- Взагалі то, це був жарт.
- Справді? ... Тоді на сніданку не жартуй з гномами. Краще, мовчи і більше слухай.
- Зрозуміло, — я напоказ, зажурено схилив голову.
- "Як вона тебе?! Одне слово — майстер!"

Ми розбудили Ніконіну. Їй сьогодні належало відлітати додому, і Евеліна порадила їй поспішати з гномами на дорогу. Ніка влаштувалася у мене на плечі. Евеліна сходила в свою кімнату, лишила там ковдру і одягла товстенький зелений комбінезон, який виявився з того ж самого зеленого, пористого, живого поролону. Як виявилось, у здібності дріади входить вміння виділяти через шкіру таку речовину та використовувати її для різних призначень. Зараз вона заміняла дріаді одяг. Евеліна була мов равлик, що завжди тягає за собою свою мушлю. Тільки в даному випадку, дріада могла сховати свій одяг всередині свого організму, а у равлика мушля, немов валіза без ручки, і тягти важко, і викинути шкода.

У одному з відгалужень першого залу, було розміщено їдальню. Зайшовши в середину, ми побачили багато гномів. Мене огорнуло дивне відчуття. Я почувався Гулівером в Ліліпутії, або Марком Ітоном в Японії. Милоти видовищу надавав той факт, що переважна більшість гномів була одягнена в довгі нічні сорочки і мала на головах нічні ковпаки. Чого дивуватися на місцеві звичаї, коли на Землі сам, іноді, в трусах зранку чвалав на кухню. Правда лише у тому випадку, коли точно знав, що господарки немає вдома. Нічні вбрання у гномів були світлими, з різними візерунками, деякі були в горошок. Якби не бороди, була б точна копія дитячого садочка після тихої години. Гноми розсідалися за двома довгими масивними дерев'яними столами, що стояли паралельно, вздовж проходу до протилежної стіни їдальні, де знаходилося щось схоже на барну стійку. Стільці, на які розсідалися гноми були також масивні і дерев'яні, з високими спинками, під колір столів, темно-вишневі. Евеліна зробила крок вперед і підвищеним тоном привіталася.

- Здоров'я і прямої спини, шановне гномство! Рада знайомству з тими, кого ще не зустрічала. Моє ім'я Евеліна, якщо хто не знає. Зі мною першонароджена Ніконіна, і наступний Ваарон.

Всі гноми повернулися в наш бік. Густі бороди чорного і рудого кольорів, куцисті брови і добрі зморшки навколо маленьких очей. Було помітно, що Евеліну знають і до неї добре відносяться. Сподіваюся, мімічні м'язи зейців передають емоції так само, як і у землян. Дріада закінчивши привітання пішла вперед полишивши нас з Ніконіною на порозі.

- Здоров'я і прямої спини, шановне гномство! Рада знайомству ..., — випередивши мене, почала вітатися Ніконіна. Вона довго оголошувала свій титул, стоячи у мене на плечі. Я помітив, як брови гномів здивовано поповзли вгору. "Вони її не розуміють!" Але ввічливі гноми мужньо витримали писклявий спіч берегині квітів. Привітавшись,

Ніконіна полетіла по центру їдальні за Евеліною, увімкнувши на повну силу світло своїх крилець. Гноми радісно загомоніли дивлячись на нове джерело світла. Я хутко відтарабанив: — Здоров'я і прямої спини, шановне гномство! Моє ім'я Ваарон. Радий знайомству. - і пішов швиденько наздоганяти свою компанію. Після мого привітання, гноми почали відповідати. Бажали вони що завгодно. Довгого зеленого волосся, міцного гілля на дереві життя, багато монет від недотичних, та інше. В кінці всі гноми називали своє ім'я. Їх було багато, тому ніякої надії запам'ятати не було. Пройшовши за Евеліною, я помітив за лівим столом два зелені стільці. Вони виділялися кольором від чорних, стояли справа від чольного місця, але були значно нижчі від всіх інших стільців. Мені здалося, що так нам виказують наше положення відносно господаря, але коли я сів на свій стілець, то зрозумів, що стільці зроблені нижче не через чванство гномів, а для того, щоб нам з нашим великим зростом було зручніше сидіти за гном'ячими низькими столами. Скільки ще тут має бути подібних особливостей. Це не просто різна психологія, і різні звичаї. Це різні світи.

Поки ми чекали на їжу, Евеліна порадила мені сходити до барної стійки, спитати дозволу, та подивитися як Мараванна готує їжу. Зацікавила мене Евеліна словами про те, що молода гномка буде робити процес помноження. Пам'ятаючи про настанови, я трохи з острахом підійшов до стійки. За нею, нахилившись над плитою, стояла гномка. Те що вона молода, було помітно по не такій масивній статі, як у дорослих гномів, і по бороді, що мала вигляд рудого пуху у два пальці довжиною. Широкі шкіряні штани, шкіряна сорочка, незмінний широкий пояс з великою кількістю кишень. Одяг був чоловічий. Але у рудому волоссі було заплетено багато яскравих різнокольорових стрічок. Певно, так жінка гномка відрізнялась від чоловіка гнома. Спитавши дозволу подивитися, я отримав сухий дозвіл і майже ліг на низьку барну стійку, щоб краще роздивитися приготування їжі. На стіні перед гномкою було багато полиць з різними приправами, горщиками і пляшечками. Плита мала дві камфорки. На одній, в невеличкій каструльці готувалося щось схоже на манну кашу, а друга була закрита розовою кришкою. Ще однією, такою ж кришкою, була закрита, певно, вертикальна камфорка, що знаходилася на стіні. Знявши кашу з камфорки, Мараванна перелила її у кухлик, заповнивши його до країв. Взяла під стійкою піраміду великих полумисків, і поставила поряд з кухликом. Потім зняла кришку з стіни. Я думав побачити там перевернуту камфорку, але там знаходилось кругле віконечко всередині якого була чорнота.

- "Позапросторова кишеня"
- "Яка чорна"
- "Теоретично туди промені можуть потрапляти, а звідти зась"
- "На Землі читав статтю, про матеріал, що на сто відсотків поглинає світло. Не думав побачити. Таке враження, що з тканини всесвіту вирізали коло. Діаметр невеликий."

- "Ну це легко. Малий діаметр, щоб молоді-розумні гноми і не тільки, голови туди не позасовували."

- "Дійсно, цікаво, а що буде, якщо голову засунути?"

- "Ні, ці правила не для молодих-розумних, вони для таких старих і дурних, як ти. Запам'ятай, не можна довго дивитися у темряву, бо колись темрява може подивитися на тебе. Там бабайка, голову туди сунути також не можна. Ти краще скажи, чому, якщо там порожнеча, то туди не затягує повітря і речі навкруги, як у фільмах про космос, коли пробивали корпус корабля?"

- "Ну знаєш... . Це занадто складне питання. Мені достатньо того, що туди не можна засовувати голову."

Мараванна тим часом, взяла повний манної каші кухлик і повністю засунула його в темряву позапросторової кишені. Слідом вона майже по лікоть засунула туди і руку, якою тримала кухлик. Витягнувши з чорного віконця кухлик з кашею, вона вилила кашу в полумисок, на секунду розвернувшись до залу, мазнула поглядом по столам і повернулася знову до віконця. Полумисок з кашею здійнявся у повітря і полетів до гномів. Опинившись перед одним з гномів, полумисок плавно спустився на стіл. Тим часом Мараванна знову засунула пустий вже кухлик у чорноту порталу, і витягла його повним паруючої каші. В полумисок, у віконце, в полумисок у віконце. Складалося враження, що там, за чорнотою віконця знаходиться велетенський казан каші, і гномка щоразу зачерпує звідти повний кухлик. Одночасно полумиски з кашею розліталися і ставали на стола чітко перед гномами. Мараванна працювала швидко, і був момент, коли одночасно в повітрі я нарахував три полумиска, кожен з яких летів по власному курсу. Згадалося, як Евеліна казала, що гномка тільки вчиться і вміє небагато. Я ж, не дуже розбалуваний на такі видовища, тому для мене це був вищий пілотаж. Я заморожено слідував за процесом до останнього полумиска, який замість того, щоб летіти до столу завмер коло мене.

- Забирай своє. Я не знаю де ти сидиш. - нарешті подала голос гномка.

Раптом з під стійки здійнявся цілий клин великих склянок, заповнених соломинками для коктейлів різних діаметрів. Більше десятка цих склянок, поділившись порівну розлетілися у різні сторони і вишикувалися по центру столів між полумисками з кашею. Гноми сидючи за столами почали аплодувати. Я без ніякого сумніву долучився до оплесків

- Мараванна, це було неперевершено! Я нічого подібного ніколи не бачив! Ви справжній майстер!

Було видно, що гномці дуже подобається оплески та компліменти. Тим більш, що на мою думку вони були цілком заслужені. Підхопивши свій полумисок, я повернувся за стіл. За столом вже сиділи всі. На чільному місці сидів Гелікоклес. По праву руку від нього сиділа Евеліна і поряд з нею було моє місце. По ліву руку від Гела сиділа Барбена, зразу за нею два гноми близнюки. Коли я з тарілкою сів на своє місце, мені всіх відрекомендовали. Евелінна розповіла всім про мою хворобу, і я зараз же отримав жалісливі погляди.

- Не переймайся, Ваарон, у тебе ж є справжній друг! Те, що ти нічого не пам'ятаєш, зовсім не страшно! Зараз я тебе всьому навчу! Ось так треба літати! -

Ніконіна затріпотіла крильцями і над тарілкою з кашею пролетіла до склянки з соломинками. Вибрала найтоншу соломинку, яка по діаметру все одно була для неї товстуватою, і підлетівши до моєї миски спробувала втягнути кашу через соломинку, котра довжиною сягала напевне двох Ніконін. – Ось так треба їсти! Вчись, вчись, а то так дурнем і лишишся. — Дотягнувши кашу до половини соломинки, Ніка кинула це невдячне діло, і по простому, як тварини на водопої, напилася каші з тарілки. Згадалася норма їжі для Дюймовочки. Пів зернятка в день. Дуже швидко напившись, чи то пак, наївшись, Ніконіна всілася на протилежному від мене кінці тарілки, дуже кумедно і з задоволенням ригнула, і помітивши мій задумливий погляд, заспокоїла: — Я ж кажу, не переймайся, я тобі ще багато залишила. Там вистачить. Ти, якщо захочеш щось згадати, зразу питай мене. Я тобі все розповім!

Справа від мене сидів якийсь гном у нічній сорочці і ковпаку. Спостерігаючи за Ніконіною, і не розуміючи, що вона пищить, він вирішив підкинути і свої п'ять копійок.

- Це вариво називають жулою. Це наша традиційна страва. А скляник, та будь які інші речі, переносити повітрям можуть всі дотичні до ремесла. Ось приблизно так. – Гном склав руки на столі і подивився на склянку з соломинками. Одна соломинка злетіла в повітря і опустилася до його тарілки з кашею. Взявши соломинку до рук, гном приклався до каші і за один раз втягнув майже половину тарілки. — Бери соломинку і їж.

- Це щоб бороду не замурзати? – взявши соломинку, я спробував місцеву кулінарію. Жула дійсно була схожа на дуже рідку, солодкувату, манну кашу. Пити її через соломинку було доволі зручно. І хоч було бажання взяти тарілку і просто через край випити жулу, я вирішив не порушувати місцевих звичаїв.

- Не тільки. Це ознака культури. Ми ж не гобліни якісь, руками їсти.

Тим часом Гелікоклес щось розповідав Евеліні. Подивившись на мене, він співчутливо покивав головою.

- Що ж, не поталанило тобі, хлопче. Якщо ми зможемо чимось допомогти, звертайся. Я чув про такі випадки втрати пам'яті, але самому бачити не доводилося. А серед дріад таке взагалі дуже рідко трапляється. Але Евеліні, напевно і не такі випадки зустрічалися. Вона найкращий цілитель. Все тобі вилікує, дай лишень трохи часу. Скоро будеш пам'ятати все своє минуле життя, навіть те, що раніше не пам'ятав. Будеш розповідати якого кольору були пелюшки, які ти бруднив у дитинстві! Мраченосе, — Гел звернувся до гнома, що сидів навпроти мене. – Ось тобі і відповідь на те питання, що ти мені зранку задавав.

Мраченос, з видимим задоволенням, покивав головою.

- Гел, мені звісно приємна твоя безмежна віра в мене, але повинна визнати, що з такими випадками я не зустрічалася. Можна ще додати, що це випадок для спеціаліста по досвіду. Тому я попрохала допомоги у Аїда.

- Ого, хлопче! – Гном, що сидів праворуч від мене, добряче луснув мене по плечу.

- "Це, напевне він тебе так, по дружньому, по гном'ячи вдарив. Підтримує так."

- "З такою підтримкою я без кінцівки можу лишитися. Руку до самого плеча не

відчуваю. "

- Навіть не знаю, заздрити тобі чи співчувати. Про Аїда я лише чув, але того, що я чув, мені хватає, щоб остерігатися потрапляти до його рук. - Ось, бачиш?! — Гном, добре відомим землянам жестом, ткнув мені під носа відставлений від кулака безіменний палець.

- "Здається мені, нас зараз кудись послали..."

- "Ну, я б з тобою погодився, якби це був не безіменний, а середній палець. І до того ж, думаю, невербальна система спілкування тут трохи відрізняється від земної. Хоча, здається, трохи потролити нас він не проти."

- "Так, очі у нього хитрі. Але стільки рослинності на обличчі заважає нормально прочитати міміку. До речі, при наявності тут живих тролів, вираз "потролити" також набуває нового значення. Хоч рота не відкривай!"

- Бачу, — смиренно відповів я, трохи відхиливши голову назад.

- Цей палець у мене трохи кривий. - Гном, насупивши свої куцисті брови, та склавши губи трубочкою, заходився роздивлятися свій, з виду повністю нормальний, безіменний палець. - Це коли я ще був молодий і дурний, як ковадло, ми з учителем ходили у сліпі печери, що під тригір'ям Гаракам. Там мені на палець Гмирх камінь впустив. Тобто, зламався палець. А оскільки дріад там немає, то вчитель наклав мені з боків металеві пластини і туго замотав. А коли через чотири дні ми вийшли назад, під склепіння міста, до дріади мені звертатися було вже лінки. Так цей палець у мене і заріс кривим. Зараз іноді болить! Ось! А ще, дідо мій каже, що якщо прокинешся ти з ранку, а в тебе не болить зовсім нічого, значить ти помер і починаєш у наступного переселятися. Так от, вилікує тебе Аїд, а він ас, він тебе добре вилікує. Зовсім, зовсім вилікує. Прокинешся ти наступного ранку

Вибух сміху не дав гному закінчити жарт.

- Давай, Міхон, подивлюсь твій палець після сніданку. - посміюючись запропонувала дріада.

- Не дам! - гном злякано сховав праву руку за спиною. - Що я потім своїм онукам показувати буду?! Рівний палець?! Хто потім мені повірить, що я у сліпих печерах був і палець там зламав?

Я взяв до рук одну з соломинок і пильно оглянув її. Товстостінна, товста трубочка. Майже прозора. Схоже на пластик. Спробував її зігнути. Трубочка пружинила,гнулася, але ламатися не хотіла, навіть коли я доклав значних зусиль.

- Вона зі скла? - спитав я у Евеліни.

- Так, ти швидко вчишся.

Під кінець сніданку Мраченос кудись відійшов ненадовго і повернувся з невеличким пакунком. Помітивши це, Евеліна скривилася.

- Гел, що знову? Ну навіщо ці політеси?

- Не переймайся, це не тобі. — Гел подав знак, і Мраченос через стіл посунув пакунок до мене.

Я, навчений настановами дріади, не бажаючи зараз своїми діями вчинити якийсь

зашквар, з німим питанням подивився на неї.

- Бери вже. – Дріада махнула рукою. – Це подарунок. Сім'я Турнак дуже полюбляє старі звичаї. Раніше, можливо ще до апокаліпсису, за різні послуги необхідно було відповідати іншими послугами, або якимись коштовностями. Зараз цей звичай лишився лише в народах, недотичних до ремесла. Там використовують монети. Для будь якого учня ремесла, помножити монети, це просто дитяча забавка. При спілкуванні ремеслознавців з недотичними, існують певні закони, згідно оплати монетами за послугу, але сьогодні це вже умовності. А от сім'я Турнак відноситься до історії Зеї з дуже великим пієтетом. І вважає, що нагорода за послугу повинна бути матеріальною.

- Саме так, — підтвердив Гелікоклес. – Однак, зараз це не нагорода за послугу Евеліни. Це просто наш подарунок тобі. Бо невідомо коли ти повернеш свої знання ремесла, а до того часу тобі належить якось жити. А тобі навіть захиститися немає чим. А ця річ справжня. Коли згадаєш ремесло, буде тобі цінна річ.

Я розгорнув пакунок. На шматку м'якої тканини лежав широкий пояс з масивним ножом у піхвах.

- "Хочу, хочу, хочу!"

- "О, то ти у мене не альтер еґо, а жадібний хомка?"

- "Я одночасно ще й жаба, що поночі може задавити. Не візьмеш таку "прелесть", прокляну."

- "Нащо воно тобі?"

- "Забув свою дитячу мрію мати мисливського ножа?"

- "Звичайно візьму. Ніж дійсно гарний."

- Щиро дякую. – Я підвівся і почав одягати пояс. Він був трохи малуватий. Гел, помітивши це, скептично подивився на Мраченоса. Той засоромлено зобразив жест "Рука-лице". Я зразу відчув, що пояс прямо у мене в руках подовжується. Відчувши, що він досяг необхідної довжини, я сказав: — Відмінно! – і застібнув його. Те, що пояс пройшов через трансформацію, помітила також і Евеліна.

- Просто подарунок Ваарону? Мого розміру?

Гел насупився і мовчки показав пальцем на Мраченоса, переводячи знущання Евеліни на нову адресу. Мраченос додав до свого жесту другу руку. Прикривши двома руками очі і лоба, Мраченос зі своєї схованки захищався.

- Евеліна, ти найкращий лікар! Я просто в захваті від того, як швидко ти вилікувала мене! Просто хотів таким чином подякувати!

Дріада не втримавши серйозну міну, розсміялася.

- Я вас також люблю, хлопці. Дякую і я вам, за такий подарунок Ваарону. Хоча, якби ви спитали, то я б вам розповіла, що у Ваарона ще сьогодні огляд у Аїда.

- Та то пусте! – пожвавішав Гелікоклес, — Я думав дійсно щось серйозне. Ваарон вже наступний, отже він вже заслуговує на життя. А Аїд найкращий ас, якого я знаю. І якщо Ваарон не заподіяв нікому шкоди, то у Аїда немає ніякого сенсу ліквідувати наступного.

- Все так. Але Ваарон втратив пам'ять, нагадую. Отже ніхто поки що не знає що

саме скоїв цей наступний. Чого саме він не пам'ятає, і через який шок у Ваарона відбулася втрата пам'яті. І якщо в даному стані я вважаю Ваарона непоганим дріадою, то невідомо якою особистістю стане він після повернення пам'яті. І у випадку ліквідації, мені треба буде щось робити з вашим подарунком, а ви знаєте, як мені це не подобається.

Під час цієї дискусії я ганяв соломинкою по тарілці останні краплі жули. Відчувши, що після останніх слів дріади всі погляди за столом звернулися до мене, я витягнув соломинку з рота і вирішив хоч якось відреагувати.

- Я в порядку, якщо вам цікаво.

- Питання від гномства, — Міхон, висловив загальни запит. - Ти що, не боїшся ліквідації?

- "Що ж вони такі наївні? Ану згадай свої практики і дай їм зрозуміти, що Ваарон зі смертю на "ти"!"

- А ви не боїтесь кожного вечора лягати спати? - Я з тугою подивився на свою пусту тарілку, потім оглянув майже повні тарілки оточуючих. Моє новеньке тіло починало освоюватися у цьому світі і хотіло ще трохи підкріпитися. - А добавку можна?

- Можна, — дріада підсунула мені свою тарілку, до якої вона ледь торкнулася. - Що ти маєш на увазі?

Я підсунув тарілку до себе і занурив туди соломинку. В паузах між всмоктуванням жули я почав пояснювати: — Ви живете нормальним життям. Коло вас літають берегині, у вас є сім'я, діти ростуть, дорослі старшають. Всі знають, що колись смерть неодмінно настане. Всі хочуть відтягти цей час якомога далі. Але поки до нього далеко, про такі дрібниці ніхто старається не думати. Уявімо ненадовго, що у вас з'являються нові умови життя. Все як і раніше, за винятком одного "але". Кожного вечора як і раніше, ви лягаєте спати, але як тільки ви засинаєте, ваше тіло уві сні вмирає. До вашого ліжка приходить таємна бригада майстрів, на чолі з асом, забирає ваше тіло і закопує в землю, а на його місце, кладе нове тіло, яке є точною копією вашого старого тіла, лише виглядає старшим на один день. Зовсім непомітні зміни. І у нову голову нового тіла записують всі ваші спогади, з усіх ваших минулих одноденних життів. Настає ранок, нове тіло з вашими спогадами прокидається, і вважає, що воно, не тільки що перший раз відкрило очі, а прожило все ваше багатоденне життя, яке воно добре пам'ятає, що воно і є єдине ваше тіло. Що воно і є ви. Уявімо, що всі ваші спогади, і ви самі, зараз в такому тілі - одноднівці. Увечері вам захочеться спати, вночі ви вмире, а назавтра нове тіло з вашими спогадами буде жити завтрашній день. Весь сенс у тому, що завтра у завтрашньому тілі будете вже не ви. То буде хтось другий. Просто у нього в голові будуть записані ваші спогади. А саме ви... . Ви. Ви вмире сьогодні увечері. Все ваше життя, не залежно від ваших спогадів, становить лише сьогоднішній день з того моменту, коли ви відкрили очі і до цього часу. А жити вам лишилося лише до вечора. Отож я запитую, чи не страшно вам лягати спати увечері? Мені не страшно. І до можливої ліквідації я відношуся так само. А от жула у Мараванні дійсно вийшла дуже вдала. І, як би це зараз не звучало, я вперше в житті таку скуштував. Дякую.

За столом повисла незручна пауза.

- Непогана інтерпретація одного з початкових інструктажів по освоєнню кристала переходу, — вперше подала голос Барбена. - Евеліна, мені здається, що Ваарон не всю пам'ять втратив.

- У Ваарона цікавий випадок, — заходилася пояснювати Евеліна. - У пам'яті поколінь, не дуже заглиблюючись, я знайшла випадки, коли втрачалася пам'ять на невеликі проміжки часу. Декілька періодів, або навіть років. Тоді, замість втраченої пам'яті, лишається просто пусте місце. У Ваарона втрачена повністю вся пам'ять. Якби замість втраченого лишилося пусте місце, то Ваарон і розмовляти з нами не зміг би. Очевидно, мозок Ваарона увімкнув якусь захисну реакцію і повністю переписав всі спогади, але перекрутивши всі факти так, що вигадав собі нове минуле життя, і згідно його розповіді, він собі вигадав не лише минуле життя, а і інший світ, у якому він ніби жив. Тому я і думаю, що травма, яка викликала таку трансформацію пам'яті, повинна бути дуже суттєва.

- А мені сподобалося, — вступив у бесіду і другий гном, що був дуже схожий на Мраченоса. Здається дріада згадувала про Мрачагоса, що був братом близнюком Мраченоса. - Мені подобається коли картина всесвіту подається у новому світлі. Розумієш, Ваарон, коли ми починаємо долучатися до пам'яті поколінь і отримуємо кристал переходу, — Мрачагос показав свій напівпрозорий зелений кристал, витягши його на ланцюжку з під сорочки. Він носив його на шиї. - Нам розповідають і про принципи отримання наступного життя. У наступне тіло заноситься копія іскри розуму і іскри досвіду, зейця, котрий вмирає. Але іскру життя скопіювати неможливо, бо вона прив'язана до фізичного тіла, тому у померлого іскра життя згасає, а наступне тіло отримує нову іскру життя від природи. Тобто все так, як ти і розповів, лише розмір життя ти зменшив до одного дня. І от це зменшення розміру, я вважаю дуже цікавим. З'являється багато цікавих думок. Що ще у своїй пам'яті ти можеш видобути з цього приводу?

- У моїх спогадах... . У тому, вигаданому світі, який я пам'ятаю, подібні розповіді застосовували для того, щоб у лю... , у зейців виникало бажання більше цінувати час у своєму житті, і щоб надихати на працю.

Раптом я отримав ще одного "дружнього" стусана від Міхона. Прийдеться, видно звертатися до Евеліни, щоб знову лікувала мою праву руку, від таких дружніх проявів гнома.

- А ти дуже цінний зейц! - Міхон був дуже збуджений. - Я часто подорожую по пам'яті поколінь. Ми там з друзями знайшли один новий світ для подорожей. Я тобі потім образ передам. Це просто зашквар, як цікаво. Там у місцевих немає дерев життя, іще там катаклізми, і взагалі їм там не цукром посипано. То ми з друзями проводимо там терраформування земель на ще не освоєних територіях і будуємо там міста. Але я не про те. Якщо ти вигадав новий світ, і він досить цікавий, можливо його можна долучити до плеяди світів для подорожей. Тоді, ти навіть можеш не повертати свою пам'ять. За один такий світ, твоя репутація сягне такої висоти, що наступні життя тобі

забезпечені. Як мінімум одне. Евеліна, хочу тебе просити від всіх любителів пам'яті поколінь. Зроби дублікат іскри досвіду Ваарона перед тим, як відводити його до Аїда. Мені цікавий той світ, що видумав Ваарон, і у мене є знайомий майстер досвіду. Він зможе вмонтувати світ Ваарона у плеяду світів для подорожей. Дев'яносто відсотків репутації зобов'язуюся повернути Ваарону. Десять... ну ти розумієш, і майстра треба зацікавити, і собі відсоточок лишити.

- Міхон, ти претендуєш на горде звання афериста. Давай знайомство, — Евеліна простягнула через мене праву руку Міхону. Той у відповідь простягнув ліву.

- Міхон, прибери ліву руку! Мені так не зручно. Не буду я лікувати твого історичного пальця. — Міхон засоромившись, забрав ліву, та простягнув правицю, і вони потисли одне одному руки, прямо переді мною.

- Зроблю. Але віддам тобі лише, якщо Ваарона ліквідують. Тоді, звісно, ніякої репутації нікому повертати не потрібно буде. Але як я впевнилася, світ у Ваарона продуманий дуже детально. До дрібниць. Не те лайно, яке творці світів створюють. Об'ємом інформації потягне на ціле життя. Але мені не цікаво займатися перегонкою інформації до дерева досвіду. Нудно і одноманітно. Набагато цікавіше було б побувати у світі Ваарона. Буде жаль втратити таке творіння для пам'яті поколінь. Якщо отримаєш кристал, з тебе образ світу, щоб я довго не шукала. Але якщо Ваарон повернеться, то домовлятися будеш вже з ним. Зараз він тобі знайомство дати не зможе, у нього ще, навіть, кристала переходу немає. Зустрітись зможете через мене. Але і для тебе копію я зараз робити не буду, ти першонароджений, у випадку чого, з тебе як з ящірки вода, а огрібати від ображеного на мене наступного, мені не дуже подобається. Уяви, якщо у минулому, Ваарон був асом?

- "Агов! Альтер е'го, а ось і шанс повернутися на Землю."

- "Сумніваюся. Здається, пам'ять поколінь, це місцевий аналог інтернету. А світи для подорожей, це віртуальні ігри, де такі аферисти, як Міхон проводять час. Але, які тут щирі люди, чи то пак, зейці! При живому мені, укладають якісь угоди, на випадок моєї смерті. І наче нічого не відбувається, а замість мене тут швабра сидить."

- "Складається враження, що тобі варто радіти вже тому, що у тебе до огляду у Аїда є хоча б статус живої істоти. Тебе он, з-за столу не вигнали, нагодували, однак, для них ти майже мрець."

- "Все ж, мене більше непокоїть дивне відчуття. А що, якщо Землі дійсно не існує? Що, якщо я прожив дріадою тут все своє перше життя, а отримуючи наступне тіло, втратив пам'ять? Наприклад те, що мені видали неправильне тіло, послугувало втраті пам'яті, і мій мозок дійсно навігадував всілякої маячні, якої насправді бути не може? Земля, дитинство в СиСиРи, сіре життя в комуністичному кріпацтві, навчання, робота, безпросвітна рутин... . Дійсно, ворогу такої долі не побажаєш."

- "Зваж іще і на те, що не пам'ятаючи минулого тут, і вже не сприймаючи реальності свого минулого у спогадах, я взагалі втрачаю відчуття реальності. Зникає відчуття опори. Ти починаєш реагувати на все, неначе тебе у гру закинуло. Твою улюблену ММО РПГ. Немає ні минулого, ні майбутнього. Є гра, і я просто реагую,

неначе втратив контроль уві сні, не маючи повної картини подій. І відношення до смерті у мене, як у грі. Ліквідує мене Аїд, і полечу я до кібеліска на переродження. Ніяких душевних переживань. Навіть не цікаво перерожуся я біля кібеліска чи ні."

- "Взагалі, у мене знову змінилося розуміння смерті. Для того, хто вмирає, поняття драматизму смерті можна відкинути зовсім. Смерть даної особи має якесь відлуння, лише у оточуючих його живих особах. Ось гноми з дріадою, бачать мене вперше, маючи високий рівень суспільного життя, де кожному можна розраховувати на допомогу і кожний отримує моральне задоволення, допомагаючи оточуючим, вилікували, прихистили, нагодували, але не чіпляти ж мене собі на шию. Або я і далі їм цікавий, і вони пропонують мені якісь подальше спілкування, за ту цікавинку, що можуть від мене отримати, або йди куди хочеш, або взагалі ліквідують, щоб не плутався під ногами. Були б це знайомі, або рідні на Землі, в залежності від цинічності родичів, я міг би розраховувати деякий час на пансіон, але далі, я повинен був би стати корисним, або багатим. В будь-якому випадку, смерть слугувала б для рідні приводом влаштувати собі свято поховання, де і поїсти можна, і кості покійному перемити. Сум за покійником можливий лише у кровників. Але і це також залежить від тих земель де ти жив. Он у кацапських андрофагів – людоджерів, в кращому випадку, якщо небіжчик встиг померти самостійно, тіло поховали б, в гіршому, доби́ли б, не чекаючи смерті, щоб можна було з'їсти. Все в сім'ю, все в шлунок. Для самого ж помираючого, смерть не має значення... . Моя смерть, для мене, не має значення... . Цікаве безглуздя сьогодні завітало до мене у голову."

*** Ессе.

Тепер я розумію, чому Господь з часом видаляє наші спогади. Все через невимовну тугу одноманітної буденності. Він наділяє нас жагою пошуку, а ми закладаємо у болоті рутини. Для таких спогади зберігаються недовго. Дні, можливо місяці. За тими ж, хто вирішив присвятити себе творчому пошуку, Він на м'якеньких лапках йде поодаль, і лише здаля підтирає, зачищає, знищує сліди, щоб добре забуте, втрачене з часом старе, оберталося п'янким усвідомленням нового. А все тому, що варто нам підмітити декілька співпадінь і структурувати їх у закономірності, ми вважаємо, ніби знаємо достатньо, і сразу перетворюємося на великорозумних старців, котрі з мудрим виразом на обличчі, стають дуже схожими на іграшки китайських бовдурів, що весь час кивають головами. Нас потрібно весь час будити. Смикати, трусити, немов ляльок на мотузках, щоб ми не засинали під час життя. Вхопивши декілька крапель неповторних фарб життя, ми відкриваємо рота і неначе пташенята в гнізді починаємо вимагати, щоб водопад продовжувався, вважаючи, що і так зробили забагато. Нам мало раю! Нам потрібні Великі Потопи, Содоми і Гоморри... . Завжди дивуюся терпінню Всевишнього, як довго можна з нами няньчитися?... .

28 *** Колись. Невідомо де.

Фургон неспішно їхав по лісовій дорозі. Геліоклес, як і обіцяв дріаді, віз нас до дерева життя. Гел сидів в передньому сидлі ящера і спостерігав за дорогою, а ми з

дріадою вмостилися на фургоні, прямо на ящиках, котрі були виготовлені з дерева, як і більшість виробів гномів, які я до цього бачив. Я продовжував діставати дріаду питаннями. На цей раз я отримував відповіді не на всі питання, бо починав залазити у життєві дрібниці, про які дріади було нудно розповідати. Від нецікавих питань Евеліна відхрещувалася, переносючи відповіді на них, на той час, коли я отримаю огляд від аса. Мовляв, якщо все буде нормально, то навчишся користуватися кристалом переходу і всі відповіді сам знайдеш. Вона розповіла мені про Ніконіну. Після сніданку, коли ми вийшли у двір, Ніка отримала від Евеліни свій кристал переходу. Хто б сумнівався, але це була малюсінька зелена кришталева паличка. Ну ні до чого, виявляється, Дісней, сам не міг додуматися, все скопіював з Зеї. А може все не так? Може це я у минулому житті на Зеї бачив берегинь квітів, і у своїх вигаданих спогадах про Землю, всім діснеєвським феєчкам дав у руки чарівні палички? Отримавши кристал, Ніка, взнавши, що дерево життя знаходиться не в тому боці, куди їй треба було летіти, швиденько попрощалася з нами і полетіла додому. По всьому було видно, що дорога на неї чекала довга, але хвилювання з цього приводу ні у неї, ні у дріади не було, тому я попрощавшись, викинув це з голови. А коли фургон рушив, вирішив більше розпитати дріаду про берегинь.

Берегині квітів були окремим видом жителів Зеї. Було невідомо, чи були вони корінними жителями, що населяли Зею разом з еотовидними зейцями до появи людей і дріад, чи їх створили під час експериментів внаслідок генних мутацій. Ареалом їхнього існування був лише один острів, коло південного побережжя великого океану, і їхні інтереси практично не перетиналися з інтересами жителів материка. Спогади про берегинь можна знайти у найдавніших архівах пам'яті поколінь. Цікаво те, що берегині мали всі три іскри: життя, розуму і досвіду, і були дотичними до ремесла. Але за навчання ремеслу бралися лише одиниці. Лише одна з берегинь, на ім'я Феанора, дуже давно отримала ранг майстра ремесла у спеціалізації життя, і з того часу інших майстрів у берегинь не було. Тому багато наступних життів Феанора знаходилася на острові, де живе і зараз, підтримуючи свій народ у скрутні часи.

Тримати вдома світляків, це нова мода. Виникла вона відносно недавно, років з п'ятдесят тому. На острові сталася якась катастрофа і більша половина острова стала тимчасово непридатна для життя берегинь. Тоді вони попросили допомоги у зейців. Для зейців, у освітлюванні кімнат немає ніякої потреби, бо існує багато варіантів без живого світла. Просто у тяжкі часи зейці взяли собі на виховання світляків, личинки берегинь. Годувати їх потрібно раз в день. А для того, щоб не забувати це робити, зейці використовували світляків для освітлення приміщень. Коли світляк хоче їсти, його світло тьмяніє. Тому він сам нагадує про необхідність погодувати себе. Період неіездатності у берегинь чотири роки. Перші два роки, берегині самі виховують личинок, тоді ж личинки набувають вміння говорити, але наступні два роки у стані лялечки берегині не можуть говорити і потребують догляду. Роки за чотири наслідки катастрофи на острові звели нанівець, але допомагати берегиням серед зейців стало модою. Серед берегинь стало модньо віддавати своїх лялечок до зейців. Берегині, що

колись побули у приймах, почали вважати, що перебування у інших місцях дуже добре загартовує майбутніх берегинь, надає їм нових знань. До того ж невідомо, куди попаде світляк, тому для берегинь це стало випробуванням на зрілість з ефектом лотереї.

- Але світляками торгують.

- То й що? Яка різниця як проходить час світляків? Багато недотичних до ремесла знайшли собі спосіб заробити. Раз на рік, на побережжі, такі торговці приймають у берегинь багато лялечок на виховання на два роки. А далі на торжищах продають їх бажаним допомогти берегиням. Коли берегиня переходить у п'ятий рік життя і отримує крила, вона летить додому. Напрям вона добре знає. А вдома така берегиня потім пишається, що дорога у неї була довга, і навчання вона проходила бозна як далеко від дому.

- Евеліна, скажи, а у берегинь багато наступних? Як взагалі регулюється кількість населення на Зеї, якщо переселяючись з тіла в тіло можна жити вічно, але тут не видно перенаселення. Багато населення я бачив лише на торжищі. І то у порівнянні з моїми спогадами, на торжищі було народу не більше ніж на сільському базарі.

- Ти на сніданку чудово розповів про "переселення" у наступе тіло. Ніякого переселення не відбувається. Новій живій істоті з чистою пам'яттю записують твої спогади. Тому ніякого вічного життя. Хоча існує багато випадків, коли у різних групах, різних видів зейців, виникає вірування, що начебто померлі переселяються до наступного тіла за допомогою дріад. Нічого гарного у таких випадках, адептів такого вчення не чекає. Регулювання кількості наступних, могло б відбуватися за допомогою ліквідації, але зараз їх настільки мало, що на першонароджених вони ніяк не впливають. Тому регулювати їхню кількість немає ніякої потреби. Все інше про надання наступних тіл визнаєш з пам'яті поколінь.

- Тоді скажи, що відбувається з іскрою життя у зейця, який вмирає?

- Нічого. Вона просто згасає. Коли від старості, коли внаслідок інших причин. Разом з нею згасають і іскри розуму і досвіду. Ось цей кристал, — на долоні у дріади знову виріс зелений кристал переходу. – Знімає лише копії іскр розуму і досвіду. Останній сеанс передачі інформації від зейця до кристалу відбувається під час останнього контакту шкіри зейця з кристалом.

- Це тому гноми носять його на ланцюжку на шиї?

- Ні, постійний контакт кристала з шкірою необхідний для зейців, що часто користуються пам'яттю поколінь.

- Вони геймери?

- Що?

- Ну ти казала про кристалозалежних, яких ви лікуєте. Це тому, що вони весь час знаходяться в пам'яті поколінь?

- Знову ні. Можливість виникнення фанатичної залежності від пам'яті поколінь, не залежить від часу, який зейці проводять у контакті. Це питання скоріш до іскри життя. Або зейц схильний до цього захворювання, або ні.

- А можна, скажімо, відібравши у зейця кристал переходу, записати на багато тіл

одні і ті ж самі іскри розуму і досвіду, зробивши багато однакових зейців?

- Зразу скажу, що не можна, але... навіщо це могло б тобі знадобитися?

- Ну, наприклад потрібно багато робітників, для виконання якоїсь роботи, або багато воїнів, або скажімо, знає зейць, якусь інформацію, але казати її не хоче. Але асу, наприклад, вона конче необхідна. Візьме, він кристал, зробить копію зейця, і взнає у нього необхідне.

- Маячня. Твій мозок що попало понакручував з інформацією твого минулого життя. Все працює зовсім по іншому. Пояснювати не буду. Довго і нудно. Давай іншу тему.

- Але ж ти обіцяла Міхону копію моїх спогадів.

- Це лише у випадку твоєї ліквідації. Інакше він зможе дістатися до твоїх спогадів лише через тебе. Все, досить, давай інші питання.

- Тоді поясни, чому дорога по якій ми їдемо така рівна?

- А якою вона має бути? Що ти маєш на увазі?

- Ну дорога під нами ґрунтова, покриття вона не має. Трава по коліях вибита до землі, отже тут їздять часто. А тут ні горбиків ні ямок. Ні корінчик із землі не стирчить, ні хробак ямку ніяку не викопав. Рівно, неначе люстро під колесами. А коли серед кушів їхали, то неначе у величезному тонелі. Стіни рівненько підстрижені, дорога гладенька, немов ці ящики на яких ми сидимо.

- Зрозуміла. Дійсно, а я вже почала забувати, що дорога може бути у вибоїнах. Чуеш, Геле?! Ми з тобою довго живемо. Я вже настільки стара, що не пам'ятаю ті побиті гірські дороги, якими ми подорожували у підгір'ї Громової гори, коли розважалися з твоїми братами.

- Перестань вдавати з себе бабцю. – Гел напіврозвернувся у сідлі. – Я тебе старший на двадцять сім років. Тоді з мене взагалі порошок сиплеться. Треба буде якось вже з сім'єю вибратися у подорож, а то все у пам'яті поколінь картинки дивимося. Треба і реальним життям пожити. Загалом, натяк я зрозумів, як виберемося, з мене запрошення.

- Тоді вважай, що я вже зараз погодилася. – Евеліна пояснила, — Рівна дорога, це заслуга Геліоклеса, та інших майстрів трансформації, що живуть неподалік. Якщо зейць досягає звання майстра, і хоче вчитися далі, освоюючи нові види впливу на реальність, то він, для підняття свого рівня знань повинен мати високу репутацію. Найпростіше підняти рівень репутації займаючись суспільно корисною справою. Для майстрів трансформації, частіше за все, це дороги. Ми тому так повільно їдемо, що Гел дуже добре виконує свою роботу. Дорога загалом нормальна. Видно, що майстер проїжджав тут не дуже давно. Але Геліоклес все одно доводить її до найкращого рівня.

- Як він її доводить? – я не бачив суттєвих змін на дорозі.

- На протязі всієї зони обзору Геліоклеса з дорогою відбуваються зміни. Ми їдемо по доглянутій дорозі, тому зміни не помітні. Де гілка росте в бік дороги, там вона або відрізається, або загинається. Мало землі до оптимального рівня – ґрунт переноситься

з обочини. Сміття на дорозі – його переносить на обочину. Цікаво спостерігати, коли є необхідність в новій дорозі, і Гел звертаючи на бездоріжжя, робить нову дорогу, зразу найвищого рівня. Весь світ дибки стає. Я бачила одного разу.

- А ти ж також майстер. Ти можеш так робити дорогу?

- Я майстер лікар. Я можу робити на такому ж рівні, як робить Гел, але не з матерією, а з тканинами живого організму. Звісно я не тільки лікарській справі вчилася, і зараз продовжую вчитися у різних напрямках, і трансформації я вчуся. Можу зробити собі стежку в лісовій хащі, але настільки професіонально як Гел..., мені до нього ще далеко. Те, що ти бачиш зараз, це ніщо. Рівень Гелікокlesa, це приблизно з такою ж швидкістю робити печеру такого ж розміру, як цей зелений коридор, по якому ми зараз їдемо, але в суцільній горі!

Я здивовано присвиснув, — Так, навіть уявити такого горновидобувного комбайна не можу. Себто твоя соціально активна робота, це лікувати хворих?

- Саме так.

Попереду на дорозі з'явилася постать. Низенька, у довгому зеленому плащі з глибоким капюшоном. За плечима лук і сагайдак зі стрілами. Постать напівлежачи ширяла у повітрі. Коли фургон під'їхав ближче, опустилася на ноги і вирівнялася. Незнайомка зняла капюшон. На плечі опало молочно біле волосся. Фургон зупинився. З сухого, зморщеного обличчя, на нас дивилися великі, вицвілі від старості, очі ельфійки.

- Я по твою допомогу, Евеліно, — Ельфійка з гідністю злегка кивнула головою.

Гном також привітався кивнувши головою, але з сідла злізати не став.

- Востаннє до твоїх послуг, Татанія, — якось сумно сказала Евеліна і плавно злетла з фургона до ельфійки.

Я також, як міг елегантно, зіскочив на землю, і підійшов ближче до розмови.

- Я вирішила і я готова.

- Ритуал виконаємо? Можливо для вашої наступної краще буде, щоб ви відправили її останній образ.

- Добре, це моє сьоме життя, ритуал я знаю. Хоча попередня робила його бозна коли.

- Особисте питання. Скільки майстрів у вас?

- Тринадцять.

- Ого!

- Ніяких ого. Я вважаю, що дуже мало. Мої попередні життя були по п'ятсот, сімсот років. Ти ж, першонароджена. І років тобі?

- Вісімдесят п'ять.

- Максимальний вік дріад, наскільки я знаю триста п'ятдесят, п'ятсот років. Ти ще й чверті свого першого життя не прожила, а вже першого майстра маєш. Оце для мене ого! Добре, досить політесів. Якщо хочеш потеревенити, скажеш Аїду, щоб нове тіло для мене завтра зранку підняв. Тоді у мене буде часу, щоб поточити ляс, приблизно до обіду. Потім піду.

- Щось передавати будете?
- Лише лук і стріли. Вони хоч і ритуальні, але справжні.
- Віддайте Ваарону.

Ельфійка зняла лук і сагайдак і передала мені. – Дивне у тебе тіло, хлопче. Я тут поки вас чекала, спостерігала, як ти Евеліну питаннями діставав. Евеліна мужньо трималась.

Евеліна вирішила мене захистити, — У нього з пам'яттю проблеми. Підозрюю, щось сталося під час переносу. Нічого не пам'ятає з минулого життя.

- Це у Аїда такий випадок відбувся? – насторожилася ельфійка. – Бо я декілька справ своїй наступниці полишила. Хотілося б щоб про них не забули.

- Ні, ні, не переймайся. У Аїда все буде на найвищому рівні. Це невідома мені локація. Я вперше таке тіло бачу.

- Які твої роки? Ще надивишся. Давай закінчувати, бо, якщо чесно, я таки дійсно, втомилася.

Ельфійка з дріадою зійшли з дороги в траву. Татанія дістала зі складок одягу свій кристал переходу. Вони переплели руки так, щоб кристал був посередині між долонями. Голоси набули урочистості.

- Я прийшла по твою допомогу Евеліно.
- Востаннє до твоїх послуг, Татанія.
- Я вирішила і я готова.
- Скільки років твоєму тілу?
- Сімсот тридцять.
- Яке життя ти будеш жити?
- Після відпочинку, почну восьме.
- Яке в тебе ім'я?
- Татанія.

- Заплющ очі, Татанія. Зараз ти відпочинеш. Коли прокинешся, почнеться твоє восьме життя, і сила струменітиме в тобі, немов ріка. Заплющ очі!

- Я знаю куди я йду... – сказала ельфійка, заплющила очі, і немов мішок з соломою повалилася на землю.

Я чекав на щось подібне, але всупереч цьому, ледве спинив себе, щоб не кинутися на допомогу Татанії. Евеліна залишилася стояти, тримаючи в руках зелений кристал переходу. Гел продовжував сидіти в сідлі і спостерігати за тим, що відбувається з просто таки, непробивним спокоєм. Кристал Татанії, увійшовши в руку Евеліни, немов би розчинився в її долонях. Дріада, не звертаючи уваги на труп ельфійки, пішла до фургону. Тіло ельфійки почало занурюватися в землю. Декілька секунд і зелений плащ безслідно зник в траві, неначе то була трясина. Евеліна плавно злетіла на фургон. Я оговтавшись від такого креативного поховання, кинувся залазити на своє місце, притримуючи речі Татанії. Коли ми всілися і фургон рушив, Евеліна, злегка мружачись від променів, що через листя попадали їй на обличчя, з легкою посмішкою запитала: — Що ти там останнє питав? Щось про лікування зейців?...

Ближче до полудня ми виїхали з лісу. Перед нами відкрилася неширока смужка землі, за якою була порожнеча. Спочатку я подумав, що ми опинилися на вершині гори, бо попереду було видно багато хмаринок, що знаходилися ненабагато вище нас. Фургон під'їхавши доволі близько до обриву, повернув ліворуч і поїхав паралельно прірві. Дорога продовжувала бути ідеально рівною. Виявилося, що ми знаходилися на гребені великого укусу. Майже вертикальна стіна спускалася вниз десь на три сотні метрів. Внизу, паралельно укусу, текла невеличка ріка з високими рудими берегами. Трохи далі починався двійник того лісу, з якого ми тільки що виїхали.

Повернувши фургон, Гел спинив ящера, зліз з сідла, і підійшовши до краю укусу завмер дивлячись у зелену далечінь. Ми з Евеліною приєдналися до нього. Ні зліва, ні справа не було видно якогось спуску вниз. Всюди, до небокраю, майже гола скеляста стіна у підніжжі якої текла мутна, бурхлива, руда ріка з рудими берегами. Ліс з височенними деревами, що починався неподалік від річки, вдалині переходив в дикий степ, далі знову в ліс. Ніде не було жодних слідів цивілізації. Степ мав нерівний край. Пригадалися різнокольорові клаптики оброблених ділянок, що бачив колись на Землі, будучи в Карпатах, з Говерли. Тут, до небосхилу все було розділено не на клапти, а скоріш, на плями. Ні міст, ні доріг, ніяких будівель. Праву половину небокраю займали гори. Примітні обриси. У моїй пам'яті, ще вчора, я власноруч помістив ці гори на небокрай. Але тоді я їх полишив по ліву руку від себе, зараз вони займали праву половину обриву. Рухалися ми, виходить, у зворотному напрямку від селища зейців з торжищем.

- Яка краса, — сказав Геліоклес, поправляючи свого бриля, і міцніше затягуючи під підборіддям мотузку від нього.

Я помітив, що у дріади комбінезон став товщим на пару пальців. Подумав, що тут повинно бути вітряно, але крім легенького вітерця нічого поки що не відчувалося. Однак одяг у мене, як і раніше, складався зі штанів і сорочки, тому особливо я за нього не переживав. Мовчки насолодившись деякий час величним видовищем відкритого простору, ми всілися на свої місця і фургон рушив паралельно укусу. Я дивився в далечінь, тому не зразу зрозумів, що ми почали повертати у бік прірви. Коли я зорієнтувався, Геліоклес вже повністю повернув ящера і фургон до укусу і ми з тією ж швидкістю продовжували рухатися у бік обриву. Помітивши моє занепокоєння, Евеліна хитнула головою мені за спину.

- Візьми в руки лук і ятаган, про всяк випадок.

Я взяв у руки речі Татанії і з тривогою заозирався. Ящерики були гладенькі і вхопитися не було за що. Евеліна зітхнула і взяла мою руку.

- Не смикайся.

- "Зрозумів? Не смикайся! Здається, зараз політаємо!"

- "Схоже, що таки так, політаємо! Поки до землі долетимо, я встигну і всратися, і штани висушити!"

- "Ти тільки їй руку так не дави. Ач як вчепився, як в мамку. Не дави, кажу, бо ще подумає, що ти боїшся!"

- "А-А-А-а-а-а!!! Ми всі помремо!!! Рятуйте-е-е!!!"

- "Нормально тримаєшся. Тільки очі не вирячуй, бо на сову схоже."

Ящір між тим, дійшов до краю і продовжив з меланхолійним виглядом, рухаючи лапами, іти в порожнечу. Ось над краєм укусу прокотилися і колеса фургону. Я інстинктивно відхилився назад. Але ніяких змін не відбулося. Фургон ніби то, як раніше, їхав собі по рівній і гладенькій дорозі, так і зараз, ледь-ледь похитуючись, летів у повітрі, на висоті Princess Tower. Знизу подув вітер. Схоже ми попали у висхідний потік повітря. Ящір підібгав під себе лапи, і не показуючи жодних занепокоєнь, продовжував нести на собі Гелікокlesa. Мені уявлялося, що наш фургон, зараз, немов карета Шармбатона, увійде в круте піке і почне знижуватися на крони дерев. Але наш рух був плавним. Ми, немов у невидимому ліфті, спускалися до землі. Мене трохи попустило. Я навіть хотів відпустити руку Евеліни, але вона втримала мене від цього необачного кроку.

- Ти що, згадав як літати?

- "Глечик з під кроваті! Ти чи сміливості набрався? Вони ж тут всі літати вміють! А ти, напевне, вирішив, що знаходишся на останньому поверсі Бурдж-ель-Араб і розслабився?"

У польоті ми знову повернулися ліворуч. Спустившись між велетенськими гілками до землі, фургон став колесами рівно на лісову дорогу, яку з висоти укусу, за кронами дерев, було непомітно. Зліва було чутно річку. Паралельно бурхливому потоку, лісова дорога вивела фургон на простору галявину оточену товстелезними стовбурами дерев, що переплітаючись гілками, поєднували крони і повністю затуляли небо. Оглянувши галявину, я зробив висновок, що нарешті, я знаю, як виглядає справжній Едем. Під деревами вся земля, неначе поле для гольфу була вкрита низенькою, м'якою травою. Оточення було схоже на парк мільйонера, який платив своїм садівникам платню президента. Кущі мали правильні форми. Невеличкі деревця, що росли поміж гігантами, були всіяні яскравими плодами. Простір, зелень та краса.

Гел, не зупиняючи ящера, розвернувся в сідлі у наш бік.

- Евеліна, Аїду вітання від мене. Ще раз дякую тобі за послугу. Ваарон, удачі.

Дріада злетіла на траву, махнула мені злазити.

- І тобі дякую Гел. Гарної дороги.

- Гарної дороги, Гел! - Зіскочивши з фургону, я також махнув гному рукою.

Фургон сховався за стіною зелені.

Трава на галявині не була скошена, чи підрізана. Вона була маленькою на зріст і густою. Ноги ступали по ній, неначе по м'якенькому моху. Ми з дріадою неспішно, насолоджуючись відчуттями рухалися у бік річки. За деревами чувся шум води. Неголосно, немов звертаючись до мене, дріада сказала в простр: — Аїде, ми прибули.

Серед дерев, з того боку, куди ми йшли, з'явилася постать. Вона рухалася в наш бік, ширяючи в одному лікті над землею. Кущі росли доволі рідко, тому дріада, а це був

саме дріада, інфінітиву я поки що не вигадав, летів з швидкістю бігуна спринтера, ледь змінюючи напрям, без крутих поворотів. На підльоті, метрів за три від нас, Аїд знизився, його ноги торкнулися трави. Далі він рухався пішки. Зеленошкірий, одягнений був так само як і Евеліна, у пухкий зелений комбінезон з природного зеленого поролону, який виділявся через пори його тіла. Волосся було зеленим і кучерявим. Коротко підстрижене, воно відкривало на огляд подовжені вуха. Очі великі салаткові, але якісь беземоційні. На зріст вони з Евеліною були однакові. Як на мене води були дуже схожі. Немов брат і сестра. Різнилися лише очі. У Евеліні в очах можна було прочитати емоції, а у Аїда... , якщо трохи додати романтики, то можна було сказати, що у Аїда через його салаткові очі на мене дивилася темрява великої порожнечі. Аж мурашня по спині побігла.

- Вітаю. - сказала Евеліна. Аїд підняв долоню, Евеліна ляснула по ній і пройшла далі, неначе зустрілися двоє нерозлучних друзів. Я не ризикнув повторити вітання дріади.

- Вітаю. - зміг видавити з себе я. Ми з Аїдом зупинилися на відстані витягнутої руки і почали розглядати одне одного. Але був нюанс. Я на нього дивився, як студент першокурсник, що прогулявши всі лекції і прийшовши вперше на кафедру, опинився на екзамені. Аїд же, не мигаючи, споглядав мене, наче я був експонатом кунсткамери.

- Дійсно, цікаво. - раптом Аїд почухав потилицю. Цей простий рух був таким ... справжнім, і так не відповідав його образу ідеального створіння, котре економно і цілеспрямовано використовує кожен рух і кожен подих, що я поневолі посміхнувся. Напруга враз зникла, і хоча очі аса ні на йоту не змінилися, я полегшено видихнув.

Евеліна, неначе згадавши щось, підняла вгору вказвний палець: — Там гноми просили... .

- Я пам'ятаю. - Аїд протягнув мені руку для вітання. - Вітаю, Ваарон.

Я потиснув йому руку.

- "Звичайний худорлявий зелений хлопець. Рукостискання не дуже міцне. І чого мене спершу так пройняло?"

- "А от мене зацікавило дещо інше. Чого це ти раптом так розслабився? Якщо достовірною є хоча б десята частина всієї інформації, що ти про нього чув, то перед тобою істота, для якої ти, повністю прочитана книга. Може він і потилицю почухав лише для того, щоб ти не нервував так і розслабився?"

- "Все може бути. Але, ось я тисну йому руку, і я ще живий, отже підбери соплі. Все буде Україна!"

Між нашими долонями з'явилося щось тверде. Воно різко почало збільшуватися. Я відняв руку від долоні Аїда. Там залишився кристал переходу. Піднявши кристал до рівня своїх очей, Аїд покрутив його в пальцях і показав Евеліні. - Я ще не вирішив. Треба трохи подумати. - Дріада відштовхнувся однією ногою від землі і завис у повітрі у напівлежачій позі. Було схоже, ніби він усівся у невидиме крісло стоматолога. Взявши кристал в обидві руки, він розмістив його перед очима і завмер, втративши інтерес до всього, що його оточувало.

Евеліна ворухнула плечима, — А мені що робити?

Не відволікаючись від кристалу Аїд пробубнів: — Сходи до дерева життя. Попрацюй. До речі, зроби перехід для Татанії.

- Я?!!! - Евеліна виглядала зляканою.

- А хто? Я її минулу ніколи не бачив. Від мене вона отримає стандартне тіло. А ти з нею нещодавно розмовляла. Зробиш наступній персональну форму. А то у мене руки до неї лише завтра дійдуть.

- То вона і хотіла завтра зранку.

- Не ... , не зли мене! Теж мені, учні називається, повсідалися на шию і ноги позвішували. - Аїд продовжував не відриваючись дивитися на кристал, а з Евеліною розмовляв так, неначе відганяв набридливу мошкару.

- Але ж це у мене вперше!

Аїд втомлено зітхнув, — Все колись буває вперше і все обов'язково колись буде востаннє. Добре, я проконтролюю... . Але ти на мене не надійся! Я зайнятий, контроль у мене зараз слабкий. Просто роби все правильно. До речі, Ваарон, йди за нею, тобі буде корисно подивитися.

- "Ти чув? "...тобі буде корисно...". Отже "буде"! У тебе Валерон-Ваарон ще щось "БУДЕ!!!" А... ліквідують тебе можливо пізніше."

Евеліна була дуже схвильована. Я ж навпаки, відчував себе наново народженим. І все навкруги для мене було просто чудово. Ми йшли поряд по м'якенькій травичці у бік річки.

- Евеліна, не нервуй. Тобі вісімдесят п'ять, а виглядаєш, наче школярка на першому екзаміні.

- Ваарон, а не пішов би ти ящеру під хвіст! У мене такий стан, що ще трохи і я для того щоб заспокоїтися, буду процес переносу спочатку на тобі тренувати! До речі, гарна ідея!

Мого гарного настрою не могло порушити ніщо, тягло трохи подуріти, — Пробі! Рятуйте! У наступного останнє тіло відбирають! - Евеліна спинилася і всім корпусом повернулася до мене. Кулачки стиснуті, руки вздовж тулуба, ніздрі роздуті, дихає важко, дивиться з під лоба так, неначе в приціл снайперської гвинтівки взяла.

- Все! Зрозумів! Усвідомив! Ваше звинувачення повністю справедливе! Я більше так не буду!

Дріада повернулася до річки і пішла далі, але її поза не стала менш напруженою.

- Евеліна, я що хотів сказати. В такому емоційному стані не можна займатися серйозними справами. Тим не менш, завдання ти отримала і треба його виконувати.

- То ти мене підмінити хочеш?!

- Боже збав. Зовсім не хочу. Але я знаю як тобі зняти емоційну напругу.

- От іще від кого я поради не слухала!

- Розумієш, у тому вигаданому світі, який в моїй пам'яті, я майже все життя займався вивченням психіки людей. І знаю багато способів виходу з емоційного клінчу.

- Ти хочеш на мені випробувати знання психології людей?

- Та ні... , просто... .

- То що б робили люди у такій ситуації?

- Ну ... так, ось, є у мене пару варіантів. Можна було б просто обійнятися... , — оптичний приціл снайперської гвинтівки знову повернувся у мій бік. – Але це дуже ... ем-м ... по людськи! Напевне для дріад це не підходить. Ні, зовсім не підходить!

- Це все?

- Є ще варіант. Треба змінити вектор прикладення зусиль. Треба зосередитися на чомусь іншому. Наприклад, мене Аїд з тобою послав подивитися на перенос. Я нічого про це не знаю. Можна уявити, що я твій учень і тобі, як учителю потрібно провести для мене ознайомчу демонстрацію дерева життя. А під кінець показати приклад процесу переходу. Зосередившись на тому, щоб твоєму тупому учню дійшло те, про що ти розповідаєш, ти не будеш так перейматися через відповідальну роботу. А я в свою чергу можу бути дуже тупим учнем.

Зупинившись, дріада постояла і подумала. Потім струснула головою. – Так дійсно, методика проста і загальновідома. Зняття надмірного контролю з відповідальної справи, шляхом поділу відповідальності на два завдання. Але для того, щоб її застосувати, потрібно, щоб під час стану нервового напруження, хтось тебе спинив і порадив отямитися. Евеліна подивилася на мене вже більш нормальним поглядом. – Дякую. Пішли покажу тобі дерево життя. – взявши мене під руку, дріада повела мене до річки. – Тільки не бачу необхідності витрачати ціле твоє минуле життя на вивчення такого простого способу впливу на психіку. Як на мене, достатньо було б одного заняття.

Ми опинилися на правому березі річки. Річка була доволі широка, але мілка. Дуже нагадувала мені велику гірську річку. Великі камені тут і там стирчать з води. Швидка течія, буруни, вири і хвилі. Ширина річки метрів тридцять, сорок. Далі починається насип з рудої глини, що стрімко здіймається від лівого берега, аж до самих прямовислих скель. Ніби колись давно, гігантська річка з глини вдарила глиняною хвилею у скелю і завмерла. Струмки води з гори розбили у рудій глині рівчаки, поволі вимиваючи з під глини великі темні камені, і стікаючи в річку. Ми вийшли на берег і посідали на м'яку траву, що зеленим килимом доходила від лісу майже до самої води.

- Ось і дерево життя.

- Де?

- Перед тобою.

- Вода дійсно вважається символом життя. Але дерева немає.

- Ти дуже спостережливий. Дерев не видно. Але якщо дерева не видно, це не значить, що його немає.

- Воно невидиме?

- Наївна простота. Вірить в любі побрехеньки.

- Перестань! Поясни де дерево? Чому дерево є, але його нема?!

- Деревом життя називають ось цей глиняний схил на протилежному березі річки.

З глини з певним інтервалом видавлюються кам'яні кулі різних діаметрів. Ці кулі називаються плодами дерева життя. Зрозумів?

Я придивився пильніше. В річці більшість каменів була неправильної форми. Але ближче до протилежного берега, придивившись, можна було помітити, що камені, які іноді течією з гупанням переносило вперед, колись мали форму кулі. Протилежний рудий глинистий берег, що підмивався стрімкою водою, був рясно вкритий камінням, що було заглиблено в ґрунт. Але гарно придивившись, можна було зрозуміти, що всі ці камені мали форму ідеальної кулі, і лише те, що вони були вкриті глиною, не давало спостерігачу це зрозуміти. Зрозумівши всю картину, вже добре розгледів, що вся поверхня глиняного схилу, була немов газована вода з бульбашками. Всюди з під глини виглядали вершечки каменів, і готовий битися об заклад, і найменші, і найбільші з них, мали форму ідеальної кулі.

- Зрозумів. І що?
- І те, що я зараз тобі покажу, як відбувається процес переносу.
- До речі, хотів спитати, чому кажуть або перенос, або перехід. Як правильно?
- Правильно буде так, що я – "переношу" іскри Татанії у нове тіло, а іскри Татанії – "переходять" у нове тіло. Зрозумів?
- Не зовсім. Чому тоді іскри Татанії не "переносяться" у нове тіло?
- У цьому місці ти повинен був не сперечатися, а сказати: "Зрозумів" і дивитися на процес переходу. Зрозумів?
- Зрозумів.
- От і добре. Думаю ось цей плід нас влаштує.

Від глиняного схилу з голосним хлопком, залишивши після себе велику яму, відділилася велика, десь півтора метра в діаметрі, вкрита шматками глини, кам'яна куля і полетіла в нашому напрямку. Десь на середині річки куля занурилася до половини у воду і почала крутитися. Глина змилася з неї, ненадовго пофарбувавши воду на бистрині у рудий колір. Куля поблискуючи мокрими гладенькими боками, знову злетіла над водою і рушила до нас. На пісчаному березі, не долітаючи до трави, куля спустилася на землю. Евеліна розкрила долоню. Там вже лежав кристал переходу. Здійнявшись з руки, кристал полетів до кулі, на мить завмер на самому її вершечку, і розчинився в ній, як до цього зникав в руці у Евеліні.

Далі нічого не відбувалося. Скосивши очі, я подивився на Евеліну. Вона сиділа у напруженій позі і з занепокоєним поглядом. Було видно, що дуже вболіває за кінцевий результат. Вперше. Свого роду екзамен. Я терпляче сидів і мовчав, не бажаючи щось зіпсувати.

Від кулі, переборюючи звук водяного потоку, почувся хрускіт. Мене чомусь лякають такі звуки. Коли кам'яна брила відколюється від скального масиву, лунає саме такий звук. І гучний, і глухий, і одночасно глибинний. Розриваються зв'язки, що міцно трималися багато тисяч років. По поверхні кулі пішли глибокі тріщини. Після найгучнішого тріску, шматки кам'яної кулі, неначе шкаралупа від горіху, розлетілися на декілька метрів в різні боки. На місці кулі на мить око встигло зловити завислу

водяну кулю, в середині якої було видно людську постать в формі ембріона. Лишившись без підтримки каменю, водяна маса з гучним "плюсь", розплескалася по пісчаному березі річки. Тіло безвільною масою човпнулося на пісок. Майже півхвилини тіло не подавало ознак життя. Евеліна продовжувала напружено спостерігати за ним. Я також вирішив, поки що не подавати ознак життя, бо якщо експеримент закінчився невдачею, я ризикував не на довго пережити цю подію.

Нарешті мокре тіло на березі заворушилося і підвелось на карачки. Це було тіло молодої дівчини, з білим волоссям, що мокрими патьоками висли на голові. Тіло здригнулося в блювотному позиві, і на пісок вилився товстий струмінь води. Ривком дівчина підвелася на коліна і голосно втягла в легені повітря. Зразу вона зайшлася глибоким кашлем, випльовуючи залишки води на пісок. Відкашлявшись, вона посідала трохи. Розчепірівши замацані піском пальці на руках, вона з подивом оглянула їх. Оглянула всю себе і хитаючись підвелася на ноги. Озирнувшись, помітила нас з Евеліною. Упізнала. Помахала рукою.

З Евеліни наче випустили повітря. Поглянувши на неї, побачив, що вона радісно посміхається. На очах у неї бринять сльози. Ну все, значить можна трохи розслабитися. Але довго спостерігати за дріадою було нецікаво, вважаючи на те, що недалеко знаходилася оголена ельфійка.

Татанія відвернулася від нас і пішла до води. Підійшовши до лінії прибою, ельфійка невисоко злетіла в повітря. Розвівши руки і ноги в сторони, вона завмерла, створивши в повітрі "зірочку". Від річки до неї повітрям потягнулися струмені води. Вкривши все тіло, кінцівки і голову, вода спінилася як шампанське, і стекла на берег. Натомість навколо тіла Татанії почав швидко крутитися туман. Побачивши, як розвівається біле волосся, я зрозумів, що то не туман, а гаряче повітря. Такий собі фен для просушки.

Далі взагалі почався майстер клас для публіки, з умінь багаторазового майстра. Татанія вже у розслабленій позі, розвернулася в повітрі і дуже повільно почала летіти в нашу сторону. Тим часом на одній з шкаралупок кам'яної кулі утворився круглий чорний отвір підпросторової кишені. З води вилетіла доволі велика рибина, десь на півкіло. Сіпнувшись, вона повисла в повітрі, підозрюю вже трупом, з зламаним хребтом. Потім, по дузі, вона залетіла до чорного отвору і вилетіла звідти. За нею рівною колоною почали вилітати такі самі мертві рибини. Коли їх було вже за десяток, вони раптом злетілися разом і утворили сіро-червону кулю м'ясного фаршу, що перемішуючись втрачав у розмірах і змінював колір до темно-коричневого. Тим часом одна з шкаралупок кам'яної кулі здійнялася в повітря, і почала кришитися, ламатися, втрачати форму. З неї на землю сипався дрібний пил. Коли від багатокілограмової кам'яної шкаралупки залишився невеличкий, з фалангу пальця, сріблястий м'ячик, він повторив шлях рибини і десяток темно сріблястих м'ячиків утворили ще одну кулю металевго забарвлення. Від найближчих кущів до ельфійки підлетіла гілляка з листям, до неї додалося небагато води, рослинність втратила форму. Перемішавшись з водою і помножившись, вона утворила кулю з якоїсь багнюки.

Всі ці дії закрутилися навколо ельфійки одночасно, і я ледь встигав поглядом

відслідковувати що за чим відбувається. Коли було сформовано всі три кулі, вони наблизилися до оголеного тіла ельфійки і втративши форму, одночасно обліпили все її тіло. Кольори і речовини змішалися. Декілька секунд абракадабри і все зупинилося. Широкий пояс, браслети і чобітки з чорної шкіри з сріблястими металевими вставками. Чорні облягаючі штани. Біла сорочка з довгим загостреним комірцем, оторочками і чорними вставками. Чорний плащ з великим капюшоном і сріблястою застібкою на грудях, відкинутий за спину. Загалом три кольори, чорний, срібний і білий. Недбало розтріпане, молочно біле, коротке волосся, лише доповнювало цю гармонію.

Перелетівши межу берегового піску, на траву Татанія стала вже повністю одягненою. Ми з Евеліною підвелися на зустріч.

- Вітаю тебе, майстер Евеліна. – Татанія простягла руку для рукостискання.

- Моє вітання майстер. – Евеліна потисла протягнену руку. Після ручкання на долоні у Татанії лишився новий кристал переходу, який вона сховала до кишені на своєму поясі. – Як твоє ім'я?

- Нехай лишається Татанія. Мені до вподоби як воно звучить. – ельфійка повернулася в мою сторону і простягла до мене руку, — Ваарон, дозволиш?

Думаючи, що ельфійка хоче також зі мною привітатися з нагоди перевтілення у нове тіло, я схилився і церемонно поцілував протягнену руку. Не знаю, що мене підбило на такий вчинок. За минуле життя я може пару разів виконував таке привітання, і звички так вітатися виникнути не повинно було. Але зараз я зробив це чисто автоматично. Піднявши голову, я побачив на обличчі Татанії підняту праву брову і саркастичну посмішку.

- Ну від своїх слів я не відмовляюся, тіло в тебе дійсно цікаве, і на контрасті міг би бути цікавий досвід, — ельфійка неспішно зробила крок до мене і обличчям схилилася до моєї шиї, немов би бажаючи поцілувати. Повела носом коло вуха і відійшла назад. – Але, нажаль ні. Запах все псує. Проте я все ж хотіла б отримати назад свої речі.

Зрозумівши свою помилку, я похапцем підібрав лук і ятаган Татанії, що клав коло себе на траві і віддав їй до рук. Коли Татанія взяла свої речі, їхнє оздоблення змінило колір з зеленого на чорний з сріблом. Евеліна фиркнула.

- Пф... . Татанія, не бери в голову, у Ваарона в голові каша, він і сам не розуміє що робить. Зараз Аїд вивчає його іскри.

- Евеліна, ти хочеш сказати, що я в новому тілі така страшна, що не можу сподобатися молодому дріаді? – ельфійка махнула перед собою зігнутою рукою. Перед нею з'явилася хмарка туману, що згустившись стала водною гладдю, розміщеною вертикально, перед обличчям Татанії. Вона подивилася в таке імprovізоване люстро і здивувалася, — Овва! А ваш Аїд таки дійсно робить свою справу на вищому рівні. Я думала, що ще з півроку у нового тіла міміка буде підлаштовуватися до моїх іскр, а він мені зробив персональне тіло молодій Татанії!

Я вирішив хоч якось реабілітуватися і виступив на захист Евеліни: — Аїд не міг вам зробити таке тіло, бо він вас не бачив, а якщо і бачив то давно, і забув ваші характеристики. Цей подарунок для вас зробила Евеліна. І повинен зізнатися зробила

відмінно. І якщо я щось не так роблю, то прошу вибачити, бо я взагалі в цьому світі, немов у казці. Дивлюся на все, відкривши рота, і не можу повірити.

Татанія продовжувала дивитися на своє відображення. За цей час її зачіска трохи змінилася. На скронях від волосся залишився короткий їжачок, решта зализалася назад. Ельфійка стала виглядати трошки по хижому.

- Евеліна, тобі окрема подяка. Однак, вимушена помітити, що бути просто у молодому сильному тілі, це одне, і зовсім інше бути у тому ж молодому і сильному тілі, маючи гору досвіду і спогади, про сухе і слабе тіло старої карги. Чи можу я на подяку, запропонувати тобі Евеліно, посидіти десь і потеревенити про наші жіночі справи?

- Вітаю, Татаніє. Радий вочевидь зустрітися з тобою. Звісно Евеліна заслужила на відпочинок, оскільки якісно зробила свою роботу. Але навіть відмінна робота, не дає їй право лишати після себе гармидер. - Аїд, зненацька з'явившись коло нас, з гідністю схилив голову у вітанні до Татанії.

- "Зрозумів, пентюх, як вітатися треба."

- "Зрозумів. Добре що не треба горланити на весь ліс, що бажаєш всім швидкої стріли і зеленого листя, чи ще чогось екзотичного."

Евеліна присоромлено зробила крок до берега і терміново зайнялася переносом решток кам'яної кулі на лівий берег і трансформацією їх в пісок. Татанія розвіяла люстро і також кивком голови привіталася з Аїдом.

- Вітаю ас. У вас чудова учениця. У тілі, яке вона створила стільки енергії, що я навіть, після тисяч років почала, задивлятися на молодих дріад, що відрізняються своєю статуєю.

Аїд посміхнувся, — Татанія, ви майстер робити компліменти. Постава Ваарона це не наша заслуга. Однак вас може зацікавити той факт, що тіло Ваарона є тілом людини. І можливо у вашому тілі сколихнулися інстинкти, що відносяться до багатотисячолітньої історії.

- Людини?! - і ельфійка і драда повернулися до мене. Евеліна здивовано спитала: — Я думала, що це міфи. А чому я не бачила в дереві досвіду матрицю для виготовлення тіла людини?

- Ти просто не шукала. - ас пояснив, — треба було дивитися серед тіл, які не використовуються. Там є ще декілька цікавих зразків.

- А чому їх не використовували? Це заборонено?

- Ні, просто ні в кого з минулих не було бажання, щоб їхній майбутній прожив ціле життя в тілі іншого виду. На зміну виду йшли лічені рази і то, міняли вид на дріаду, щоб дістатися до аса.

- Тобто це перше тіло людини, яке ми можемо бачити з часів апокаліпсису?!

- Саме так.

- Ваарон, — дріада звернулася до мене. - А можеш зняти одяг? Я хочу подивитися. - очі жіночої половини запалилися цікавістю.

- Що саме ти хочеш подивитися? - насторожився я, не знаючи, куди мені зараз треба буде тікати.

На обличчі аса з'явилася посмішка і у мене в голові залунав його голос:

Аїд: "Не бійся, у цьому світі трохи інші закони поведінки різних видів. В данному випадку у них чисто лікарський інтерес. А можливого збудження не бійся, я тобі відрегулював діяльність залоз на цей випадок."

- "Телепатія. І без всіляких звукових доріжок."

Аїд: "Ні, це не телепатія. Це зв'язок через пам'ять поколінь. Я ж створював тобі кристал переходу. Значить знайомство у нас з тобою вже є. Багато чого про твої спогади зрозумів. Все поясню. Спочатку задовольни цікавість цих панянок. А то від них відбою не буде."

- "Все знімати?"

Аїд: "Все. Не комплексуй, їх лише анатомія цікавить."

Бурмочучи собі під носа вульгарну приказку "Покажи, покажи, від утіхи не бежи", я заходився знімати одяг. Багато одягу я не мав, тому дуже швидко опинився перед поглядами двох дослідниць у вигляді Адама. На Землі, у випадку виконання такого стриптизу перед будь якою жінкою, я ризикував продемонструвати ерекцію, навіть будучи старим імпотентом. Однак, зараз я відчував себе спокійно, за що дякувати мав, скоріше за все, Аїду.

Ці дві ревносні служительки Афіни Паллади мабуть лише в анус мені не заглянули. Але спокій не покинув моє лібідо. Я відчув себе настільки розкутим, що поки професорки ходили навколо мене, просили підняти руки, та мацали м'язи, сам почав питати у аса.

- Ти кажеш, "у цьому світі", що саме ти маєш на увазі?

Аїд задумливо покивав, — Діло в тому, що ті твої спогади, які ми вважали створеними твоїм розумом, насправді є твоїми власними справжніми спогадами. Коли мозок заповнює порожнечу від втрачених спогадів, ці записи ніколи не можуть бути ідеальними. Аура може виглядати здоровою, але при більш детальному вивченні все ж можна знайти пошкодження, та сліди перезапису. Твоя аура виглядає ідеально. Отже все що ти пам'ятаєш записано повільно і на протязі такого довгого часу, яким є твоє минуле життя. Я не можу читати твій досвід, але швиденько переглянувши ваші з Евеліною розмови у пам'яті поколінь, я зрозумів, що ми маємо справу з чимось невідомим. Та і серед всіх дерев життя, немає інформації, що десь створювали тіло за лекалом людини.

Дівчата скінчили знущатися з мого анатомічного експоната, я одягнувся, і ми всі в трьох з цікавістю слухали Аїда.

- Оскільки більш детально дослідити цей випадок я не можу, я передав інформацію про свої висновки деміургам. Від одного з них прийшов запит до Ваарона. Чи погодишся ти, Ваарон, дати деміургу можливість розшифрувати записи твого досвіду? Якщо так, то деміург скористається матеріальним тілом, для кращої комунікації.

Дівчата дивилися на мене, як на безумовного фаворита, як на улюбленця фортуни, неначе я зірвав банк одночасно у всіх казино Лас Вегаса. Але я вже трохи орієнтувався в ситуації.

- Ця вся ... розшифровка записів ..., це боляче?
- Ні. Все буде відбуватися без фізичного контакту.
- Тоді які вимоги до мене?

- Ми пропонуємо тобі не продовжувати поки що свою подорож, а зупинитися на деякий час у нашому пансіонаті. Поряд з тобою буде жити деміург. Ти будеш займатися своїми справами. Ви з деміургом будете на відстані зорового контакту. Для деміурга цього досить, щоб зчитувати твої записи.

- А прочитати ці записи з кристалу переходу?

- З кристалу не вийде. До речі, — Аїд виростив у себе на долоні кристал переходу і протягнув мені. Я прилаштував кристал у себе на поясі у підходящій кишені.

- Деміурга цікавлять деякі розширені характеристики, тому він розшифрує всі твої спогади. Також повідомляю тобі, що він читає думки. Просто для інформації.

- Ну що ж, якщо це не боляче, якщо мене візьмуть тут на пенсіон, то у мене головне запитання: а мені з цього яка користь?

- Ха-ха-ха! – голосно розсміялася вся трійця.

- А цей хлопець з дурнями не святкує! Евеліна, де ти такого одного знайшла?

- Ти що, не розумієш?! – Татанія замахала на мене руками, — Погоджуйся! Я за все життя жодного разу не бачила матеріального втілення деміурга. А тобі зразу такий профіт!

- Ну, я в цьому світі кентавра бачив, так що деміургом ви мене не здивуєте. А про своє забезпечення подумати варто.

- І що ж тобі потрібно?

- Ну ..., не знаю ..., Я хотів би, навчитися ремеслу. Щоб деміург не тільки був поряд зі мною, а і навчив мене мистецтву ремесла хоч трошки. Ще, мені потрібен одяг. Я не дуже вередливий, мені щось простеньке, але щоб з взуттям. Дуже без взуття дискомфортно. А ще, поїсти щось потрібно. Одна миска жули на день, для мене мало. Ну і цеє ..., до туалету сходити також треба. Себто, покажіть де тут у вас туалет, бо ще коли ми летіли на фургоні, я вже ладен був відвідати цей заклад, але стерпів. А зараз притисло так, що і без польоту можу до вітру сходити.

Кожен новий пункт моїх вимог викликав новий вибух реготу. Особливо їм про туалет сподобалося. Насправді, до туалету мені ще не дуже хотілося, але про такі речі я звик думати заздалегідь.

- І якщо з цим усім проблем немає, то передавайте деміургу мою згоду.

- Вже передав. – Аїд махнув мені рукою у бік. – Там, за кущами вибирай собі місце.

- А є у вас... паперу шмат, чи що?

- Паперу? – Аїд здивувався. – А, паперу! Ти, як зробиш свою брудну справу, по вільному місцю на траві ляпни рукою, або ногою тупни. А як взагалі звільнишся, знову тупни. Я прослідкую. І давай швидше, бо зараз ми будемо спостерігати прихід деміурга.

Поки ходив до вітру, відчув себе пітекантропом. Спочатку довго шукав де примоститися. Відчував себе пекінесом, що бігає по рівненько підстриженій травичці Єлисейських Полів Парижу і не знає де краще наслідити. Присівши за кущем і

наваливши на пухнастій травичці чималеньку купу (не розумію звідки воно взялось, я ж лише жулу пив), я ляпнув справа по землі, очікуючи, що якимось чином з'явиться туалетний папір. Однак у місці мого удару з трави почав бити тоненький фонтанчик заввишки близько сорока сантиметрів.

- "От і скористайся тепер цим усім правильно."

- "Пам'ятаєш, була історія, як кацап у ресторані за кордоном помилково випив з тарілки воду для миття рук, бо побачив, що там шматочки лимону плавають?"

- "І що по твоєму це може бути, як не біде?"

- "Це може бути фонтанчик для пиття. Незручно може вийти, якщо я використаю фонтанчик для пиття, як біде."

- "Ні, насправді незручно, це коли такий собі Ваарон, зі спущеними штанами і брудною дупою, сидить коло рівчачка з водою і думає, як їм можна скористатися. Ширше думай. Не може ж такого бути, що у кожному місці цього лісу, де ти ляпнеш рукою, буде бити фонтан води? Ас же сказав, що проконтролює. Отже це його тобі допомога. Отже зараз він все бачить, все знає, а те що ти відійшов за кущі і думаєш, що тебе ніхто не бачить, то це лише для твого емоційного спокою."

- "Ну це ти перегинаєш. Навряд чи він буде спостерігати таку сумну картину, як мій похід до вітру. Я вже неодноразово міг впевнитися, що голими причандалами та купою лайна тут нікого не здивуєш. А те, що у порівнянні з цими істотами, я виглядаю, немов неандерталець, ну, що ж, маємо, що маємо. Навчусь. Зараз піду отримувати персонального деміурга на роль наставника. Як це я, завдяки своєму нахабству, не вибив, щоб деміурги кастинг проходили, на право називатися моїм учителем?"

- "Дійсно, смішно. Це як студіозус прийшов би до університету, вишикував би перед собою професорів, і голосно так: — А ось зараз ми подивимося, хто тут на безкоштовній основі буде моїм репетитором?!"

Відкинувши упередження, я підмився у такому імпровізованому біде, одягнувся і тупнув ногою по землі. Зразу ж фонтанчик перестав бити, лайно розчинилося в землі, травичка вирівнялася і всі сліди мого перебування тут зникли.

- "Ось, що таке цивілізація, а не фарфорові вази для випорожнення!"

- "Дійсно, якщо Україна Америку по своєму розвитку може наздогнати, як казали великорозумні політики, за п'ятдесят років, то у цьому випадку, щось десь наздоганяти взагалі немає сенсу."

На березі річки вишикувалися троє казкових персонажів, дві дріади і одна ельфійка, і спостерігали за кам'яною кулею, що вже лежала на піску і готувалася вилупити з себе невідомого деміурга. Підійшовши до них, я вмовстився на траву.

- На мене чекали? То ось він я, прийшов. Можна починати. Хто керує процесом? Евеліна?

- Ніхто, — посміхаючись моєму нахабству, відповів Аїд, — Він сам.

Ми почали вчотирьох спостерігати за плодом дерева життя. Нарешті від кулі почувся хрускіт каменю. Поява деміурга була ще ефектнішою, ніж поява Татанії. Різкий хрускіт, неначе вибух. Уламки кам'яної шкаралупи врзнобіч розлітаються на

великій швидкості і зразу ж зникають у повітрі. Око ледь встигає упіймати видовище водяної кулі, серцевини плоду дерева життя, всередині якої, у позі Оранти, висить маленька тендітна оголена постать. Вода втративши опору опадає до землі, та без плюскіту, не зустрічаючи опори, провалюється крізь пісок, неначе в безодню. Постать маленької дріади лишається непорушною. Мить і від велетенської кам'яної кулі не лишається і сліду, а метрів за п'ять від нас, вже на траві, босоніж стоїть чистенька, одягнена у вже добре відомий товстенький комбінезон, зеленошкіра дівчинка дріада, по земним міркам, років десяти одинадцяти. І зовсім неочікувано, на обличчі у неї грає радісна і безтурботна дитяча посмішка.

Я підвівся. Зразу відчув себе в строю. Четверо курсантів вишикувалися в одну шеренгу перед старшим сержантом. Стоять, закривши ротики і мовчать. Чекають, поки його величність одарить недолугих бійців своєю милістю. Маленька дріада голосно розсміялася: — Ха-ха-ха! Що це з вами? Ви такі кумедні! Аїд, ти ж мене пам'ятаєш! Чому мовчиш?

Ас почував потилицю, так як при нашій зустрічі. Напевно, цей жест означає у нього надмірне здивування. Прочистивши горло він невпевнено відповів: — Минулого разу ... ти ... ви ..., дідо Хнор?

- Нехочу таке ім'я. Дідо Хнор був старий і занадто розумецький. Він був нудний. Мені конче необхідно нове ім'я. Ваарон! – я від несподіванки навіть здригнувся.

- Що?

Підійшовши до мене це зеленооке дівча взяло мене своєю маленькою ручкою за вказівний палець лівої руки, з посмішкою, знизу вгору подивилося мені в очі і запропонувало: — Ти погодився, щоб я тебе прочитала, отже ти і вигадай мені ім'я. Але хочу ім'я з твого світу. Хочу побачити, як дають ім'я в твоєму світі.

В голові почувся голос Аїда.

Аїд: "Ваарон, чуєш? Не помиляйся, це не дитина. Це деміург. Минулого разу я бачив його у образі старого ельфа. Зараз ... сам бачиш. Видно обране тіло якимось впливає на особистість, тому що у дідуся Хнора було тяжко з швидкістю подачі інформації, у цього ж варіанту видно також є якісь свої вади. Зможемо вивчити під час спілкування. Але не має сумніву, це той самий деміург, з яким я вів справи більше сотні років тому."

Маленька дріада ображено нахмурила брови, відпустила мій палець, перебігла до Аїда, схопила за вказівний палець вже його, і суворо виговорила: — Дядя Аїд! Не підказуй Ваарону. Нехай сам думає!

- "Дідька мені в печінку! Думки читає, і приватні розмови слухає. Ваарончику, а чи не помилився ти, коли так дешево погодився продатися під тотальний контроль?"

Треба було виручати Аїда.

- В моєму світі ім'я даються не так просто. Мені потрібно щось взнати про тебе, щоб якимось відмітити твою особистість. Ти повинна чимось відрізнитися від оточуючих.

Деміург відійшла трохи від Аїда. Збоку коло неї в повітрі з'явилося велике водяне люстро, на кшталт того, що створювала Татанія. Маленька дріада критично оглянула

своє відображення з ніг до голови, потім так само оцінила Аїда і Евеліну. Схожість, як то кажуть, приховати було неможливо. Потім вона оцінила Татанію і мене. І раптом з нею відбулася майже миттєва трансформація. Її зелена шкіра стала білою, зелені кучері перефарбувалися в синій колір, подовжилися нижче плеч і завились м'якими локонами. На голові з'явився беликий білий бант, на ногах – чепурненькі черевички з срібними застібками, білі гольфи. А зелений дріадівський комбінезон обернувся білим святковим платтячком, що діти одягають на новорічне свято в дитячому садку. Переді мною стояла дівчинка з голубим волоссям. Себто Мальвіна. Схоже деміург вже почав колупатися в моїх спогадах, і гребонув звідти те, що перше під руку попалося. Збоку почулося зачароване зітхання.

Дівчата повідкривали від захоплення роти і зачаровано розглядали Мальвіну. Аїд дивився похмуро. Упіймавши мій погляд від телепатично сказав:

Аїд: "Твій світ дійсно дуже відрізняється. А коли його завантажать у пам'ять поколінь, це переверне світові вподобання. Я вже декілька разів за минулі життя спостерігав таке. Це нещастя, чомусь, найбільше зачіпає жінок першонароджених. Але і наступним жінкам також перепадає. Починають одягати на себе всілякий непотріб, хизуватися одне перед одною, збиратися у великі зібрання в містах наступних... . Загалом ця невиліковна хвороба років на двадцять. Потім логічне мислення повертається і жінки знову згадують, що краще вдягати те, що насправді зручно носити."

Деміург помітила увагу жіночої половини і почала входити в роль. Повчально піднявши вгору вказівного пальця, вона продекламувала: — Отже по перше, всім необхідно мити руки перед їжею! По друге, після заходу сонця всі лягають спати і щоб ніякого шуму! По третє, задача! У вас було три яблука! Дехто взяв у вас два яблука! Скільки яблук у вас залишилося?!

Побачивши, як дівчата жадібно вбирають нову інформацію, нахмурився вже я.

- Шановна деміург, у моєму світі для того, щоб отримати гідне ім'я, потрібно чимось гарно відрізнитися. А ти зараз навпаки, намагаєшся бути на когось схожою. Я не хочу давати тобі ім'я тієї на кого ти намагаєшся бути схожою. Воно тобі не личить. Я вигадав тобі ім'я. Дуже багато людей мого світу звертаються з цим ім'ям за інформаційною допомогою. Ти ж гарно читаєш, і майже все знаєш. Мені сказали, що ти зможеш відповісти мені на любе запитання. Тобі біде личити це ім'я. Однак спочатку хотів би дати тобі пораду. Я розумію, що давати пораду тому, хто все і без мене знає, марна трата часу. Але про свій світ, я поки що, знаю більше ніж ти, і хотів би застерегти тебе від того, щоб нести не до кінця зрозумілу інформацію зейцям. У пам'яті поколінь мого світу ти зможеш прочитати про багато випадків, коли наслухавшись неперевіреної інформації, жителі Землі творили різну дичину. Хочу застерегти тебе ... вас ..., деміургів, від подібних помилок.

Майже секунду маленька дріада розгублено дивилася на мене, здивовано відкривши рота. Мені здалося, що її вимкнули на цю секунду з мережі, на час проведення наради деміургів. Потім вона, неначе, знову отримала живлення, і ...

запосміхалася ще життєрадісніше.

- А яке ім'я?

- Сірі.

- Сірі? ... Сі!-Рі! ... Сі-і-ірі-і-і. Мені сподобалось. Всі чули? Тепер моє ім'я Сірі! Асоціація мені також сподобалась. Який жаль, що ти з собою не захопив хоча б одного телефона. - Сірі за наступну мить повернула собі вид маленької дріади з зеленою шкірою, кучерями і великими очима, де поблискували маленькі бісики.

Я полегшено зітхнув. Від дівчат, навпаки почулося розчароване мугикання.

- Отже почнемо! - Сірі почала роздавати вказівки, і зразу всім стало зрозуміло, хто тут старший, — Аїд, зараз покажеш мені місце де я зможу жити, поки буду читати Ваарона. Евеліна і Татанія! Ви зовсім не гостинні. Ваарон нічого не знає і нічого не вміє. Він на себе ментальний бар'єр не може накинути, а це навіть недотичні вміють. Ви не навчили його елементарних речей. Його навіть мошкара загризти може. Так, так, Татанія, я розумію, що ти вже й забула, що на Зеї є такі маленькі паразити, що харчуються кров'ю таких ненавчених дурнів, як Ваарон. Він же без вашої допомоги на третій день вмере від спраги, або на другий тиждень від голоду. І не треба на мене так дивитися, це лише ми з вами знаємо, щоб вмерти на Зеї, треба докласти дуже великих зусиль. Ваарон цього не знає і вмере, зовсім не докладаючи зусиль. Отже поки ми з Аїдом подивимося моє житло, ви навчіть Ваарона основному. Вважайте, що він недотичний, і що він не знає самих елементарних речей. Скоро вечір. Ваарон, завтра почнемо. За сьогодні, повчись у дівчат якомога більше. Ти мені на завтра потрібен живим.

Вхопивши Аїда за мізинець, Сірі підскакуючи потягла його до лісу. Зі спини можна було подумати, що молодий тато вивів донечку на прогулянку до парку.

30 *** Зараз.

Лікарняна палата. Шестеро ліжок. Сьогодні я першим пішов обідати, як самий зголоднілий. Першим же і повернувся. Лежу оце на ліжку поверх ковдри і повільно перетравлюю доволі смачний обід. Окрім мене в палаті поки нікого немає. Намагаюся проаналізувати свій стан здоров'я. Результати невтішні. Попри те, що рана на голові трохи загоїлась, певні пошкодження моєї макітри все ще не дозволяли мені користуватися більшою половиною набутих умінь. Відчуваю себе безруким і немічним. Звісно все пізнається у порівнянні. На загальному фоні мене можна вважати суперменом, але у порівнянні з тим, чому я навчився на Зеї, де здобув ранг "початківець", це наступний ранг після рангу "бажаючий", я скотився до того самого рангу "бажаючий", який можна вважати нульовим рангом володіння ремеслом. Більше за все мене непокоїла повна відсутність у мене лікарських умінь. Загалом, по своїй наївності, я не дуже акцентувався на здоров'ї, бо мав молоде, міцне тіло і пару дріад — лікарів під боком. На Зеї я ледве навчився лікувати невеликі подряпини, але навіть це уміння мені зараз знадобилося б. Однак, деякі знання з трансформації, переміщення, контролю і дистанційного впливу я зберіг. Але лише деякі. Під час загоювання моєї

макітри, я відчуваю, що уміння помалу повертаються. Це дає мені розуміння, що з часом я вилікуюсь не лише у анатомічному плані. Зараз лишається лише тренуватися.

Я полишив своє тіло лежати на лікарняному ліжку і полетів у черговий рейд по палатам.

- "Є така хвороба, вуаєризм. Ти на неї захворів."

- "Це щось сексуальне? Навряд. Мені ж не приносить задоволення, спостерігати за інтимним життям людей."

- "А ти ще ні разу не спостерігав, звідки ти знаєш?"

- "Знаю, бо навмисне не шукаю таких видовищ. І ми у лікарні, тут пристрасті Санта Барбари якщо і вирують, то тихенько. Он Рая, симпатична така сестричка, захомутала якогось воїна, то вона його ввечері додому до себе забирає. А спостерігати за тим, як врачаха з онкології в обідню перерву тестує на собі без презервативу тепличні огірки Не знаю Вона ж потім їх у пакетик і додому забирає."

- "А де ще людині цим займатися? Вдома сім'я, напевно, діти. І вдома з огірків краще салат робити, а не використовувати не за призначенням. Немає у неї де влаштувати свою зону комфорту, а на роботі кабінет під час обіду пустує. Але, якщо тобі бридкі такі видовища, ти можеш і її ліквідувати."

- "Дурню кажеш. Навіщо гасити іскру життя людині, яка має трохи особливостей. У кожного свої таргани і свої збочення. Це ж не шкодить іншим людям. От те, що вона москворота, це дійсно великий недолік. Але з неї небагато шкоди, треба полишити щось для тренування суспільного впливу на зросійщених. Я не можу виконувати роль антибіотика у хворому організмі. Покосивши всі паростки кацапської хвороби, я зроблю лише шкоду, бо не зможу відновити імунітет нації. Суспільство повинно або видавити з себе сторонні організми, або асимілювати їх. Мені більше подобається грати роль лімфоцита. Я можу ідентифікувати і видаляти дійсно шкідливі для організму клітини. Ти краще розкажи, навіщо ти завжди займаєш протилежну позицію до моїх поглядів? Шизофренічна, додаткова особистість не обов'язково повинна бути повною протилежністю своєму володарю. Міг би і підтримати, підбадьорити."

- "Ще не відомо хто з нас володар. І я не просто так висуюю альтернативу твоїм думкам. Кожна дріада ..., от..., швидко встиг звикнути..., кожна людина повинна мати критичне мислення. Все що ти робиш, необхідно піддавати критиці, і ти не думай, що мені так легко постійно висмоктувати з пальця нову точку зору. Це важка праця. Але я розумію, що без мене в нашій голові настане повна автократія, деспотизм і абсолютна тиранія. Тому я вимушений тягти на собі цей тягар неупередженого контролера твоїх вчинків. Ти от скажи мені, навіщо треба рубати голови Гідрі по одній? Чи не варто відрубати зразу саму найголовнішу голову, і так відрубати, щоб по самий хвіст?"

- "Теж мені, контролер... . Влаштував з голови гуртожиток і тішиться. Не потягну я, ні ворожу найголовнішу голову, ні нашого монстра. А якщо б і зміг, не став би. Це ведмежа послуга, якої я надавати суспільству не збираюся. Треба бути на всю голову наївним, щоб вважати, що ціною смерті Хутіна, в Україні можна зберегти, хоча б одне людське життя. Смерть зовнішнього ворога повинна бути не раптова, а закономірна.

Людське суспільство має свою окрему свідомість, свою долю і свій шлях, і якщо передчасно прибрати з життя одну якусь публічну постать, то спрацює принцип Гідри: замість однієї голови виросте дві, і зуби у них будуть довші і отрути більше."

- "То треба робити як Геракл, припалювати місця зрізу."

- "Щоб запобігти помноженню Гідри у суспільстві, необхідно на місце зрубаної голови ворога ставити свою власну, або голову свого соратника. Для цього необхідно брати на себе роль гравця на політичній арені, залучати послідовників, змінювати свідомість людської маси. А якщо ти міг помітити, ми, тобто я – одинак. Немає у мене бажання створювати за допомогою себе, та своїх однодумців сіру речовину головного мозку і замінити нею стару сіру речовину, що зіпсувалася і встигла позеленіти."

- "То ти збираєшся отримавши такі здібності просто відсидітися?"

- "Те, що я отримав, а правильніше сказати надбав, можна назвати одним словом – ресурс. Якби я швидко збагатів, то це також можна було б назвати ресурсом. Фінанси також можуть бути важелем впливу, як і любий інший вид енергії у великій кількості. Але якщо розпоряджатися їм безтолково, то в результаті буде пшик. Пам'ятаєш той старий радянський лозунг, для підняття самовпевненості у сірої маси населення совка, про те, що кожна домогосподарка може керувати державою? Люта маячня. Це як за царя, у одного кацапа спитали, що б він робив, аби став царем? Кацап відповів правду: — Нацарював би сто рублів і втік. Бо не можна відразу з гарного слюсаря стати лідером нації. Можна лише вкрати якомога більше і втекти.

Саме цьому принципу зараз слідує наші фіолетові трутні, що завдяки недалекої людської маси дорвалися до влади і набивають кишені під час війни. Вони живуть одним днем, надіючись лише на те, що дурні хохли, попри те, що без втручання влади змогли зупинити рашистів, можуть іще отримати поразку у війні, якщо їм дуже добре заважати. А якщо той недолугий народ все таки переможе, то після перемоги над Хутіном враз стане добрим і наївним довоєнним населенням, яке вибачить великим полководцям всі злочини і буде прославляти правлячий тоталітаризм. І нажалі, дивлячись навкруги, я не бачу тієї сили, що підтримувала б українську націю і могла б міцним ударом кулака, з усієї своєї любові, зтерти з рильця фіолетових трутнів їхню нахабну посмішку і перетворити її у криваву кашу."

- "То стань тією силою."

- "Ще раз повторюю, суспільство, народ, нація, мають свої закони життя. Один лейкоцит, навіть якщо дуже захоче, не може замінити весь головний мозок. А лізти на броньовик і шукати однодумців я не буду, тому що тверезо оцінюю свої здібності організатора. А вони у мене нижче плінтуса. Ніколи за все моє життя, мене це не цікавило, і цікавити не буде. У нашому випадку лишається чекати. Або українська нація прокинеться від свого багатосотрічного сну, розчавить хутінську орду людоджерів, а потім, повернувши свій погляд у бік рідної хати, покладе рилом у нашу родючу землю фіолетову владу, або ..., або ні."

- "То може не чекати, а на фронт?"

- "Це ти так у наївності зі мною змагаєшся? Давай змоделюємо можливі наслідки."

Прихожу я у військкомат, збираю диванних військових комісарів, довожу їм, що хоч я і хворий на голову, і на ноги, але можу дистанційно вбивати москалів, висмикуючи їм гладни через анус. Більше того, вони мені вірять, і що буде далі? Навіть якщо їх влаштує мій стан здоров'я, і вони схочуть якомога краще використати мої здібності, то найкращим варіантом буде той, де я буду віддано, але недовго слугувати спецслужбам у ролі кіллера, і стирати з реальності не завжди ворогів нації, а скоріше, ворогів певних впливових людей. А потім мене ліквідують, як людину, що забагато знала. А ліквідувати мене можна. Проти системи, яка про мене проінформована, я – нуль без палички. Куля випущена з відстані, отрута у чашці кави, навіть ніж під ребро у натопті. Після любого удару зненацька, я труп. Навіть якщо я відновлю всі знання, що отримав на Зеї, я не можу двадцять чотири години на добу повністю контролювати оточення. Якщо ж я піду на передову самостійно, як великий ніндзя Хон-Гіль-Валерон, то ховатися мені треба буде і від кацапів і від наших. Результативність буде мінімальною, і хтось мене там таки підстрелить. Без підготовки я там, як слон в кулінарії. А за підготовкою звернутися немає до кого, бо знову повернемося до спецслужб. І взагалі, влазити в систему, це значить відмовитися від своєї особистості.

Наприклад. Уяви, що я – людина з патріотичними поглядами і персональним доступом до запуску і навігації ракети з ядерним зарядом. Крім мене ніхто не може ні запустити, ні направити, це чудо техніки. І стукне мені у хворий мозок ідея, легалізуватися улюбій системі і послугувати суспільству. В результаті я буду мати два варіанти на вибір, або слугувати червоною кнопкою, і чекати на наказ на запуск, і на координати цілі, або бути трупом, бо довіру правлячої верхівки треба заслужити. А хто там знає, що в голові у того пройдисвіта з ядерною бомбою? Якщо не вийде взяти під контроль саму бомбу, то простіше ліквідувати наївного патріота, і забути, і про пройдисвіта, і про бомбу."

- "То будемо просто чекати?"

- "Будемо робити те, що можемо робити, аж до того моменту, коли не знайдемо шлях до дерева життя. Будемо на рівні лейкоцита відчищати суспільство від кацапського вірусу і якомога довше прикидатися чорною кішкою у темній кімнаті. Ось до речі і наш кандидат. Дочекалися. Поїв і до палати дістався."

Це була палата на другому поверсі. Тут також було шість ліжок. Я свідомо чекав саме цього хлопця. Слідкував за ним вже третій день. Дуже обережний клієнт. Я випадково його виявив, просто одного разу в таку ж годину зазирнув через плече у його телефон. Він спілкувався у чаті з своїм товаришем, та жалівся, що його накрили по його ж координатам, хоча домовлялись дати час на відхід. Я зразу не зрозумів у чому справа, але після діалогу, хлопець старанно видалив всю переписку, і я побачив, що тут щось не те. Приходячи раніше за всіх з їдальні, він завалювався на ліжко і переписувався по телефону. Три рази підряд в один і той же час він відписувався своєму кураторові. Сьогодні він просив грошей. Знову аргументував тим, що постраждав від обстрілу. Курвило те, що цей молодий хлопець був воїном. Скільки ж він поклав наших хлопців, за свої тридцять срібників?

- "А ти впевнений? Чи достатньо у тебе доказів? Ти бачив лише його чати. Там ні імен ні чітких фактів немає, все сумнівно. А може він подвійний агент під прикриттям?"

До палати зайшов ще один хворий.

- Ти у їдальні був? Вже всі обідають давно. – новоприбулий ліг на своє ліжко, що було у протилежному кутку, — Сьогодні котлета з картопляним пюре. Делікатес!

- Бил я уже. Катлета – гавно. Нада в магаз сбегає, чьо нібуть пажрать нормальнає взять.

- "О, хлопчику..., то ти вже приїхав. Тепер доказів більше ніж достатньо. Голосую за усунення."

- "Підтримую. Два, нуль на користь вироку міжсвітового суду представника світу Зея! Одностайно. Вирок виконати негайно. Щоб по десять разів не літати."

- "А може почекаємо, коли в магазин піде? Ми в цій лікарні багато покосили. Аби підозра ні в кого не виникла."

- "Підозра вже давно виникла, але підозра без доказів, залишається підозрою, тим більше, що немає фігуранта. Ні на кого підозру вішати. А мені завтра вже їхати звідси. Часу мало лишилося. Вечір вже зайнятий, там товстун — кацап з віп палати. То велика шишка. Але там не шишка велика, а пузо, яке ні в які двері не влезить. Якась впливова фігура. Якщо його в лікарні викреслити, то на лікарів може підозра впасти. Тому цього треба зараз."

- "До речі треба фантазію використовувати, а то дійсно, органи зацікавляться. Що з цим робитимемо?"

- "Чим простіше, тим краще. Спочатку на короткий час перетиснемо сонну артерію, він вимкнеться. Потім робимо надрив аорти, коло аортального клапану. Тільки невеличкий, а то ти на минулих кандидатах дуже розходився. Прямо Фредді Крюгер на мінімалках."

- "А якщо судороги? Сусід помітить."

- "А помітить, то й що? Він же лікаря покличе, а не буде цій русні штучне дихання робити. Головне, щоб його не чіпав, бо ще на непричетну людину жмура повісять, треба буде потім якомсь рятувати. А так, зовнішніх пошкоджень не буде, і все, діло закрите."

Сусід, що останнім зайшов до кімнати, дістав з тумбочки якусь невелику книжку і поринув у читання. Через деякий час почувся неголосний удар. Відірвавшись від книги, сусід побачив, як хворий, якому не сподобалась сьогоднішня котлета, не звертаючи уваги на телефон, що випав у нього на підлогу, перевернувшись у ліжку, вкрився ковдрою з головою. Подумавши, що нехай людина спить собі, а телефон з підлоги нікуди не дінеться, сусід продовжив читати.

31 *** Зараз. Десь.

Коло приймального відділення були двері вантажної приймальної. Тут машини швидко могли відвантажувати до лікарні хворих зразу на медичних візках. Поряд стояла одна машина швидкої. Тут же паркували свій транспорт лікарі і високе

начальство. Скраю, коло синього ланоса, ходив невисокий чоловік. Завгосп Тарас Миколайчук критично оглядав транспортний засіб і хитав головою. Свого пікапа він віддав хлопцям на передок, і там його вже встигли уконтропупити, але Тарас жалкував не за ним. Він не міг зрозуміти, як його умовили тимчасово взяти на час війни, ось це недолуге творіння рук людських синього кольору? Після пікапа пересісти на ланос..., ніколи Тарас не думав, що муки пекла він відчує вже за життя. Напевно, зовсім без машини, було б краще. А цю синю каструлю тепер навіть продати буде проблемно. Хіба що на металобрухт.

Коло кущів Тарас помітив безхатка Моню. Цю жертву алкогольної залежності знали всі. До кожного він підходив з дружньою посмішкою, і просив десятку на опохмел. Але зараз Моня м'явся, соромився, але до Тараса не йшов.

- Чого тобі? – Тарас висмикнув з клумби довгу травину і затиснув її м'якенький кінець у зубах.

- Привіт, братан, тут такое дело. – Моня нарешті підтюпцем підбіг до Тараса. – Тут на тваєй території такое тваріца. Но ета нада відеть. Дьом покажу?

- Моня, до кого ти вже в шістки записався? Якщо комусь конче необхідно зі мною побалакати, то нехай він іде до мене. Я ось тут, нікуди не тікаю. Кажи вже, чого ти хочеш насправді?

І розповів Моня Тарасу історію. Збиваючись і махаючи руками, Моня розповідав, що начебто вчора увечері, він вирішив знайти прихисток від негаразд і буремного життя, не де небудь, а саме в кущах, недалеко від огорожі лікарні. Вже темніло і очі у Моні самі собою почали заплющуватися, коли він побачив, що Сурен, місцевий папик, що відпочиває зараз у лікарні, в халаті прогулювався по доріжці лікарняного парку. До нього підійшов незнайомець у чорному костюмі, з краваткою, з чорною тростиною, у навшпіль якої був червоний скляний череп. Вони почали розмовляти, потім перейшли з доріжки на центр газону. Прямо на траву. Самої розмови Моня не чув, але бачив, як незнайомець погрожував вказівним пальцем Сурену, неначе виговорював йому за щось. А потім, незнайомець взяв свою тростину під пахву, двома руками поправив Сурену комірець халату, по батьківськи постукав його рукою по плечі і пішов собі. Сурен же, постояв ще з півхвилини, потім впав на коліна, потім сів, далі схилився до землі, а потім прямо так, головою вперед, поліз під землю. Швиденько так поліз, поки не заліз під землю увесь. Заліз і сліду після себе не залишив. А на Моню потім, чомусь, напало безсоння. Так за всю ніч і не зміг він очей стулити.

- Ну? – спитав Тарас, роздивляючись пожованний кінець травинки. – А куди ти мене іти кликав?

- Так показать же хачю, где Сурен закапался!

Тарас зітхнув, — Ну, пішли подивимось.

Дійсно, рівно по центру газона, до якого Моня привів Тараса, виділявся маленький горбик. Доволі маленький, щоб особливо не кидатися у очі, але доволі великий, щоб на контрасті бути помітним. Неначе хтось трав'яним покривалом накрив мішок картоплі. Але жодних слідів розкопаної землі на траві не було. Тарас задумливо пом'яв мочку

вуха і плямкнувши губами, пересунув травинку у роті з лівого боку на правий.

- Вилазив?
- Чево?
- Сурен, питаю, тільки закопався, чи потім і вилізти встиг?
- Не! Там он! – Моня інтенсивно закивав головою.
- То допомагати йому будеш?
- В смислє?!
- Кажу, розкопати треба! Очевидно, що сам він вилізти не зможе. Допоможеш гарній людині?

- Ну..., ета..., — на обличчі у Моні боролися почуття ліні з почуттям громадського обов'язку перед людиною, що потрапила у біду. – Ну..., я, ета..., так, как он, я не умею. Я только с лапатай магу.

- Для такої відповідальної справи я лопату тобі виділю. Пішли, допоможеш.

Через деякий час знаряддя було доставлене. Тарас, втикаючи лопату на пів штика в землю, розмітив навколо горбка коло, близько метра в діаметрі.

- Ось, дивись, Моня, копай у межах цього кола. Думаю, глибоко він не міг закопатися. Копай штика на три в глибину. Там видно буде. Землю де попало не кидай, ось у цю тачку. Працюй. Я зараз прийду.

Моня, перейнявшись відповідальністю місії, почав швиденько знімати верхній шар дерну з горбика і складати окремо.

Коли Тарас повернувся, в одній руці у нього було відро з водою, а в другій саджанець туї. Діло було у тому, що завгосп Миколайчук купив собі на дачу саджанці туї. І немов відчуваючи недобре, взяв на одну більше, ніж планував посадити. Так і вийшло. Закриваючи багажник свого синього ланоса, Тарас відсік кришкою багажника добрячий шматок від вершечка одного з деревець. Саджати калічене дерево на дачі він не схотів, і вирішив від чистого серця пожертвувати тую для своєї рідної лікарні. Моня вже майже на два штика лопати заглибився в землю. Тачка була повна з горою.

- Моня! — Моня підвів голову і здивовано оглянувся на Тараса, вигляд якого був урочистий і стурбований. — Нажаль все марно! Ти ж бачиш, ми йому вже не допоможемо! Він надто глибоко! Не гоже турбувати небіжчика! Закидай могилу! А в честь Сурена, на довгу пам'ять, посадимо тут дерево мертвих. Туєю називається!

Тарас вилив в яму відро води, поставив туди саджанець і відібравши у Моні лопату, почав власноруч прикидати коріння туї землею з тачки.

- Бачиш, Моня, яка земля гарна. Чистий чорнозем. Хоч бери і на дачу собі вези. Глевкий і жирний немов масло. Тому Сурен і не зміг викопатися. А для дерева це саме те, що потрібно. Велике виросте. – впевнившись, що саджанець вже добре тримається, Тарас віддав Моні лопату. – Закінчуй, Моня, кинь і ти лопату землі на могилку. Розрівняй гарненько, дерном виклади навкруги. Земля гарна, тому решту на квітник коло приймальні відвези, я скажу дівчатам, вони розрівняють. І принеси все знаряддя до складу. Я там буду.

Ідучи на склад через лікарняні приміщення, Тарас в ординаторській захопив

двухсотмілілітрову пляшечку медичного спирту, в столовій, пляшку води і піріжок з сиром. Коло складу вже стояв Моня.

- Ось, тримай, треба пом'янути небіжчика. Всі там будемо. – Тарас протягнув Моні набір для поминання.

Моня вдячно кивнув і попрямував до гаражів, певно, плекаючи надію знайти собі компанію і пом'янути як слід Сурена. Тарас же, посміюючись з наївного безхатка, до якого, напевно, вперше завітала білочка, пішов до завідуючої, маючи намір документально оформити озеленення парку, і вициганити у суворої начальниці якусь копійчину, щоб компенсувати собі саджанці туї. Всі три.

32 *** Колись. Невідомо де.

Поки ми з дівчатами йшли до лісу, вони незамовкаючи обговорювали облаштунки Мальвіни, котрі для них продемонструвала Сірі. Татанія намагалася на ходу відтворити окремі елементи вбрання. Чоботи Тананії перетворювалися на недолугі білі черевички, що дуже кумедно виглядало під чорним плащем і штанами.

- Дівчата, те що показувала Сірі, у моєму світі носять діти у п'ять рочоків на свята. На дорослих людях це буде виглядати кумедно.

Це пояснення трохи отяжило дівчат і нарешті їхня увага знову була привернута до мене.

- А що у вас носять дорослі?

- Дорослі жінки, що хочуть сподобатися чоловікам, носять сукні, та взуття на високих підборах. Але, це знову таки, на свята, у повсякденному житті, одяг простіший і зручніший.

- Сукні?... . Хочу образ! – Татанія дивилася на мене чогось очікуючи.

- Ні, Татанія, від нього зараз нічого ти не отримаєш. Днів за два лишень, можеш на щось сподіватися. – Евеліна, сумно киваючи, взяла подругу під руку. – Він у нас зовсім безграмотний. Аїд йому лише за мить до твого народження створив кристал переходу.

- Бідненький... .

- Дівчата, перестаньте знущатися. Ви б краще навчили чомусь корисному.

- І чому ж тебе, сердешний, навчити?

- Звичайно всьому! Вам же Сірі сказала, що я нічогосінько не вмію. Більше того, я навіть не знаю, чому ви мене взагалі можете навчити. Може у вас кваліфікації не вистачить?

- І хто з кого зараз знущається? Перед тобою два майстра, навчимо чого забажаєш!

- А чого я бажаю?... . Давайте для початку ви мені покажете де я буду жити?

- Добре ми вже прийшли.

Загалом ми пройшли метрів двісті від берега і заглибилися в ліс. Доволі рідко тут стояли величезні стовпи дерев гігантів. Хоч небо було повністю закрите їхніми кронами, але світла хватало. Ліс можна було умовно поділити на поверхи. Якщо на першому була трава, яка чим далі від володінь Аїда, тим більше з м'якенького, зеленого

килима, переходила в різнотрав'я, заввишки приблизно до коліна. Другим поверхом можна було вважати кущі, третім дерева, більшість з яких була плодовими, з різнокольоровими плодами. Висота дерев сягала десяти, п'ятнадцяти метрів. І третім поверхом були дерева гіганти, що розташовувалися на чималій відстані одне від одного і височіли чи не на сотню метрів. Бокові гілки у них починалися над кронами плодових дерев, тому я навіть розгледіти не міг які листочки мають велетні. Загалом, у рослинах я розбираюся, немов курка у фігурах вищого пілотажу, тому знайомих травинок, листочків, чи взагалі дерев, я тут не помітив. Але, і від відомих мені рослин, місцева флора не дуже відрізнялася. Загалом для мене навкруги був просто ліс. Лише на одному кущі я відмітив для себе чудернацькі листочки у формі трубочок. Все інше, більш-менш, було схоже на листочки, траву, гілочки. Кольори переважали зелені, тому на рослинність я особливо уваги не звертав. На землі проміж трави почали з'являтися ділянки повністю зайняті світло рожевою губкою. Цікава рослина. Вона росла суцільним килимом, заввишки десь пів метра і ділянками різної форми. Зовнішнім виглядом вона нагадувала розливу дуже товстим шаром монтажну піну. Подекуди, ділянки губки були настільки великі, що займали взагалі всю площу між деревами. Ми повільно маневрували проміж ділянками з губкою і дівчата вводили мене в курс справи.

- Тут починається лікарня. Навкруги живуть різні істоти з проблемами у іскрі розуму. Поки Сірі буде тебе читати, ти можеш пожити тут. - Евеліна провела рукою навкруги, — Вибирай любе місце, яке тобі до вподоби.

- От ти зараз, Евеліна, все дуже зрозуміло розповіла, — я почухав рукою потилицю і упіймав себе на тому, що спародіював рух Аїда, — А можна, якось більш конкретно визначити для мене, де саме ті місця, з яких я можу обрати собі одне?

- О-о, це надовго..., — Татанія махнула нам рукою, — Я полечу обладнаю собі місце для ночівлі, Евеліна, давай завтра тут зустрінемося. У мене вільного часу буде десь до обіду, і я б хотіла хоч трохи побути присутньою коли Сірі буде читати?

- Добре, домовилися, — Евеліна з розмаху всілася у губку, немов у снігову кучугуру. Губка за текстурою була немов зефір, трохи тріснула, трохи проломилася і трохи прогнулася. Загалом дріада доволі зручно влаштувала свою дупцю. Польопала рукою поруч. - Сідай, примітивний індивид, будеш вчитися виживати у дикій природі.

Таталія махнула рукою і мені, здійнялася у повтря, і швидко набираючи висоту, зникла у вишині, очевидно обравши собі для ночівлі крону дерева — гіганта. Я трохи з сумом подивився їй услід.

- Що ж, народжений повзати, літати не в змозі, але в змозі добре повзати! - Я також з розгону вгруз дупцею у губку поряд з Евеліною. Сухо, м'яко, зручно і приємно. Мені сподобалося.

Евеліна почала методично мені розповідати: — Примітивне життя для недотичних на Зеї дуже просте. Якщо ти недотичний до ремесла, або якщо ти, такий як ти, тобто ще не навчений, то щоб жити на Зеї необхідно бути: захищеним від примітивних агресорів, мати що їсти, мати, що пити, мати де спати і мати можливість зігрівати своє

тіло. Всі ці потреби ти можеш задовольнити практично всюди. Ось зараз ми сидимо на рослині, що називається драпан. Ця губка є чи не найрозповсюдженішою рослиною у світі. Її можна їсти, — Евеліна розчепірила руку, немов кішка, що випустила пазурі і видрала з губки добрячий шмат. Тут же вона надкусила його. Прожувала трохи, проковтнула, — Давно не куштувала. Драпан це сама універсальна рослина для життя на Зеї. У нас драпан вважається їжею недотичних. Так би мовити, їжею на той випадок, коли ти взагалі не маєш що їсти. Однак тут є всі необхідні для нормального життя речовини. Дріада відкинула недоїдений шматок у траву. Також на драпані можна спати. Драпаном можна зігріватися і драпаном можна лікуватися.

- А як їм можна зігрітися?

- Ось так, — Евеліна подивилася праворуч від себе. Коло неї губка розшарувалася. Верхній шар драпана відігнувся в бік, — Лягаєш в серцевину і вкриваєшся немов ковдрою верхнім шаром. Щоб розшарувати драпан, ти маєш ножа, а можна і просто голими руками відірвати собі необхідну ділянку. Навіть якщо ти повністю з головою залізеши в середину, то зможеш дихати, бо драпан поволі пропускає повітря. Вкритий драпаном ти не замерзнеш. А щоб лікуватися, просто роздягнись перед тим, як лягати. І хоч серйозну рану ти невилікуєш, але від дрібних побутових подряпин за ніч і сліду не лишиться. Найцінніша риса драпану, що він дуже швидко відновлюється. Можна уявити, що тут зараз пробіжить табун кентаврів і розтопче драпан вщент, а до ранку він повністю відновиться в попередніх розмірах, а відірвані шматки зникнуть, асимілюються з оточуючою природою.

Я скуштував драпан на смак.

- "Смак незнайомий. Трохи солонувате, трохи солодкувате, трохи кислувате. Ні риба, ні м'ясо. Однак, наїстися можна. Для початку вередувати не будемо, і цього достатньо."

- "На дотик, суміш зефіру, вати і поролону. Але, дареному коневі в зуби не заглядають. І їжа, і ковдра, і ліжко, і ліки... . Прямо манна небесна."

- Отже лишилася вода для пиття, захист, і я зможу виживати у вашій дикій природі.

- Так, почнемо з води, — дріада плавно злетіла в повітря і стала ногами на траву.

Так елегантно, як у Евеліни, у мене не вийшло, бо народжений повзати..., ну далі ви знаєте. Грузнучи коліньми і руками у драпані, і розсипаючи навсідч шматки губки, я виліз на траву і пішов вслід за дріадою. Метрів за двадцять, коло одного з плодових дерев, Евеліна показала мені на дивну рослину. Товстий, з мою ногу, м'ясистий, вкритий ніжним пушком, стовбур, а нагорі великий чи то плід, чи то квітка у формі тюльпана, що ледь розпустився, розміром з казан для подорожей. Заирнути у той казанок у мене не хватало зросту. Дріада ухопилася за край казанка і потягла до низу. Стовбур не зігнувся, квітка нахилилася лише бутоном. На землю вилилося десь відро води, казанок випрямився і знову завмер у вертикальному положенні.

- За ніч, "відро води", саме так називається ця рослина, набере воду знову. Вода питна. Але, якщо рослина росте в дикій місцині, і воду з неї давно не зливали, то у воді

збирається багато личинок комах, задля яких рослина і набирає воду. Ця рослина харчується саме водяними личинками. Якщо ти не гидливий, то можна випити і стару воду, небезпеки ніякої не буде, але краще злити, і почекати, поки набереться нова.

- "Суцільна економія, стовбур, нагорі відро з водою, і все. Жодного листочка."

- Ось альтернатива, — Евеліна простягла руку і їй в долоню з дерева спустився фрукт сірого кольору. Дріада віддала його мені, — Можна надкусити і випити сок. Якщо і цей варіант тобі не сподобається, або на дерево не зможеш залізти, тоді бігцем до річки, там води вдосталь.

- "Дійсно, Едем якийсь. Ходи поміж деревами, їж, пий досхочу, мошкара не дошкуляє..., до річі, мошкара... ."

- А що з приводу захисту?

- Це трошки складніше. Спочатку займи зручну позицію. Краще садь.

Я плюхнувся у найближчий драпан.

- Ментальний бар'єр. Це найпростіше вміння ремесла. Навіть більшість недотичних володіють цим умінням. Але самотійно жодне вміння ніхто отримати не зможе. Потрібен той, хто тебе навчить. Тобі зараз буде потрібно розслабитися і допустити мене у свій ментальний простір. Ти відчуєш, неначе ти сам, по своїй волі, самотійно одягнеш ментальний бар'єр. Робити це буду я, але тобі буде здаватися, що це робиш ти сам. Тому важливо повністю мені довіритися, розслабитися і запам'ятати, як саме ти це зробиш, для того, щоб потім повторити це самотійно. Розслаб по можливості всі м'язи, відкинь голову, заплющ очі і ми почнемо.

- "Зараз буде щось цікаве! Нові враження. Поїхали!"

Відчуття було дійсно незвичним і новим. Прийшло розуміння того, що без наставника такі вміння дійсно отримати неможливо. Та і з наставником у земних умовах оволодіти такою навичкою нереально. Земний процес навчання містить фазу опису, фазу демонстрації і фазу спроби, що робить учень, який надивився на вправу, котру виконував хтось інший. Якщо спроба вдала, то учень намагається її запам'ятати і повторити декілька разів, щоб закріпити синаптичні зв'язки. Якщо у учня не виходить правильно повторити, йому ще раз показують, і він знову пробує.

А уявіть собі, що будуть задіяні ті м'язи, котрі учень за все своє життя ніколи не напружував. Наприклад учитель уміє ворухити лівим вухом, а учень ніколи цього не робив. Теоретична частина, докладне пояснення, потім демонстративна частина, наставник показує учню, як у нього ворухиться ліве ухо. А тепер практична частина. Учень повинен спробувати повторити за вчителем. Він може потіти, скреготіти зубами, напружувати різні м'язи, корчити різні кумедні пики, але... . У таких випадках кажуть, що людині просто не дано.

Якщо ви вчите людину, скажімо, їздити на ровері, то всі навички і м'язи для цього уміння у людини вже є. Залишається лише посадити її на велосипед і підстрахувати доти, поки з декількох спроб не запрацює певний алгоритм дій м'язів і вестибулярного апарату. Тобто, коли людина сама це зробить, відчує порядок дій, тоді вона оволодіє умінням.

З ремеслом все не так. Перша теоретична частина може бути присутньою. Можна розповісти людині, що повинно відбуватися, які нейрони головного мозку повинні спрацювати і що повинно статися в результаті. Про демонстраційну частину можна забути взагалі, тому що нічого не видно і неможливо відчувати ті відчуття, про які тобі розповіли. Можна лише спостерігати, як від наставника в усі боки розлітаються комари і мошки. Але, думаю, це не дуже допоможе увімкнути у мозку необхідну функцію. Та що там! У нашій мові навіть термінів і понять немає, які б описували процес увімкнення у голові цього уміння.

Напевне тому, якщо людина в процесі земного життя випадково, частіше за все в результаті якихось стресових ситуацій, оволоділа хоча б одним недолугим вмінням, то учням вона цього передати не зможе, тому що передача уміння, це окреме вміння, якому також потрібно навчитися у наставника, який може: "навчити учня умінню, навчання інших учнів, уміння учити своїх учнів."

Тому на Землі можна зустріти підручники по магії, авторами яких, можливо, були справжні маги, що відкрили у собі якісь уміння, але описуючи їх, не могли словами передати повну картину: "Послабте кінцівки, енергетичним щупом з третьої чакри наберіть енергії Ци і відпустіть свідомість у політ...". З точки зору людини, котра володіє умінням, такий запис передає повний порядок дій мага, але ці слова не можуть передати учню зовсім нічого.

Як на мене, Евеліна була найкращим педагогом. Можливо, я так кажу тому, що у мене, поки що, не було з ким її порівнювати, але те, що відбувалося було просто бездоганим. З першого разу я взагалі не зрозумів, що відбулося. Коли ти в лісі шукаєш гриби попереду, а шишка тобі прилітає в потилицю ззаду, то не завжди можна зразу зрозуміти, що відбувається. Я попросив дріаду повторити, і відчув, як я декілька разів самостійно одягнув на себе і зняв з себе ментальний бар'єр.

- А тепер самостійно. - Евеліна сіла на драпан поряд зі мною.

Я спробував одягти ментальний бар'єр і зрозумів, що у мене вийшло. Це було просто, тому що я тільки повторив те, що робив за мить до цього.

- У мене виходить!

- Так. Скажи тепер мені, ти уявляєш водяну кулю навколо себе?

- Так, як я спочатку робив, так і далі роблю.

- Водяна куля, це моя уявна допомога для мозку, щоб якимось полегшити собі процес. Це була моя куля, розумієш?

- Не дуже.

- Сам бар'єр одягається без всіляких водяних куль. Ти можеш уявляти собі, кам'яну кулю, фонтан, що б'є з твого тім'ячка і охоплює тебе у кокон, захист зроблений з луски дракона, а можеш нічого не уявляти взагалі, просто одягати ментальний бар'єр. Водяна куля, це моя милиця, яку я вигадала для себе, щоб мені легше було тебе вчити. Ти можеш нею не користуватися

- Тепер, здається розумію. Тобто, я можу для психологічного полегшення при одяганні бар'єра кричати щось, наприклад "Авада Кедавра!", і у мене буде гарний

результат, а можу робити все мовчки і результат буде той самий?

- Саме так. Ми просто починаємо за допомогою мозку генерувати коливання певної частоти. Щось кричати під час цього процесу, або щось уявляти, не має сенсу. Для гарного результату, з самого початку ти повинен вчитися ходити без милиць. Інакше все життя ти будеш вимушений носити милиці з собою.

Я спробував зробити все без уявної підтримки. Вимушений зізнатися, що це було не так то і просто. Все впиралося у бажання думати про що завгодно окрім водяної кулі. Згадавши про білого ведмеда, я згадав і про спосіб за допомогою якого я вчився про нього не думати. Я увійшов у стан медитації і декілька разів увімкнув і вимкнув купол взагалі без думок.

- У мене вийшло.

- Добре. Зараз твій ментальний купол невеликий, метрів п'ять у діаметрі. Тобі потрібно навчитися розтягувати його аж до меж свого обзору і навчитися регулювати його межі. Носити ментальний купол треба навчитися завжди і лише у окремих випадках його знімати. Купол тобі необхідний для того, щоб відвертати увагу всіх недотичних до ремесла істот від своєї особи. У цей список входять і маленькі комахи і гризуни і хижі звірі і ті істоти, які зараз у цій лікарні лікують свою іскру розуму.

- Чекай, чекай, Евеліна, ти хочеш сказати, що якщо я не буду тримати на собі ментальний купол поки буду спати, то мене мошкара покусась?

- Саме так, і не тільки мошкара. Зараз ти знаходишся під захистом мого куполу, тому ти себе весь час так комфортно почуваєш. Я піду спати і ти будеш сам на сам з місцевими аборигенами.

- Але як я зможу тримати купол під час сну?

- Тренуйся. Це можливо.

Мені згадалося, як у дитинстві мої родичі намагалися виправити мій сколіоз. Мільйони разів мене ляпали по спині з словами "тримайся струнко", але здихався я від зігнутої спини і сутулості, лише, коли почав тягати залізо у спортзалі, і раз і назавжди, дав собі команду ходити з прямою спиною і підтягнутими м'язами пресу, бо соромився, що мене могли дівчата зігнути побачити.

Зараз мотивація могла бути більшою. Комари уночі кому хочеш життя зіпсувати можуть.

Зрозумівши, що я вже щось можу, і уявивши, що вже вхопив бога за бороду, і з такою метою навчання, я зможу на раз стати великим ремісником, звісно не асом, але до майстра зможу швиденько доскочити, я попросив Евеліну навчити мене прибирати за собою гівно. Дуже вже мені хотілося не залишати після себе слідів і завести собі біде за викликом.

- Тобі ще зарано такому вчитися.

- Чому?

- Тому, що ти повторюєш помилки всіх бажаючих долучитися до ремесла. Але тут простіше один раз показати, аніж довго розказувати.

Евеліна відірвала шматок драпана і кинула його на траву.

- Уяви, що це твій послід.

Я швиденько всівся на губку, розслабився і сказав: — Уявив. Готовий.

Далі я асимілював шматок драпана з природою, і зразу ж зрозумів, чому мені було ще не на часі вчитися таким умінням. Уявіть собі картину. Ви спите і бачите сон. Уві сні ви кладете на підлогу залізну кулю, на неї кладете дощечку, на яку стаєте лівою ногою і стоїте, підтримуючи рівновагу. Правою ногою ви крутите хулахуп, руками ви жонглюєте гострі ножі а на носі у вас стоїть тростина, і ви її також підтримуєте у рівновазі. Більше того, уві сні, у вас це все дуже добре виходить! Уявили? А тепер прокиньтесь і спробуйте відтворити цю картинку в реальності. А дзуськи! І зважте на те, що у вас анічогісінько не вийде, навіть якщо ви знайдете вдома шість однакових ножів, щоб їми було зручно жонглювати!

- Зрозумів?

- Зрозумів. Але я так просто не здамся!

- Звісно. Напевне витративши море часу і повторюючи тобі демонстрацію уміння, може ми і змогли б досягти результату, але це не потрібно ні мені, ні тобі. Набагато краще, коли ти почнеш освоювати уміння у порідку зростання складності. З завтрашнього дня ти будеш знаходитися коло Сірі. Раджу тобі не задавати їй дурні питання, а зразу давати запит на демонстрацію умінь. Вона це зробить для тебе набагато професійніше ніж я. Скажу тобі ще дещо. Ми з Татанією також будемо знаходитися там, і можна сказати, плануємо скористатися можливістю повчитися у Сірі. Їй байдуже скільки учнів вчити одночасно. Думаю, що і Аїд також захоче задарма отримати кілька уроків від деміурга.

- Тоді, для того, щоб не витратити задарма час, мені потрібний список всіх умінь у вигляді таблиці, розподілений у порядку зростання складності.

- Перестань ти вже згадувати свій світ. Не можу я тобі зробити список. Може Татанія змогла б, але у неї мало часу, і ти все одно не зрозумієш ельфійські літери. Але я можу тобі надати блок образів умінь від різних напрямів ремесла з зростаючою складністю. Я за цим блоком сама вчилася. А для цього тобі потрібно освоїти кристал переходу і пам'ять поколінь.

- Точно! Ми ж за кристал зовсім забули. Ось він, — я дістав з ремінної кишені зеленуватий кристал переходу. - А можна його якось на шию мені прилаштувати? Бо відчуваю, що найближчим часом буду дуже часто їм користуватися.

- Звісно можна, — Евеліна взяла в мене кристал, відділила від найближчого куща гілку з листям, що зразу ж втратила форму і перетворилася у сірий мотузок. У кристалі з'явився отвір, сам кристал став більш пласким, мотузок продівся в отвір і дріада легенько підкинула кристал мені до шиї. Мотузок самостійно зав'язався десь ззаду.

Помацавши пальцями і не відчувши вузлика, я зрозумів, що зняти я його самостійно також не зможу. Але це мені зараз було байдуже.

Підключенню до місцевої мережі інтернет я навчився так само, як і ментальному бар'єру. Опинившись в пам'яті поколінь, я виявився повністю дезорієнтованим. Різні голоси, постійне мерехтіння картинок і звуків, незрозуміла кольорова гамма. Тут я

стикнувся з певною проблемою. Образ керування пам'яттю поколінь Евеліна мені не могла передати, бо передавати його необхідно було по каналу пам'яті поколінь, яким я поки що не міг керувати. Але я настільки захопився новою іграшкою, що Евеліна ледве достукалася до мене, повідомила, що вже вечір, що вона йде спати і що радить мені лягти і не засинати сидючи. Іще вона сказала, що зранку буде дощ, і щоб я подбав про захист для голови. Не дуже зрозумівши почуте, я ще деякий час намагався оволодіти пам'яттю поколінь. Стан, коли я входив у контакт з кристалом переходу, можна порівняти з тими моментами життя, коли людина зачитується цікавою книгою. Навколишній світ на деякий час перестає існувати, в голові виникають образи персонажів прочитаного. Але у випадку з кристалом, стан відволікання від оточуючого середовища був контрольованим.

Перший день мого свідомого життя у світі Зеї був настільки довгим і настільки інформативним, що коли я упіймав себе на тому, що від сонливості у голові все плутається, і я не в змозі робити адекватні висновки, було ще настільки світло, що я встиг підготуватися до сну. Не знаючи, який саме захист для голови мала на увазі Евеліна, я обладнав собі спальне місце таким чином, щоб голова знаходилася під великим листком якоїсь рослини, листя якої нагадували велике листя лопуха. Не довіряючи ще на сто відсотків драпану, я вирішив спати у одязі. Зробивши ножом дуговий поріз верхнього шару губки, я, проламуючи м'якоть, немов у кишеню, заліз ногами вперед у імпровізований спальний мішок. Підігнувши трохи в узголів'ї верхній шар драпана, я створив собі щось, на кшталт подушки, і лишень моя голова її торкнулася, поринув у сон.

Прокинувся я пізно вночі від відчуття тривоги. Зразу згадав де я, і де мої речі. Спав я на правому боці. Лежати було трохи незручно. Вирішив повернутися на лівий бік і з'ясував, що імпровізованої подушки під головою не було, а ковдра моя так зрослася з драпаном, що не залишилося і сліду від розрізу. Тіло моє було м'яко зафіксоване м'якоттю драпана, і зовні стирчала лише голова. Посовавшись, немов ведмідь у барлозі, розриваючи рослинні зв'язки, звільнив собі трохи місця для життя. Перевернувшись врешті на лівий бік, підважив плечем м'якоть рослини і загорнувши новий пласт драпана відновив собі подушку для комфортного сну.

В лісі повної темряви не було, і повної тиші теж. Щось десь шурхотіло, ходило, зітхало. Іноді вдалині подавало голос якесь невелике лісове створіння. Небо від мого погляду закривав листок лопуха, і я почав спостерігати за лісом ліворуч від себе. Серед рослинності було багато маленьких джерел світла, схожих на земних світлячків. Деякі мигали, деякі були постійними. Деякі плоди на деревах також означалися слабеньким фосфорним світлом. Загальної потужності світла не вистачало, для того, щоб щось освітити, або створити тіні, тому ліс видавався темною плямою, на якій то тут, то там, виникали і згасали білі зірочки. Зовсім недалеко від мого обличчя пара світлячків затіяла гру в квача. Коли вони, у своєму польоті, наближалися до поверхні драпана, або сідали на нього, вони освітлювали невелику площу губки, але яку форму мали самі комахи я роздивитися не міг. Подумалося, що на фоні цих маленьких світлих плямок,

Ніконіна мала б бути прожектором. Напевне, у берегинь, у долині Ваахол, ночами відбувається ціла світова феєрія. Скінчить Сірі мене читати, навчусь у неї ремесла, і якщо Аїд мене не ліквідує, як непотріб, буду подорожувати. Полечу до Ніки на острів, подивлюсь на нічне шоу берегинь. Якщо не брати до уваги можливої ліквідації асом, то на Зеї можна жити як в раю. Харчі і вода під рукою, навіть будучи недотичним до ремесла, як я зараз, можна іти куди хочеш, жити як хочеш.

Я відламав трохи м'якоті драпана і потягнув у рота. Смачно. Різноманіття невелике, зате кількості хватить надовго. Видався собі схожим на хробака у яблуці. Можна одним боком їсти, іншим – срати. Лишень, іноді необхідно з місця на місце переповзати, щоб гівном не дуже смерділо. Зате вночі є чим похряцати.

І тут я зрозумів, звідки взялося те почуття тривоги, яке мене розбудило. Я помітив, що два світлячка сидять на невеликій відстані один від одного і зрідка моргають. Одночасно. Я раптово зрозумів, що це не світлячки. Це звір. Він сидів метрів за п'ять від мене і дивився мені в очі. Господи, як же я злякався! Куди й поділися всі позитивні результати тренінгів на роботу зі страхами! Упорскування слонячої дози адреналіну! Пульс з шістдесяти, б'ючи всі рекорди, підскакує до двохсот! Холодний піт і порожнеча під серцем. Час уповільнюється і якась нещасна секунда паралічу, витрачена на обдумування правильної реакції, перетворюється на хвилину. "Ментальний бар'єр!!! Йолоп!!! Ментальний бар'єр!!!" Хто б сумнівався, заснувши, я втратив контроль і ментальний захист разом з ним. З усієї сили, якщо це висловлювання може бути тут доречним, я одягнув ментальний бар'єр. Якби бар'єр був шапкою, то я б так її натягнув на голову, що розтягнув би до підборіддя! І потяглися довгі секунди очікування результату. Якщо це не спрацює, то мене точно трясця від страху ухопить.

Першими зреагували світлячки. Їхня тенденція рухів змінилася, і вони почали неспішно, продовжуючи свої хаотичні польоти, зміщатися врізнобіч від мене. Напевно, у мене таки вийшло збільшити діаметр ментального бар'єру, бо світлячки все розліталися і розліталися. Але невідомий звір продовжував сидіти і дивитися мені в очі. Пройшло, напевно, аж десять секунд! Або десять хвилин. За цей час я встиг обдумати все, і те, що бар'єр не працює, і те, що переді мною звір дотичний до магії, і зараз він накинеться на мене, з'їсть моє смачне і корисне м'ясо і закусить драпаном, і те, що це може бути звір гіпнотизер, і зараз я змушений буду сам собі перерізати горло. Але в решті решт, звір ще раз мигнув очима, повів головою, щось злегка шурхнуло, і стало зрозуміло, що він пішов.

- "Хух!"

- "Дякую тобі Боже, що я не москаль!"

- "А це тут до чого?"

- "Бо у москаля вже в штанах було б болото, а я мужньо втримався."

Відчувши, що я тримаю в руках ножа, навпомацки засунув його до піхов на поясі.

- "Господи, аж руки трусяться! То тепер чорта лисого я засну!"

І справді, постійно контролюючи ментальний бар'єр, і постійно вишукуючи серед світлячків очі невідомого звіра, я пронудився без сну ще, певно, пару годин. Лиш коли

навкруги вже почало злегка сіріти, зникли світлячки, почулося стукотіння крапель дощу по листку лопуха у мене над головою, напруга трохи відпустила. Навкруги все стало сірим, і повіривши врешті решт, що ментальний бар'єр таки діє, під дріботіння дощу я заснув.

33 *** Колись. Невідомо де.

- Вста! Вай! Вста! Вай!

Літаючи над драпаном, Сірі іноді, на всі чотири кінцівки приземлялася на поверхню губки, проламуючи тонкий верхній шар, і спричиняючи струс мого імпровізованого ліжка. Вона таки упіймала мене з потеньга. Голова працювала ледь-ледь, очі не відкривалися, тіло слухалося погано. Випроставши зі свого драпанового спального мішка одну руку і по дорозі виламавши добрячий шмат губки, я з обуренням "Згинь!" кинув його в маленьку дріаду. Якби я виспався і був при повному розумі, я б ніколи так не вчинив, мені б не дозволило виховання. В Сірі я, звісно ж, не попав, але це надало їй нової порції енергії.

- Ага! Граємо в сніжки!

Мало не половина велетенського драпана порепалася, розділилася на велику кількість світло рожевих кульок і здійнялася в повітря. Щоб краще бачити, що відбувається, я відірвав і відкинув у бік листок лопуха, який вночі врятував мою голову від дощу. Сірі, ширяючи на висоті метрів п'яти над драпаном, в оточенні рою зі шматків губки, насупивши брови, давала команди.

- Лівий фланг, зліва! Правий фланг, справа! Фронт, по фронту! Вперед, мої рожеві воїни!

Сірі, жестом Наполеона, вказала пальчиком у мій бік. Сніжки з губки, немов кулі з кулемета, почали бомбардувати мою тушку, вкриту драпаном.

- Живим не дамся!

Я деякий час навіть намагався відстрілюватися від такої навали, але повністю втративши ініціативу у битві, вимушений був рятуватися з поля бою. Вставши на карачки, борсаючись в губці, немов свиня у болоті, я залишив територію драпана і вповзши на траву, уткнувся головою в чийсь ноги. Підвівши погляд від землі, я побачив Аїда, Евеліну і Татанію. Вся трійця стояла рядком, і у німому подиві спостерігала за гармидером, який вчинила Сірі. Декілька сніжків влучило і у них, однак вони лише повтягали голови в плечі і здивовано лупали очима, не знаючи, як потрібно реагувати. Я підвівся на ноги.

- Єх, ви! З вашою допомогою ми б її завалили!

Евеліна спустилася на землю поруч від мене. Раптово своєю поведінкою вона перестала бути схожою на малу бешкетницю. Тепер вона була більш подібна до вчительки молодших класів.

- Ваарон, ти не справедливий. На Зеї ніхто в сніжки ніколи не грав. Тут сніг можна побачити лише високо в горах, але туди рідко залітають, тому ця гра тут не виникла. Та і взагалі, як я бачу, люди доволі агресивний вид живих істот. У вас майже все

побудовано на руйнуванні. Навіть дитяча гра в сніжки. Так чи інакше необхідно нанести більше уражень стороні противника. Хоча вимушена зізнатися, що це доволі весело.

Глянувши на мене, Сірі нахмурилася, а потім почала вичитувати дівчат.

- Татанія, Евеліна, я що вас просила? Ви що, його нічому не навчили?

Я вирішив прикрити дівчат.

- Сірі, вони вчили мене дуже добре. Я вночі, за допомогою ментального бар'єра, навіть звіра якогось відігнав.

Раптом повітря попереду мене згусло, перетворилося на водяну плівку, яка створила люстро з нерівними краями, що висіло в повітрі перед моїм обличчям.

- То скажи мені, Ваароне, який результат цього навчання ти перед собою бачиш?

Тепер я зрозумів, що очі у мене не дуже добре розплющувалися не через те, що я ще не зовсім прокинувся. Моє обличчя нагадувало світлину жіночих сідниць, з реклами антицелюлітної мазі, з поміткою "до застосування". А по бокам висіли два вареника, які ще вчора були вухами. Я почав обережно обмацувати пухлини на обличчі і зразу відчув решту симптомів. Все лице раптово почало чухатися і боліти.

- А щоб мені ..., все життя аплікатором Кузнєцова підтиратися! Що це таке?!

- Це, Ваарон твоє відображення. - Сірі скептично шкірилася, — А дівчата, оскільки погано тебе навчили, нехай реабілітуються. Евеліна, вилікуй. Татанія, прополощи його, бо дуже від нього ... драпаном пахне!

Сірі з Аїдом кудись потихеньку попрямували, а дівчата кинулися виконувати покладені на них завдання. Мене підняло на півметра над землею і я завмер у повітрі, розчепіривши руки і ноги, немов морська зірка. Одяг з мене змело, неначе я був стриптизером і мій одяг зривався одним рухом. Від землі в повітрі, неначе прозорі ліани, до мого тіла потяглися водяні рівчачки. Доволі тепла вода оповила моє тіло, немов скафандр, залишивши відкритим лише обличчя.

- Затримай дихання, — попрохала Татанія.

Я встиг набрати повітря, коли вода закрила і моє обличчя і одночасно вся, спінившись почала швидко рухатися по моєму тілу. Три, чотири секунди такого душу з масажем, і вся піна зтікла на траву та дуже швидко розчинилася в землі. Хвиля гарячого повітря і тіло висохло. Невідомо звідки з'явився мій вже чистий та тепленький одяг, і так же миттєво одягся на мене, немов би пройшовши крізь моє тіло. Я опустився на землю і за свою справу взялася Евеліна. Підійшовши до мене, вона оглянула моє лице і декілька разів торкнулася прохолодними пальцями в різних точках.

- Все, — дівчата взяли під руки і пішли наздоганяти Сірі. - Пішли, Ваарон, до речі, ти навчився користуватися пам'яттю поколінь?

- Не дуже виходить. А що немає можливість якось по іншому передати цю навичку?

- Насправді немає цієї навички на передачу. Зейці самі повинні освоїти кристал переходу і доєднатися до пам'яті поколінь. Це суто персональне вміння. Воно виробляється і використовується лише кожним окремо для свого каменю переходу.

Загалом у малечі на це йде пару днів. Ти поки не навчишся користуватися кристалом, питання Сірі задавай вголос.

- І то хліб. – я наздогнав дівчат і пішов поруч. Згодом трохи подумавши, вирішив нахабніти до кінця, — А можна мені ще обувку якусь зробити?

- Можна, — Татаня поправила волосся. – Але ми цього робити не будемо.

- Але ж ми домовлялися.

- Домовлявся ти, і не з нами. А перше взуття ти повинен зробити собі сам. Інакше принципи виховання порушимо. Дотичний, якщо він вирішує стати бажаним, і далі рости у ремеслі, не може отримувати допомогу у питаннях, що не відносяться до життєво-важливих. Загалом Евеліна повинна була тебе полікувати, а митися ти повинен був би сам. Але про це мене попросила Сірі. Отже тобі трохи повезло. Якщо за бажаного все будуть робити інші, то мотивація пропаде. Це якби ми тобі поставили ментальний бар'єр на всю ніч, а не ти сам. Ти б тоді довго його вивчав. А так, у тебе є доволі гарна мотивація. Твої набряки минуть лише через деякий час. Отже ти швидше навчишся засинати з одягненим ментальним бар'єром.

- Ну так то воно так, але я ще невідомо коли навчуся робити собі одяг.

- "Ну так то воно так", — передражнила мене Татанія, — Але якщо я зараз зроблю тобі взуття, то ти навчишся набагато пізніше.

- Зрозуміло. Евеліно, отже ти не повинна мені допомагати, надаючи образи умінь, і порядок у якому їх краще вивчати?

- Навпаки. Це і є процес навчання, і чим швидше ти засвоїш уміння, тим краще. Ти у мене запитав, як прискорити засвоєння знань, я тобі допоможу, коли ти освоїш кристал переходу. Тут як не глянь, прискорення навчального процесу. Є питання, знайдеться і відповідь. Ти зараз у Сірі також будеш вчитися за цим принципом. Поки учень нічого не потребує, йому нічого не цікаво, отже і навчитися він нічому не зможе. Як тільки учень задає питання, автоматично він готовий вчитися.

- Але ж можна просто навчитися тримати ментальний бар'єр, знайти собі гарний драпан, недалеко від відра води, і все життя жити нічого більше не потребуючи.

- Звісно можна. Навіть скажу більше, багато зейців так і живуть. Кожен сам вирішує, як проводити своє життя. Так живуть і кристалозалежні. Є що їсти, є що пити, кристал надає безмежні можливості, щоб було що подивитися. Так вони і живуть, поки не повмирають.

- Ти казала, що їх лікують.

- Тільки якщо вони самі захочуть. Не так часто, як би нам хотілося, але у деяких з них відбувається прозріння. Крім того що вони просто існують і спілкуються з подібними собі у пам'яті поколінь, їм починає хотітися змін на фізичному плані. Тоді вони звертаються до дріад, бо просто так відійти від примітивного життя вже не виходить. Тоді ми їх і лікуємо.

- Дивно, а у нас..., тобто в моєму світі, якщо хтось хоче відійти від суспільного життя, копає собі печеру, де буде жити, харчується тим, що Бог пошле, запиває це водою, і нічим більше не займається, то його вважають мудрецем і всі йдуть до нього за

мудрою порадою.

- З приводу твого світу, нічого не можу відповісти. Зараз Сірі дотична до твоїх спогадів і саме у неї тобі потрібно про таке питати. Бо я взагалі не зрозуміла про що ти питаєш, і навіщо вашим зейцям Бог посилає щось, що можна їсти. Он вони. Йди, питай.

Ми вийшли на велику галявину, метрів п'ятдесят у діаметрі, що мала форму майже ідеального кола. На галявині росла низенька трава і лиш за межами цього великого зеленого кола, різко починалися різнотрав'я, кущі і дерева. Всередину, за межу галявини, не заходила жодна з гілок крони дерев гігантів. Коли я вийшов на галявину і подивився вгору, то відчув себе у велетенському храмі з рівними зеленими стінами. Сонце було десь в стороні. Чисте, голубе небо, у формі кола, слугувало для зеленого храму стелею. Не було помітно підрізаної зелені. Гілки за межу кола просто не росли. Напевне вчора увечері Аїд і Сірі займалися саме створенням цієї галявини.

Сірі ближче до центра сиділа навколішки і щось викопувала з землі. Аїда я помітив ближче до краю галявини. Він напівлежачи ширяв над землею і схоже спав. Дівчата неспішно пройшли через всю галявину і піднявшись у повітря доєдналися до аса, також зависнувши у повітрі, начебто у невидимих кріслах стоматолога і позаплющували очі. Не спала лише Сірі, тому я попрямував до неї. Підійшовши, я побачив, що дріада, у своєму зеленому комбінезончику, навколішки сидить у піску. На площі, приблизно чотирьох квадратних метрів, замість м'якого килиму з трави, лежав чистий річковий пісок. Ближче до центру цієї пісочниці, навколішки сиділа Сірі і розкопавши верхній сухий шар піску до вологого, зеленим пластмасовим совочком набирала вологий пісок у червоне відерце. Навколо був розкиданий дитячий набір для ліплення формочок з піску, а коло дріади було вже декілька пасочок, які на Землі у свій час ліпив напевне кожен малюк. Дуже дивно було тут побачити земні іграшки. Сірі була дуже зосереджена на своїй справі, тому я вмостившись на траву деякий час спостерігав за її діями. Побачивши, що Сірі натхненно продовжує свою справу не помічаючи мене, згадав, що поки немає питання від учня, учитель вважає, що учню нічого не потрібно, і вирішив спробувати отримати відповіді на свої питання.

- Вітаю, Сірі. Дозволь тебе трохи відволікти. У мене є багато питань. Чи можна у тебе отримати на них відповіді?

Сірі на хвилю відволіклась від піску, пильно подивилася на мене, а потім знову зайнялася пасочками, але почала говорити.

- Вітаю, Ваарон. Знаєш, чим далі, тим більше мені подобається ім'я, що ти мені дав. Для того, щоб отримати відповіді на свої питання, немає необхідності відволікати мене від моєї справи. Он бачиш, три тушки над рівнем Зеї. Вони зараз дуже щільно обмінюються зі мною дурними питаннями. Дурними, тому, що вони просто беруть від мене інформацію з різних шарів пам'яті поколінь і переписують її у свої архіви тієї ж таки пам'яті поколінь. Твоєю мовою, відбувається копіювання, та подвоєння інформації за різними адресами. Оскільки ти ще не увійшов у свідомий контакт з пам'яттю поколінь Зеї, я спробую тобі пояснити ті питання, які заважають тобі більш конструктивно дивитися на реальність і відволікають від подальшого розвитку. Часто

банальна зацікавленість заважає зейцям відволіктися від дрібних питань і зосередитися на отриманні навичок, що допомагають пізнавати світ Зеї. Отже, я тобі надам відповіді усною формою спілкування, але ти повинен зважити, що швидкість передачі інформації усно, у десятки разів повільніша від можливостей пам'яті поколінь, тому раджу тобі швидше освоїти кристал переходу. Оскільки я зараз дотична до твоїх спогадів, то буду говорити з тобою твоїми образами. Це допоможе тобі швидше зрозуміти процеси, що відбуваються, на зрозумілих тобі прикладах.

Отже почнемо. Чим ми зараз тут займаємося, я тобі вже розповіла. Ті троє навчаються, а я аналізую земні захоплення та вподобання дітей. Цю галявину дійсно створив мені вчора увечері Аїд. Асу доступний повний контроль над рослинами і живими організмами і для нього змінити навколишнє середовище не є складною задачею.

Світ Зеї? Він інший. Він не відноситься до земної теорії паралельних світів, він не знаходиться у звичному тобі всесвіті, він зовсім інший. Насправді байдуже, як ти його будеш сприймати. Можеш вважати його паралельним світом. На твоє життя, це ніяк не вплине. У тебе немає амнезії, твоє тіло дійсно має спогади живої істоти, що прожила на Землі більше п'ятдесяти років, вважала себе людиною, чоловіком, українцем і ще багато ким. Земне суспільство майстерно спонукає людей, до навішування на себе різноманітних ярликів і обов'язків. Крім спогадів, ти маєш канал у пам'ять поколінь свого земного світу, яким я зараз користуюся для отримання великої кількості інформації, дотичної до твоїх спогадів. І ти їм користуєшся, але поповнити звідти свою тутешню базу знань не можеш.

Пояснити для себе існування світу Зеї ти можеш безліччю способів. Наведу декілька на вибір.

Перший. Зея новонароджений світ. Твій попередній аватар створив Зею за допомогою свого волевиявлення, самотійно, разом з багаторічною історією, разом зі мною, і всіма іншими мешканцями, разом з лісами, морями, полями та горами, сонцем і небом, разом з усім. Після створення, він також створив тобі тіло і записав туди свої спогади.

Другий. Земля і Зея різні світи. Твій попередній аватар жив на Землі все життя. За допомогою властивостей мозку, випадково натрапив на канал, що поєднує світи Землі і Зеї, і під кінець життя перекинув свої спогади у нове тіло, яке знову таки, самотійно, створив тобі тут на Зеї.

Третій. Весь світ Зеї, це галюцинація, що ти, як житель Землі створив у своїх свідомих сновидіннях. Зараз ти спиш і бачиш сон, коли ти прокинешся, все життя на Зеї буде тобою забуте, або залишиться у пам'яті легким маревом сну.

Ще є безліч варіантів: варіант, де твій аватар живий і зараз, і варіант, де він помер, варіант, де ти – єдиний носій свого я, і варіант, де ти – лише аватар, яким грає в гру від третьої особи, якийсь невідомий гравець, у голову якого твоє я переселиться після смерті.

Загалом, варіантів безліч. Головне, що потрібно зрозуміти, що всі ці варіанти ніяк

не вплинуть на твоє сьогоднішнє самосприйняття світу. Всі ці варіанти, це лише намагання створіння досягнути велич свого творця. Всі ці потуги марні. Можна задля власного заспокоєння, прийняти для себе один з варіантів, що більш за все підходить для заспокоєння твого еґо. Можна навпаки, просто відкинути всі варіанти і засвоїти для себе, що значення має лише той варіант, який у цей момент допомагає з вирішенням життєвих питань і проблем, але при цьому, постійно пам'ятати, що навіть цей варіант не має значення, бо довести його істинність неможливо.

Виходячи з твого життєвого досвіду, можу лише порадити відноситися до життя, як до твоєї улюбленої гри у стилі ММО РПГ. Для твоєї психіки, це, чи не найліпший варіант. Звучить це так: ти закинув свій аватар у гру, стерши свої справжні спогади і натомість записавши аватару спогади, які надають грі більшого драйву. Всю інформацію, яку ти сприймаєш у цій грі, можна сприймати як правила гри. Деякі з них є справжніми правилами, деякі хибними. Твоя задача розрізнити їх. Ти можеш керуватися правилами гри, а можеш їх порушувати, свідомо, чи несвідомо, але порушуючи і справжні, і хибні правила, ти ризикуєш понести відповідальність, не важливо порушив ти їх свідомо, чи ні. Ставкою у цій грі, є твоя іскра життя.

З світом Зеї поки що все. Цього достатньо, щоб тимчасово притушити твою задрату цікавість. Далі продовжу, затвердивши Зею, як реальність. Згідно моєї реальності повторюю, що у тебе немає амнезії, твої спогади про Землю є реальними, ти зараз маєш реальне тіло людини. Жодне з створінь Зеї, навіть Бог, не дотичні до створення твого тіла, але твоє тіло створене саме на Зеї за нашими принципами. Тобто у твого тіла значно знижена статева функція, твоя репродуктивність стерильна, твій варіант тіла без зайвого волосяного покриву на підборідді і під п'хвами, але твоє тіло створили, все ж таки, не зейці. Згідно інформації з пам'яті поколінь, твоє тіло з'явилося нізвідки, на дорозі до поселення зейців, де ти вперше побачив Евеліну з Гелікоклесом.

Сірі скінчила займатися пасочками, викопала ямку глибиною з лікоть. На дні ямки з'явилася вода. Дріада почала зачерпувати воду з піском рукою, і пропускаючи крізь пальці краплі води з піском, почала створювати на сухому місці чудернацький замок з наляпаного пісочного розчину. Багато разів бачив як батьки з дітьми робили такі споруди на берегах пісочних пляжів. Пильнуючи, як каша з води і піску протікає крізь пальці і залишає кияхи затверділої маси, Сірі продовжувала свій урок.

- Шес? Шеси, згідно нашої теорії, підкреслюю, лише теорії, є проекцією у наш світ жителів іншого паралельного світу. Контакт з ними неможливий. Вони живуть по своїм, нікому невідомим законам і правилам. Зустрічаються частіше у степах і на рівнинах. До них дійсно треба відноситися як до меблів.

Гори? Тобі приємніше буде, якщо ти будеш вважати гори рештками дерев кремнієвої ери. Чим вони є насправді, для тебе не має значення. Тобі варто лишень знати, що в горах знаходиться більшість міст наступних. Земляни ж звикли великі скупчення людей називати містами?

Бог на Землі? Його немає. Просто він відсутній. Все каже, що він колись був, і деміурги були. На Землі навіть збереглися рештки дерев життя, але зараз немає ні

Бога, ні деміургів. Куди вони поділися, не має значення, і інформації у вашому інфополі, яке тут називається пам'яттю поколінь, я не знаходжу. Але у вашому світі є інформаційне поле, себто, пам'ять поколінь, хоча вона у дуже поганому стані. Ремесло на Землі у зародковому стані. Можу припустити, що на Землі існує певна, дуже маленька кількість людей, які дотичні до ремесла і можуть бути віднесені до найнижчих рангів впливу на реальність. Але ці люди не відомі суспільству, і живуть відірвано від соціуму. Загалом, можу погодитися з твоєю точкою зору, що люди мають паскудну вдачу. Можу запропонувати теорію, що після зникнення Бога і деміургів, та частина людства, яка була недотичною до ремесла, просто знищила ремісників, які могли передавати знання і вміння учням. Знищила, тому що суспільство на Землі не може стерпіти коло себе інших людей, або явища, що не вкладаються в картину світу, або на декілька шаблів перевищують соціум у загальному розвитку. Люди – ті ще звірі. Ви навіть бога у своїх віруваннях розпинаєте, вимагаючи від нього чуда і перекладаючи на нього відповідальність за всі свої гріхи. Якщо серед вас народжуються генії, ви їх вбиваєте, відкочуючись у рівні розвитку на сотні років назад. А після смерті цих геніїв, ставите їм пам'ятники і прославляєте ті їхні винаходи, знищити всі згадки про які, у вас не вийшло. Калік і юродивих, ви навпаки прославляєте за життя, а після смерті не згадуєте зовсім.

До речі про мудреців у печерах, про яких ти питав у Евеліні. Ти взяв невірний приклад. Кристалозалежні зейці вимикають свій мозок, тому що починають просто спостерігати за оточуючим світом, а ваші мудреці навпаки вмикають мозок, намагаючись відійти від суспільного життя, і налагодити зв'язок з вашою пам'яттю поколінь. Тому їх дійсно можна назвати мудрецями, хоча і серед них повно лінивців. А от тих людей на Землі, що ведуть життя амеби і просто спостерігають за життям світу, через екран телевізора, дійсно можна порівняти з нашими кристалозалежними. Там вимикається розвиток і йде деградація, бо вони користуються чужими думками і чужими ідеями. Вимикаючи творчий пошук, та критичне мислення, вони перестають відчувати причинно наслідкові зв'язки і не можуть розвиватися.

Чи були на Землі інші цивілізації? Були і не одна. Про це свідчить багато фактів, про які ти отримав інформацію на протязі життя. Чому про це відсутня інформація у загальному користуванні для населення? Тому що люди схильні дуже часто переписувати історію і виставляти себе вінцем творіння. Оскільки люди, як вони вважають, це вершина цивілізації, то вони не можуть вважати, що хтось у минулому був більш розвиненим, ніж вони. Тому для людства найдоцільнішою виглядає історія, коли людські створіння розвивалися від пітекантропів до людей прямоходячих, з нижчих шаблів до вищих. І результатом такого розвитку є найвищий шабель – нинішнє покоління. У земній історії, яку надають для широкого вжитку, можна віднайти якісь реальні факти у часі, що охоплює три минулі покоління, себто, "поки діди пам'ятають". Все що було раніше перекручується, переписується і трактується в угоду переможцям у війнах, або правлячому класу.

Чи існують у земному світі інопланетяни? Ну і дурні ж питання тебе хвилюють,

Ваарон! – Сірі дзвінко розсміялася. — Добре, з тієї інформації, що дотична до тебе, я не можу набрати фактів, які б стовідсотково підтвердили, або спростували факт існування інопланетян. Однак, я бачу багато фактів, які підтверджують існування інших форм розумного життя на Землі, які були винищені людьми через занадто велику, як їм здавалося, різницю у зовнішньому вигляді. Ми починаємо схилитися до висновку, що у свій час Бог і деміурги прийняли правильне рішення, знешкодивши людський вид повністю. Інакше Зея могла б зараз виглядати, як Земля.

Мені чути це було неприємно, але, знаючи людей особисто, я змушений був визнати, що можливо Сірі таки була права.

- Згідно ж інопланетян, оскільки факт їхнього існування є бездоказовим, і ти зараз ніяк не можеш поповнити інформативну базу у своїй пам'яті, пропоную зняти питання, як несуттєве.

Не чекаючи мого підтвердження, Сірі продовжила.

- Зміна тіла? Ще раз наголошу, що ніякого продовження життя у новій оболонці не відбувається. Так може здатися, але так не є. Ти повинен усвідомити, що зараз тривалість твого життя становить два дні. Просто ти маєш життєвий багаж іншої живої істоти з іншого світу.

Тобі добре запам'ятався відхід попередньої Татанії. Тобі це не зрозуміло і ти так на це реагуєш, тому, що у суспільстві твого минулого, таке не прийнято. З твоєї точки зору це можна порівняти з вбивством, або з евтаназією, що згідно законам того суспільства, також має вважатися вбивством. Якби твій минулий народився в сім'ї жителя далекої півночі на Землі, де серед законів був би один, згідно якому, старих і немічних жителів племені необхідно було б залишати на крижині, та відправляти цю крижину в океан, твоє відношення до смерті попередньої Татанії було б іншим. А якби ти народився в племені канібалів, які в голодні роки з'їдали старих і немічних, попередньо відрубуючи їм голови, то ти б дивувався жорстокості і недоцільності варіанта з крижиною. Мало того, що марно витрачається така кількість м'яса, так залишеного на крижині ще й змушують іти на тяжкі страждання і на можливе самогубство у крижаній воді, або смерть від холоду, або голоду, або від зубів хижаків. А у вашому племені канібалів, все доцільно, швидко і безболісно. Людина відходить у світ духів без мук, і допомагає зберегти життя своїм нащадкам, віддаючи їм своє м'ясо у голодні часи. Тобто, нагадаю тобі ваше ж прислів'я про те, що у чужий монастир зі своїм уставом не ходять. До речі, і на Землі є багато країн, де евтаназія вважається нормальним явищем. Що до відходу, то у випадку з Татанією, він був добровільним. Якщо минулий бажає дожити своє життя до кінця, це його право і ніхто йому в цьому заважати не буде. Якщо ж минулий за якихось причин, вважає своє подальше існування непотрібним ані йому, ані суспільству, то він звертається до любого майстра життя, а на Зеї майстрами життя можуть бути лише дріади, отже до дріади зі званням майстра, і майстер гасить його іскру життя та передає кристал переходу до дерева життя, де вирішується чи варто надавати іскри розуму і досвіду, іншому тілу. Так, так, не всі отримують можливість передати свої іскри наступному. Це вирішують коло дерева життя. У випадку з

Татанією це вирішував Аїд. Ти цього не помітив, бо всі перемовини і аналіз кристалів на передачу, велися у пам'яті поколінь. Може тому відхід минулої Татанії здався тобі якимось обов'язковим і тривіальним. Бачу, що цей момент тобі не дуже зрозумілий, тому наголошу на тому, що "минулому" байдуже чи передадуть його іскри розуму і досвіду "наступному", чи ні, бо саме його, "минулого", життя скінчається. Саме він, "минулий", скінчить своє існування. Його унікальна іскра життя згасне. Ти сам добре пояснив це за столом у гномів. Так, "наступний" може вважати себе тим же зейцем, досвід якого він отримав, але може і не вважати. Все залежить від того наскільки велика різниця наступної іскри життя від минулої. Можливо, варто краще пояснити сутність іскри життя. Твоєю мовою, іскру життя можна назвати твоїм "я", твоєю особистістю, твоїм самоусвідомленням, твоїм его. Знову таки, твоєю мовою, іскра життя пов'язана з ДНК, але не відображається нею. Іскра життя особлива для кожної живої істоти. Якщо взяти іскру життя окремо, то з самого початку, окрім тієї енергії, яка підтримує в одній купі клітини твого тіла, іскра життя несе з собою невелику кількість інформації. Це базові інстинкти, і невеличкий алгоритм реакції на обставини і свободи прийняття рішень. Саме цей алгоритм, хоч і маленький, але особливий для кожної живої істоти. Зразу після народження на нього кріпляться іскри досвіду і розуму. З рештою, коли істота стає дорослою, і являє собою результат всіх подій, які з нею відбулися під час її життя, цим маленьким алгоритмом можна взагалі знехтувати. Однак, на Зеї бувають варіанти, коли іскри життя наступних, за рахунок цього алгоритму, настільки відрізняється від минулої іскри життя, що істота зовсім відмовляється приймати розум і досвід "минулого". Наприклад, якщо "наступний", згадуючи досвід "минулого", настільки відкидає всі вчинки свого минулого, настільки не вважає їх своїми, бо він би так ніколи не вчинив, що відбувається нервовий розлад, то ми вимушені гасити таку іскру життя, переносючи іскри розуму і досвіду "минулого", що дуже цінні для суспільства, до наступної іскри життя. І так поки не знайдеться підходяща іскра життя. Але сама іскра життя несе настільки мало інформації, що такі випадки бувають дуже і дуже рідко. Наприклад Аїд, за свої двадцять два життя, бачив таке лише раз. Хоч твоєму его і неприємно буде чути таку новину, але іскри життя, є витратним матеріалом. Після смерті твоє самоусвідомлення згасне. Люди твого кола існування, що якнайдалі відкладають необхідність створити для себе закінчену картину всесвіту, відкладають у довгий ящик і усвідомлення своєї смертності. Дуже часто вони, почувши від релігійних діячів, що душа після смерті продовжує свою ходу у вічність, об'єднують для себе поняття душі з поняттям его і заспокоюють свою свідомість тим, що саме его, саме його "я", продовжить шлях у вічність. Можливо таке самозаспокоєння і є корисним, але воно не є чесним. Що ж, пішли далі.

Ас? Так, асом за одне життя не стати. Свого роду рекорд, зробив доволі давно дріада Фастор. Він за перше життя отримав звання майстра ремесла тричі. Всі двадцять чотири звання майстра різні аси збирали від семи до тринадцяти життів. Асом може стати зейць, навіть якщо він не народжений дріадою. Якщо під час одного з переходів, наприклад гном, отримає тіло дріади, то провівши у ньому два або три

життя, зможе асимілювати свої іскри і пробудити у собі риси дріади. Йому підкориться як мова дріади, так і інші анатомічні особливості, необхідні для оволодіння рівнем майстра ремесла життя. Ти вірно помічаєш, що пам'ять живої істоти не здатна тримати в голові стільки знань і вмінь. З часом все забувається, отже накопичення всіх двадцяти чотирьох видів впливу на реальність, для звичайної живої істоти, практично неможлива задача. Для цього дотичні зейці користуються кристалами переходу. Вільний доступ до пам'яті поколінь дає можливість архівувати свої знання у блоки пам'яті і влюбий момент витягати необхідний пласт інформації для застосування на практиці. Лише організм дріади влаштований так, що може розчинити кристал переходу у своєму тілі. Твоєю мовою: замість телефонного кабелю, який всі дотичні використовують для доступу до пам'яті поколінь, дріади використовують оптоволоконний. Це збільшує можливості дріади в рази.

Першонароджені? Як ти міг помітити, у світі Зеї дика природа влаштована так, що любий зейць ніколи не буде знати ні голоду, ні спраги, ні холоду. Першонароджені вважаються на Зеї ..., якщо так можна висловитися, вищою кастою. Це тому, що лише вони можуть справді створювати нових зейців. А оскільки на Зеї, для того щоб виживати немає необхідності у долученні до суспільства, як до захисника від хижаків, або задля суспільного виживання, то після досягнення повноліття, у двадцять два роки, роки першонароджені входять у дорослий вік, і можуть вести той стиль життя, який їм подобається, аж до кінця свого першого життя. Головна особливість першонароджених у тому, що їхня іскра життя отримана не напряду від природи, а запалена іншими першонародженими, і у тому, що їхні іскри розуму і досвіду запалюються одночасно з іскрою життя. Як ми вже оговорили, першонароджений розуміє, що його життя одне, що він не переселиться у наступного, тому він живе своє життя так, як бажає. Однак у середньому віці, коли рівень сексуальної активності спадає, коли діти народжені і виховані, велика кількість зейців замислюється над тим, щоб лишити після себе не тільки дітей, а ще щось. Тоді у житті таких зейців починається фаза суспільної активності. Бо лише необхідність суспільству може дати можливість передати свої іскри розуму та досвіду наступній живій істоті. Користую суспільству на Зеї буде вважатися, або взяття на себе відповідальності і оволодіння ремеслом від майстра і вище, або незакінчена справа, себто, винаходи і інші нововведення для покращення життя першонароджених. Основна соціальна задача члена суспільства на Зеї, це створення гарних умов для життя першонароджених і їхнього потомства. У тебе зразу виникає багато варіантів спекулювання для першонароджених, з метою покращення свого життя, або уникнення відповідальності за свої вчинки, але ти повинен розуміти, що всі ці варіанти виникають у тебе у зв'язку з тим самим уставом, який твій попередник здобув собі на Землі, і з яким у чужий монастир не ходять. Виховання підростаючого покоління до повноліття передбачає більшість з таких спекуляцій і уникає їх. А для тих зейців, які вирішують порушити принципи життя існують невідворотні покарання. На Зеї життя любого зейця апріорі публічне. І за тобою зараз може хтось слідкувати через пам'ять поколінь. А якщо ніхто і

не слідкує, то в любий момент можна передивитися все твоє минуле життя за допомогою пам'яті поколінь. Себто, якщо зейць порушує принципи життя, то про його вчинок дуже легко взнати. А ремесло і дріади роблять покарання за цей вчинок невідворотнім.

Трохи про дріад. За рахунок певних анатомічних та фізіологічних рис дріад, їм доступний вплив на живі тканини живих істот. Для даної теми важливо, що лише дріади, а тепер, як я розумію, і люди, за допомогою ремесла, можуть, зневажаючи ментальний бар'єр, погасити іскру життя любого зейця.

Для тебе, Ваарон це дуже важлива інформація. Дріади, а тепер і люди проходять етапи виховання, які значно відрізняються від виховання інших зейців. Оскільки ці два види дотичні до вмінь життя і лікування, а значить і до вмінь смерті, то суспільство змушене навіть у першонароджених дріад контролювати виховний процес. Говорячи твоєю мовою, дуже тяжко нейтралізувати маніяка — убивцю, що володіє мистецтвом ремесла, навіть маючи під рукою інформаційну підтримку пам'яті поколінь. Краще попередити виникнення такого маніяка. Тому суспільство повинно на всіх етапах контролювати психічний стан дріад, а тепер і тебе, тобто людей. Як тільки ти освоїш уміння ремесла за допомогою яких можна загасити іскру життя, а для дріад це одне з найпростіших умінь, то ти повинен будеш певний час жити коло одного з наставників і виконувати певні завдання, пов'язані з іскрами життя. Твоєю мовою – ти будеш убивати тих істот, на яких тобі вкаже наставник. Іноді це будуть ті, кому необхідна евтаназія, іноді ти будеш виконувати покарання на смерть, тобто виступати у ролі ката. Нажаль у любому суспільстві існують порушники. Головна ціль подібних завдань, це вирівняти твоє відношення до смерті. Однак, якщо ти відчуваєш, що вбивство, або страта настільки противні твоєму еству, що ти не зможеш загасити іскру життя, то ти, поки раніше, можеш відмовитися оволодівати ремеслом. Ти навчишся доступу до пам'яті поколінь, але ремесла не освоїш. Відмовившись від ремесла ти все своє життя зможеш прожити, будучи недотичним до ремесла. Така доля дріад, які відмовляються від ремесла, заради того, щоб не мати можливості віднімати життя. Ти повинен зрозуміти, чим ти ризикуєш. Якщо ти погодишся на вивчення ремесла, може статися, що тобі м-м..., скажімо, сподобається вбивати. Тоді твій наставник просто згасить твою іскру життя, щоб суспільство не мало справи з "убивцею за бажанням", а твій кристал переходу назавжди відправиться у підпросторову кишеню без права повернення. Тож я зараз трохи помовчу, а ти подумай і оголоси про своє рішення. Або ти починаєш вчитися, або відкидаємо ремесло і ти ведеш далі життя недотичного, без умінь впливу на реальність, зате і без ризику передчасно загасити свою іскру життя, якщо виявиться, що ти психічно невірноважений.

- Сірі, ти підступна. Так цікаво про все розповідала і так неочікувано підвела мене під монастир. Тут дійсно треба подумати.

- Я не підступна. Просто, зараз ти пройшов перше випробування, яких буде ще дуже багато. Якби ти зразу, без роздумів, погодився і дав позитивну відповідь на вивчення ремесла, ти би підписав собі смертний вирок, бо обдумати це питання

завчасно ти не міг, погодився без роздумів, отже бажаєш вбивати. Якщо тебе просто залишити без навчання, то з часом, через пам'ять поколінь, ти можеш випадково навчитися цьому небезпечному вмінню, отже простіше тебе ліквідувати зараз.

- "Одначе, як тут у них все просто! Крок вліво, крок вправо, ліквідація на місті! І ніяких тобі переживань, усвідомлень своєї вини. Вичистили і викинули, неначе бур'ян, і сліду за тобою не залишиться. У нас би намагалися вилікувати. А при совку брали б на поруки."

- "У нас? Все ніяк не відійдеш від земного? Треба звикати. Тобі зараз два дні з хвостиком. У тебе тут навіть ім'я власне з'явилося. А спогади старого маразматика Валерія пора навчитися тримати у ролі валізи зі старим барахлом."

- "Так, і вимушений визнати, тіло мені дісталось нічого собі, гарне тіло. Ендокринна система врівноважена на рівні супермена. Ось зараз, хоч і не свідомо, пройшов по лезу бритви, був на волосину від смерті, але навіть запізненого викиду адреналіну немає. Спокійно аналізую інформацію. Неначе кішка, що втекла від зграї собак, мимохідь вислизнула з під коліс декількох машин, а за мить вже спокійно сидить і вилизується, неначе нічого не сталося."

- "І все ж таки, як неемоційно мене тут можуть стратити. Его вимагає співчуття і жалості."

- "Це тому, що виникає дисонанс від побаченого і почутого. Сірі не є десятирічною дівчинкою. Це деміург, вік якого, у порівнянні з моїм, можна вважати вічністю. Якої емпатії ти від неї чекаєш? Це все одно, що ти звернувся б до Сфінкса на Землі. До істоти, що прожила тисячі років, і у якої ти викликаєш цікавості не більше, ніж хробак під ногами. Напевно тому тут так поважають першонароджених. Крім того, що вони можуть розмножуватися, у них ще лишаються почуття, емпатія. Їхня ендокринна система ще розбалансована настільки, що дозволяє любити, співчувати, радіти і гніватися. А життя наступних стерилізоване і врівноважене. Воно тільки і може слугувати, що для створення умов для життя першонародженим."

- "До речі треба буде запитати Сірі про Бога, деміургів, і про тебе. Так про тебе, голос у моїй голові, що доволі часто влазить у роздуми з дурними ідеями."

- "А ти не боїшся, що наявність голосу у голові, може стати тригером для твоєї ліквідації, як особи з шизофренічним роздвоєнням свідомості. Тобі скоро зейців вбивати треба буде, а ти з собою домовитися не можеш?"

- "Ні, на цей раз ти мене не підловиш! Сірі зараз читає все у нашій макітрі, і якщо я почну ховати свою зацікавленість до власного стану здоров'я, це ще швидше може послугувати вироком. Вона про тебе вже все знає. І я нарешті взнаю, що ти за один."

- "Добре, а з приводу навчання ремеслу, потрібно говорити правду, а далі нехай буде, що буде. Я зараз як на прозекторському столі. Мене дивляться наскрізь. То ж вперед."

- У мене немає вибору, Сірі. Ремесло на Зеї, це вплив на реальність з величезними можливостями. Зі свого минулого життя я засвоїв одну думку, яка підходить до реальності настільки, що я можу вважати її стовідсотково вірною. "Сенсом життя всіх

живих істот є процес зміни реальності навколо себе". Виходячи з цієї тези, якщо я зараз відмовлюсь освоювати ремесло, я відмовлюсь від стовідсоткового життя, на користь життя з одним відсотком сенсу, лише тому, що злякався смерті. Мені хочеться вважати, що страх смерті я вже поборов, тому звісно ж, я хочу оволодіти ремеслом, бо дуже вже комплекую, коли мені треба сходити до вітру, а прибрати за собою, як дотичний до ремесла зейць, я не можу. Те, що на додачу до ремесла я отримаю таку небезпечну зброю, як я розумію, знаходиться поза можливостями мого впливу. Тобто хочу я її отримувати, чи не хочу, не має значення, я її все одно отримаю. На Землі звичаї ще доволі дикі, і у нас ходить таке прислів'я: "Бог створив людей різними, сильними і слабкими. А потім Семюел Кольт створив свій револьвер і вирівняв їхні можливості". У обов'язки чоловіка входить захист свого життя і життя своїх близьких, і наявність зброї робить чоловіка на Землі більш впевненим у собі. Тому те, що я буду мати можливість вбити живу істоту, мене навіть тішить. Але тішуся я, скоріш з того, що буду мати можливість вбити захищаючись, тобто буду мати змогу перемогти агресора. А думка про те, що мені доведеться когось навмисне вбивати, не надає мені радісних емоцій. Якщо ради ремесла мені потрібно буде взяти участь у ритуалі вбивства..., я просто готовий до цього, але радості від цього я точно не отримую.

- Що ж, тоді продовжимо. - Сірі ніби і не робила паузи. Зараз дріада стояла коло свіжезалитого фундаменту, на якому було викладено вже три ряди цегляної кладки. У синьому будівельному комбінезоні і оранжевій касці Сірі, тримаючи в руках кельму, пристукувала нею по свіжепокладеній на цементний розчин цеглині, і пильно слідувала, щоб цеглина лягла рівно, звіряючись по мотузці, що була натягнута для підтримання горизонту. Серед галявини така новобудова виглядала трохи дико, але всім на це було начхати. Коло межі лісу літаючих тіл побільшало. Там на своїх місцях лишилися Аїд і Евеліна. Татанія зникла. Мабуть кудись пішла. Але натомість з'явилися ще з десяток нових клієнтів, що також, у позі пустих марнотратників життя на невидимих шезлонгах, розляглися у повітрі з закритими очима. Серед новоприбулих я відзначив двох гномів і одного ельфа. Інші були дріадами. Сірі взяла до рук наступну цеглину і не звертаючи на мене ніякої уваги, продовжила розповідати так, неначе розмовляла сама з собою.

- Так, що там у тебе наступне? Чому дівчинка? Тут все простіше, ніж тобі здається. Коли ми з Аїдом зустрічалися минулого разу, був необхідний процес навчання. І хоч світ Зеї, це досить часто, світ минулих і наступних, де молодість і старість тіла майже нічого не означають, однак похилий вік вчителя все ще надає вагомості тій інформації, яку від нього отримують. Тому тоді був дідусь Хнор. Зараз головним є процес отримання великих масивів інформації. Тому я використовую дитячий організм дріади. Мозок дитини може дуже швидко засвоювати нові знання і досить гнучкий, щоб сприйняти незвичну інформацію. Дитячий організм також не обтяжений навантаженням статевих рідин, що заважають сприйняттю і обробці інформації. У тіло Сірі я вклала не лише іскри розуму і досвіду. Тілом Сірі також скористалася і моя іскра життя. Це спричиняє певні незручності, бо тіло також впливає на іскру життя, а часу

на адаптацію у мене немає. Тож інколи необхідно давати тілу можливість вволю побавитися. Тут можна одразу додати про деміургів.

Деміурги, це енергетичні безтілесні істоти, що мають одночасно багато іскор життя і багато іскор розуму і досвіду. Всі іскри існують у повному симбіозі на рівні енергетичного і інформаційного поля. Ми всі маємо окремі свідомості і одні спогади, і в той же час кожен має свою інформацію, а я маю одну загальну особистість. Всі разом і все окремо. Точніше пояснити навряд чи можливо. Одна особистість тільки думає, що може досягнути багатоособистісної істоти. Насправді при більш детальному вивченні і усвідомленні, як ти кажеш, почне підтікати дах. Я можу донести це, лише навівши приклад неможливості усвідомлення безмежності космосу.

Спробуй уявити собі, безмежний космос. Ти зразу розтягуєш свою уяву якомога далі і намагаєшся уявити найбільші розміри простору, які можуть існувати. Як тільки у тебе в уяві з'являється якась картинка, ти розумієш, що сама ця картинка уявного, величезного космосу вже має межі, а за умовою потрібно, щоб космос був саме безмежний, і ти знову починаєш розтягувати уяву ще далі. І так починає повторюватися до безконечності. А оскільки життя живої істоти обмежене часом, то смертний, тобто кінечний мозок входить в клінч перед безкінечною задачею, і видає напис "ERROR". Щоб уникнути таких помилок, існує втома організму. Щоб своєчасно відмовлятися від нескінченного повторення алгоритму безконечності, люди придумали нескінченні казки. "З'їв вовк порося, а порося вовка, наша казка гарна й ловка, та не вся, бо з'їв вовк порося, а порося..." Дитині подобається нехитра примовка, яку можна розказувати так довго, як заманеться. Вона спочатку довго бавиться, повторюючи цю криваву вакханалію, бо це взаємне поїдання лише звучить весело, а через деякий час, втомившись, просто відкидає цю справу, щоб зайняти себе чимось цікавішим. Коли діти підростають, настає час легенд. Свиню і вовка змінює Уроборос, змії, що охоплює всю земну кулю, постійно поїдає свій хвіст і одночасно росте у довжину. Він у свою чергу переходить до образу кола, що не має ні початку ні кінця, а далі можна вже переходити і до безмежності космосу. Просто засвоюється нове поняття, що космос не має меж, і все, немає необхідності уявляти безмежність. Істота вже навчена, що окрім втоми нічого від подібного заняття не отримає.

Так само відбувається з намаганням уявити багатоособистісний організм. Немає сенсу намагатися пізнати це поняття, краще просто поставити галочку коло факту, що такий організм існує. Максимально на що здатна уява, це сіамський близнюк з багатьма головами, Лернейська гідра, багатоголовий Смог, шизофренічне помноження особистості. Насправді ж, щоб уявити собі багатоособистісний організм, необхідно стати багатоособистісним організмом, і ніяк інакше. Це як за допомогою уяви істоти, що живе у тривимірному світі, намагатися уявити себе у світі з чотирма вимірами. Це неможливо. Все ж зейць може уявити собі, як от воно, бути часткою істоти з великою кількістю особистостей. Для цього у нас, та і на Землі, існують командні ігри. Після досить довгих і досить продуктивних тренувань, у команди виробляється щось схоже на загальний егрегор, командне мислення. І під час напруженої гри, коли вся команда,

неначе один організм, вдало співпрацює у загальній дії, тоді один гравець може відчутися часткою чогось більшого, але відчутися себе одночасно і цим самим більшим, нажаль, він не зможе.

Деміург – істота без матеріального втілення. Це не дозволяє нам повноцінно опрацьовувати інформацію. Ми, як енергетична істота можемо збирати інформацію, можемо її структурувати, але без матеріального втілення, ми не можемо аналізувати інформацію і робити висновки. Тож я доволі часто використовую матеріальні тіла, для того, щоб втілити в них одну з своїх іскор життя, розуму і досвіду, і проаналізувати події у світі, зробити певні висновки, або як у твоєму випадку, поповнити пам'ять поколінь пластом інформації про інший світ. У світі Зеї не було ще жодного такого випадку, щоб можна було отримати знання іншого світу і вивчити психологію тамошніх істот. Бо вигадуючи інший світ, для пам'яті поколінь, ми вигадуємо його застосовуючи місцеві заготовки. Всі вигадані зейцями світи чимось схожі одне на одного, бо вигадані вони жителями одного світу, світу Зеї. Тож отримати повну картину іншого світу, я вважаю рідкісною удачею. Але перебуваючи в тілі Сірі я відчуваю великі незручності.

Знову ж таки, немає з чим порівнювати, але спробую. Ти, Ваарон, відчуваєш своє "я" в уявній точці позаду твоїх очей. Уяви, що ти не маєш рук і ніг. Ваш Рене Декарт сказав колись: "Я думаю, а значить я існую." Ми використаємо не зовсім вдале трактування цього вислову. Уяви, що твоя голова з твоїм "я" існує окремо від тіла. Ти можеш думати, але не можеш нічого робити. Не можеш змінювати реальність навколо себе. Для зміни реальності тобі необхідна хоча б одна рука. Далі уяви собі, що ти переніс своє "я" в руку, яка існує окремо від твоєї голови. Тепер ти можеш змінювати реальність, але не можеш думати. Тобі незвично і незручно. Це порівняння примітивне і зовсім не передає реальності, але для передачі знань необхідно користуватися образами, які найближчі для твого розуміння. Тому я намагаюся тобі в такий спосіб донести, що хоч я і є частиною деміурга, хоч я і маю зв'язок з іншими особистостями свого загального організму, хоч я і отримала тимчасово деякі можливості для більш якісного існування, однак, я відчуваю, неначе мою іскру життя переселили у звичайний маніпулятор, і для того, щоб повернути собі відчуття звичного комфорту, мені необхідно покинути це дитяче тіло.

Так, з деміургами здається також все.

- Ні, дозволь ще питання про деміургів? – я вперше перебив Сірі. – На Зеї існує стійка ієрархія ремісників. Як я зрозумів, істота любого виду може стати асом, за умови проходження певних трансформацій. Чи є варіант, коли ас стане деміургом?

- Ваарон, який ти нудний! Все тобі треба по полицкам розкласти? Так, для аса є можливість стати деміургом, і одночасно стати його частиною. І для деміурга є можливість трансформації в Бога. Але скажи, якби у аса такої можливості не було, що змінилося б особисто для тебе? Врахуй, що з часів апокаліпсису жоден ас не долучився до деміургів, і тим більше не було трансформації деміурга в Бога. Навіщо тобі ця інформація?

- Я невинний. У всьому винен клятий перфекціонізм! Деякі вважають, що це

хвороба. Отже я просто хворий. Не зовсім хворий, а так, трішечки.

- Твій перфекціонізм безглуздий. Явища, або інформацію, для нормального розуміння, потрібно споживати порційно і своєчасно. Якщо ти не доріс до певного щабля інформації, то для якогось засвоєння, необхідно для тебе подавати цю інформацію у рафінованому вигляді. У вигляді образів, що є відомими тобі і наближають тебе до розуміння. Але навіть якщо ти зрозумієш наданий тобі матеріал, ти не зможеш ним користуватися, бо на перешкоді до використання стануть ті самі образи, що є схожими на засоби, але не є самими засобами, яких ти поки що не зрозумієш, бо просто не доріс.

- Ти хочеш сказати, що отримати інформацію про те, як стати деміургом, я зможу лише коли стану асом?

- Ні, я не хочу цього сказати. Я взагалі не говорю того, чого не хочу сказати. І тобі раджу так чинити. Дуже допомагає. Я хочу сказати, а отже і говорю, що інформацію я тобі надаю поверхнево і уривчасто, щоб зекономити час. Я це роблю не для того, щоб ти засвоїв інформацію, а для того, щоб ти створив собі картину всесвіту. Коли у розумної істоти створено картину всесвіту, вона перестає хвилюватися і починає жити. І тобі необхідно не залазити у подробиці, не намагатися освоїти зразу і достеменно всі закони природи, а просто позакривати для себе ті теми, які заважають тобі зосередитися на процесі життя. Ти ж не деміург, і не можеш розпорошуватися у своєму житті і йти зразу по всіх дорогах. Деякі дороги тобі потрібно полишити, щоб мати змогу йти тією, яку ти обрав. На Землі існують два способи створити для себе картину всесвіту. Це наука і релігія. Це крайнощі, які не до кінця виконують поставлене завдання. Наука не може повністю створити для людини картину всесвіту, бо чим далі вона рухається на шляху пізнання, тим більше питань виникає. Наука дає людині свободу пізнання, але забирає у неї картину всесвіту і не дає заспокоєння. Релігія навпаки, закриває всі питання за допомогою сліпої віри, заспокоює, і каже людині, що створена таким чином картина світу є єдиною і реальною. Люди, які повністю підлаштовуються під релігійну картину світу, стають рабами, інструментами, які слугують лише для реалізації чужих завдань, себто не можуть вільно жити і розвиватися. Релігія дає людині картину всесвіту, забираючи у неї критичність мислення. Хоч і неможливо закрити всі протиріччя сліпою вірою, однак релігія практично примушує людей зробити це.

Якщо відкинути крайнощі, тобто відкинути тих людей, які фанатично відносять себе або до науки, або до релігії, залишається дуже велика кількість людей, які не можуть знати всього, отже щось приймають на сліпу віру, і одночасно продовжують рухатися по шляху пізнання, задаючи питання і отримуючи відповіді. Такі люди з віком створюють собі загальну картину світу, де більшість фактів сприйняті на віру, але кожна людина залишає собі маленьку, або не дуже маленьку печерку, де продовжує втілювати сенс життя у реальність. Продовжує процес зміни реальності.

Отже зараз я намагаюся позакривати тобі якомога більше відкритих печерок, щоб залишити одну, де ти зможеш не розриваючись між різними напрямками, зосередитися

на своїй дорозі, яку сам же собі і створиш. А ти намагаєшся створити з своєї картини реальності шматок сиру, з великою кількістю дірочок. В результаті і сир у тебе буде весь дірявий і дірочки будуть лише малесенькі. Для сиру це, мабуть, буде добре, але для твоїх амбіцій, вбивче, метушливо і неефективно.

- Так, — з сумом підсумував я, — Якщо не з'їм, то понадкушую. Це саме про мене. Що ж, будемо виправлятися. Знаєш, Сірі, ти мені розкажи ще трохи про Бога, про наслідки його відсутності на Землі, і про голос, що іноді в моїй голові намагається довести, що він альфа самець. В мене ще багато питань, але для того, щоб збити оскому пізнання, думаю цього буде досить. І далі можна буде спокійно зайнятися навчанням.

- Добре. Поїхали далі. Якщо деміург, це одна істота з багатьма особистостями, то Бог, це істота, що харчується інформацією, сама є інформацією, і перетворює інформацію в природу.

- А... ? ...

- Спробую пояснити. Ти колись читав другий закон термодинаміки. Ти його зрозумів?

- Там щось про системи..., про передачу тепла... .

- Не напружуйся. Загалом другий закон термодинаміки про те, що сталих систем не існує, і з часом всі системи руйнуються. Це одне з його трактувань. Так от, Бог, за допомогою інформації поновлює ці матеріальні системи.

Ось картина світу Зеї. Існують три рушійні сили. Бог, природа і живі істоти. Бог поновлює природу. Природа насичує світ іскрами життя, тобто породжує живих істот. А живі істоти продукують інформацію, тобто годують нею Бога. Природу можна вважати чимось мертвим, що народжує живе. Істот можна вважати живим, що виробляє інформацію. Бог же, у цьому колі, є інформацією, що відновлює мертве. Це замкнене коло існування. Світ Зеї сталий.

З приводу Землі картина не настільки райдужна. Там є дві з трьох рушійних сил. Можливо я не бачу повної картини, але все виглядає так як у дитячій казочці: за давніх давен жив був бог Род. Коло нього була ..., нехай дружина, яка була "коло", тобто, "при", "бога", тобто, "Рода", себто "ПриРода". Було у них багато дітей. Це не тільки люди, це всі живі, напівживі істоти і рослини. Але щось сталося. Кудись подівся Бог Род. Люди вважаючи себе вінцем творіння ПриРоди, перебили інших розумних створінь, а нерозумних створінь і рослин, почали використовувати для власних потреб. Думаючи, що зможуть повернути Бога, привернувши його увагу, люди почали йому молитися. В результаті світ Землі згасає. ПриРода не має відновлення за рахунок Бога Рода. Люди накидали до пам'яті поколінь всілякого непотребу, і за рахунок того, що Бог Род не рухає інформаційний пласт, пам'ять поколінь Землі має вигляд хаосу. Інформацію з пам'яті поколінь під'їдають безтілесні сутності. Їх у вас називають лярвами. Тобто, як я вже сказала світ Землі згасає.

- І довго лишилося Землі?

- О, не переживай. Це десятки тисяч років. По міркам живої істоти, це вічність.

- Зачекай, я згадав! Другий закон термодинаміки доводить, що створення вічного

двигуна неможливе! Оскільки світ Зеї сталий, то може у вас можна створити "перпетум мобіле"?

- Ну що ти хватаєшся за все підряд! Я привела тобі в приклад закон, щоб тобі більше став зрозумілий сенс колообігу енергії. А ти приклад почав застосовувати як основний засіб. Ваш другий закон термодинаміки працює і на Зеї. Вічний двигун тут також неможливий. Задоволений?

- Все, все, я зрозумів! Лишилось тільки про голос і все.

- З голосом все нормально. Це навіть не роздвоєння особистості. Твій уявний голос, це також ти. Просто діалог з самим собою. Це маленький виверт твого мозку, створений ним, щоб компенсувати спілкування у соціумі. Ти більше комфорту відчуваєш, будучи одинаком, от і все. Загалом, можеш без остраху користуватися своїм "внутрішнім" голосом, і отримувати задоволення.

- "Чув, розумник? Я зовсім не завдаю нікому шкоди! Все?! Викусив?!"

- "Ну, не знаю, не знаю..., дуже ти на шпигуна схожий."

- "Сам ти..., Штірліц на мінімалках! Все, я образився! Я пішов! Думаю, моєї образи вистачить десь на півгодини. На протязі цього часу можеш навіть і не кликати мене!"

- Дякую, Сірі. Зараз моя голова схожа на переповнений казан з інформацією. Поки інформаційний голод вгамовано а всі інші питання здаються доволі дрібними і незначущими, хотів би твоєї поради. З чого краще починати вчитися ремеслу?

Сірі у зеленому костюмі Робіна Гуда сиділа на траві і їла якийсь плід, схожий на яблуко. На всій галявині знову росла невелика і м'яка травичка. По заду Сірі стояла стійка з земними спортивними луками і стрілами. Поодаль у повітрі висіла товстелезна і доволі велика мішень, напевне з поролону.

- Для початку рекомендую трохи перепочити. У земних навчальних закладах також вчать не весь час. Ось пригощайся, — Сірі подивилася в той бік, звідки до неї летіли різні плоди з дерев. Коли фрукти підлетіли впритул, то вишикувалися в повітрі у одну лінію і завмерли на місці. Я уважно їх роздивився.

- Всі їстівні?

- Цей ліс, а він займає чималеньку площу, влаштований Аїдом для лікування хворих. На всій території "лікарні", так краще називати дану місцевість, частіше ніж звичайно росте драпан, всі дерева і кущі плодоносять весь час, шкідливих ягід і фруктів немає, навпаки, підібрані самі корисні рослини. Ось тут всі види плодів. Вибирай, що тобі більше за все подобається.

- Тобто можна все покуштувати?

- Так, все це тобі. Я вже закінчую. Мені досить.

- Дякую. Подивимося. Цей фрукт я вже знаю, — тицьнув я у сірий м'ячик, — тут багато соку і його можна пити, замість води.

Я нарахував вісім різних видів плодів. Сірий плід я полишив на останок, а інші почав куштувати. Другим після сірого, був кислий плід, мене аж перекошило і я рефлекторно відкинув його від себе. Зразу схаменувшись, я хотів було підібрати плід, бо негоже смітити, однак він зразу зник в землі, а Сірі поблажливо махнула рукою, щоб я

не зважав на такі дрібниці. Інші плоди я куштував вже з обережністю. Їв потроху, бо плоди були великі і можна було насититися одним, а хотілося скуштувати всі. Але коли дійшов до п'ятого, схожого на велику шляпку гриба зморшка, то вкусивши, відчув, що аж слина покотилася від смаку. Це був смак відварного м'яса з приправами. Його з'їв майже весь. Він був неначе нанизаний на продовгуватий хрящ, що скоріше за все, відігравав у цієї рослини роль насінини.

Сірі з посмішкою спостерігала, як я всі недоїдені фрукти по одному кидав на траву, і затамувавши подих чекав, поки вони анігільються, закопавшись у ґрунт. Потім вона підвелася, підійшла до стійки з луками і заходила вибирати собі зброю.

- Сірі, а можна і мені спробувати? Я в дитинстві робив собі недолугий лук зі стрілами з ліщини, а коли виріс, багато читав про луки і дивився змагання, але зі справжнього лука постріляти так і не довелося.

- Ну, що ж, бери. Зараз подивимося, на що земляни годні? Твоя ліва мішень.

Коло мішені для Сірі, зліва, з'явилася така сама мішень для мене.

- Все таки дивні у людей звичаї. – Сірі натягувала тятиву. – Начебто, є зброя, лук зі стрілами. З часом з'являється нова, більш потужна зброя. Всі з часом переходять на неї і про лук зі стрілами забувають. Потім для культурної спадщини починають згадувати колишню зброю і створювати з нею спортивні змагання. На Зеї зброя хоч і дієва, але вже давно вона відійшла у минуле. Для ритуальних зброярів під час виготовлення ритуальної зброї, скажімо для ельфів, велике значення має скопіювати її такою, якою вона була у давнину. На Землі ж замість того, щоб влаштовувати змагання з луком і стрілами схожими на історичну зброю минулих часів, для змагань використовують луки з новітніх матеріалів. Тобто і традиції не зберігають, і використовують ту зброю, яку на сьогоднішній день вже замінила більш досконала. Хоча у тебе є згадка і про традиційні змагання з традиційними луками, але це було лише в Китаї, і на весь світ не розповсюдилося.

- Не знаю, Сірі, ти глибоко копаєш в моїй голові. Я вже і не пам'ятаю, коли дивився китайські змагання. А відносно луків на Землі, в головах у людей стільки тарганів, що луки, як мені здається, це найменша з проблем. Ось наприклад блочний лук. – Я вибрав собі чорний блочний лук з хижими обрисами, здається колись пускав на такий слину на інтернет аукціоні. – Він вважається зброєю і потребує додаткових дозволів від держави. З такими на змагання не їздять. Я взяв лук у ліву руку і на лівому передпліччі зразу з'явилася пластикова накладка, перев'язана ремнями, щоб тятива не поранила руку.

- Дякую, — сказав я до Сірі, — поклав на тятиву стрілу і натягнувши її, довів руку до підборіддя. Старанно прицілившись, випустив стрілу у мішень. Але хоч я і робив мужній вираз на обличчі, хоч після відльоту стріли, ще показово потримав лук у початковій позиції, але стріла навіть у мішень не попала. Вона швидко полетіла в бік лісу, і не встигла у мене промайнути думка, що я когось там зараз підстрелю, як стріла, не долітаючи до зеленої стіни, розчинилася у повітрі.

- С-с-слабак! – Сірі взявши спортивний лук, швидко наклала стрілу на тятиву,

натягнула, цвяхнуло, і в центрі мішені з гудінням завібрувала стріла.

- Іди вчитися. Рано тобі ще з лука стріляти.
- Це не чесно, ти — деміург! У нас з тобою різні вагові категорії!
- Так, на Землі часто згадують, що саме заважає поганим стрілкам і поганим танцюристам виконувати свої вправи. Судячи з твого обурення, це саме відсутність титулу деміурга... .
- Попрошу без інсинуацій! Краще підкажи з чого мені навчання починати?
- Як з чого? З засобу для спілкування. Тобі конче необхідно освоїти пам'ять предків, бо розповідати тобі очевидні речі у мене вже язик болить. На Зеї діти за пару днів повністю освоюють цю нехитру іграшку. Якщо підключиш мозок, то у тебе вийде швидше.
- Якщо мозок підключу?... - я задумався. - Сірі, я ж у тебе про все можу питати, підкажи, як мені краще навчитися керувати пам'яттю поколінь?
- Нарешті! Нарешті нормальне питання! І ти таки підключив мозок! Якщо не знаєш чогось, і у тебе є доступ до наставника, який знає всі твої думки, то простіше за все спитати у нього! Не дмись, треба ж і мені над тобою трохи познуватися, не все ж тобі мене дурними питаннями добивати. Ти вчора увечері коли намагався оволодіти кристалом переходу, з самого початку неправильний підхід застосував. Спілкуючись з Евеліною, ти створив для себе образ пам'яті поколінь, споріднений з образом земного інтернету. По функціоналу може деяка схожість і є, але по суті спробуй віднести до пам'яті поколінь, як до свідомого сновидіння, тільки там ти не будеш все створювати сам, а попадеш у вже створений, сталий сон, зібраний з пам'яті всіх минулих поколінь всіх видів живих істот Зеї. Там далі побачиш, що робити. Все, займайся.
- Дякую, зараз спробую. - не відходячи далеко, я всівся на траву і закривши очі, під'єднався до кристалу переходу.

34 *** Зараз.

Настрій був паскудний. Я нарешті дістався до Харкова. Від лікарні у вже відомому читачеві селі міського типу до обласного центру я хотів доїхати, як колись, маршруткою, але війна наклала свою печатку і на транспорт. Вийшло домовитися з місцевими волонтерами. Грошей було катма, але волонтери погодилися взяти мене безкоштовно. З документів у мене був лише папірець від лікаря, котрий, начебто, упізнав у мені Клопотенка Валерія, медична карта з тієї ж лікарні, і направлення на МРТ. Блок постів було дуже багато. Майже на кожному змушений був всім доводити, що я не верблюд, а Валерій, що голова у мене бо-бо і ще у мене ноги, а мені додому. Їхали з обіду майже до вечора. Проїжджали місця, на які у перші дні зайшов ворог. Мав можливість спостерігати побиту техніку понад дорогою. Бачив ворожу. Бачив і нашу... . Волонтери, що погодилися мене підкинути використовували маршрутку на двадцять місць, тому везли з собою всіх, хто довго чекав, але в решті решт зрозумів, що від русні варто тікати вглиб країни, а то й за кордон. Маршрутка була не стільки зайнята пасажирами, як пожитками біженців. На блок постах іноді доводилося всім виходити з

машини. Матюкаючись про себе, я перелазив через великі валізи, щоб дихнути свіжого повітря. Але до того, що часто доводилося розповідати свою історію і демонструвати папірці, я відносився з розумінням і навіть подякою. У цей час втрачати пильність, означало вчиняти злочин. Навіть у той час, коли на голову летіли ракети, знаходилося до біса любителів русні. Але такі любителі рускаго міра, чомусь не дуже хотіли рухатися у бік асвабадітелів. Вся ця москворота кацапська наволоч, ховаючись межи людьми, намагалася виїхати на західну Україну і вже там, у безпеці, навчати дурних хохлів правилам життя і любові до Рашки. Відчував безсилу лють, бо такі проросійські елементи дуже добре маскувалися під "рускоязычних" українців. І слово ж таке підлаштували, "рускоязычние". І саме ось це загальне рускоязыччє не давало можливості вирізнити з натовпу кацапських манкуртів. Для ідентифікації ворога, потрібно було поспостерігати за ним деякий час. Побачити, як він себе веде без стороннього погляду. І хоча ці сепаратисти іноді і на публіці проколювалися, але на загальному фоні народної москворотості, це виглядало незначним. Особливо мене вкурвила одна російськомовна патріотка. Вона прокололася на одному з блок постів. При перевірці документів воїн з тероборони звертався до пасажирів українською мовою. Видно було, що за мирного життя цей чоловік не користувався українською, але з настанням великої війни, зрозумів, що мова дуже важлива. У нього було багато суржика і кострубятих слів, але він вперто продовжував задавати питання українською. От під час одного з таких невдалих висловів ця жінка і промовила роздратовано: — Ой ну чьо ви мальчікі камплексуєте, гаваріте нармальна, – воїн лише подивився на неї з під лоба, але що він може зробити? Просто віддав папери і побажав гарної дороги. Я потім пів дороги, прикинувшись снулим овочем, спостерігав за її перепискою у телефоні. Їй якась подруга писала, що вже оселилась на заході, що всі місцеві хохли дурні і наївні, дають все, що попросиш і жити можна на шару. Ця подруга зі скандалом вже вибила у місцевих дві кімнати для співрозмовниці. Господарі спробували впиратися, але проти "харізми" цієї подруги вони виявилися на рівні школоти і вимушені були віддати для дорогої майбутньої гості свій телевізор. Я не міг повірити своїм очам. Вірніше очі у мене були заплющені, дивився я на переписку цієї пані через плече своїм внутрішнім зором. Як можна так зловживати людською гостинністю?! Не може ж бути, щоб це було насправді! Читаючи, довго думав, що це вони просто так жартують. Нажаль ні. Особливо курвила сліпота господарів тієї садиби і їхня наївна довіра до незнайомців. Видно звикли вони бачити навколо себе цивілізованих людей, а коли приїхала москалька і розчулила їх своїми крокодилячими сльозами, вони і думки не могли допустити, що на людському горі можна спекулювати і відверто наживатися. Це був класичний ворог, і я не звернув їй шию, і не перетворив тіло на чорнозем у кюветі лише тому, що це дуже затримало б нашу поїздку. Однак тішило те, що злість виникала у мене не персонально на цю особу. Курвила мене загальна ситуація. Тобто заспокоював я себе тим, що була присутня якась об'єктивність. Відношення до сепарки вирівняв до нейтрального. Вона тішилася з майбутнього навару, я ж, методично відраховував її останні хвилини життя.

Згадував перший день війни, який майже повністю згадав зі свого минулого життя. Тоді бачив навколо людей, що миттєво згуртувалися проти спільного ворога, і готові були на будь які жертви, заради супротиву. Навіть не задля перемоги, про перемогу тоді ніхто ще не думав. Думали про те, як зустрічати ворога. Зараз ситуація змінилася. Дуже велика частина населення, яку особисто не вдарила по голові ракета, розслабилася і віддала відповідальність за війну воїнам збройних сил. Самі ж люди забули, що готові були докладати до чогось зусиль. Місцева русня настільки розімліла, що за чотири місяці війни, не здатна була задля перемоги, навіть оволодіти державною мовою. Любителі русні почали прикривати свої лінощі тим, що нині не на часі звертати увагу на мовне питання, що ті українці, які в Україні намагаються розмовляти українською мовою, розколюють суспільство, а несвідомі і ліниві російськомовні, розмовляючи мовою ворога, об'єднують його. Чим далі, тим більше, дії людей навколо, починали нагадувати сюрреалізм.

Харків я майже не знав. Добре, що ще коли була можливість користуватися інтернетом, завантажив собі карти Харкова і Полтави. Тепер же, поки батарея ноутбука не згасла, якимось зміг зорієнтуватися. Моєю ціллю була поліклініка під градусником, але підкинули всіх лише до залізничного вокзалу. Сонце було на небокраї. Нижня частина хмар пофарбувалася у відтінки червоного. Скоро комендантська година. Дуже швидко набігали сутінки. Почався довгий процес вивантаження речей. Я відійшов в сторону і почекав, поки люди розберуть свої речі. Людей кругом було мало. Всі пасажирські маршрутки розійшлися і кожен обрав свою дорогу до Вокзалу. Жінка, прихопивши валізу на коліщатках пішла поміж фонтанами. Зовсім непомітно для оточуючих, її рухи змінилися з плавних на рвані і повільні. Випустивши валізу, вона зробила декілька непевних кроків до клумби і сіла на високий бордюр коло ліхтаря, яких було багато по обидва боки алеї з фонтанами. Валіза самостійно підкотилася до неї і завмерла коло ніг. Жінка сиділа рівно, немов вихована школярка, поклавши руки на коліна і заплющивши очі. Я пересвідчившись, що ніхто не спостерігає за подіями, зрушив тіло сепаратистки до краю імпровізованої гранітної лавки і повалив на газон. Зразу ж запустив процес трансформації. Подумки порахував. На цей раз мені знадобилося шістнадцять секунд, щоб тіло зникло під землею і повністю трансформувалося у чорнозем. Порадів за те, що з досвідом процес утилізації залишків відбувається все швидше і швидше. На газонах росли чи то якісь ялинки, чи то смереки і мені подумалося, що вони ростуть на піщаному ґрунті, і що можна було б і у пісок трансформувати, але відкинув цю думку. Чорнозему на українських землях багато не буває. Блискавка на валізі розійшлася і звідти вилетів гаманець. В сутінках вже не дуже добре було видно, що то пробігло, чи то низенько пролетіло над бруківкою, і піднявшись по стовбуру, зникло у кроні клена, що стояв за декілька кроків від мене. Сама валіза рушила трохи далі і завалилася на газон, де так само розчинилася, немов би втонувши у підстриженій траві. Впевнившись, що ніхто не звернув уваги на мої вправи з ремеслом, я підійшов до клена. До рук мені впала згорнута вдвоє пачка купюр. Шурхнуло. Коло наступного клена впав порожній гаманець і дисципліновано

закопався у землю.

- "Які кацапи противні люди! Коли не запитаєш, завжди у них немає грошей, завжди канючать позичити. А як тільки перевіриш, он як багацько!"

- "Цікаво а до якої стадії божевілля я вже дійшов? Вже як той Чікатило, підкараулюю жертв і відправляю на той світ."

- "Мое божевілля не має значення. Просто це війна. Рашка всіма способами намагається знищити українську націю. І зброєю, і словом. І можу побитися об заклад, словом знищено набагато більше українців ніж кулями. Хлопці на передку карають кацапів на смерть. В тилу ж, на керуючих посадах сидять такі самі кацапи і всіма силами підтримують русифікацію України. Поміж людьми ходять такі самі кацапи, і всіх прагнуть переробити по своїй подобі. Як казала одна розумна людина: "Для кацапа гарний українець, це або слуга, або раб, або труп". І взагалі, чого це тобі захотілося побути моралістом?"

- "Мене бентежить той спокій, з яким ти відправляєш людей до пекла."

- "Так не даром же ведучі психологи дають всім настанову, що потрібно перестати хвилюватися і почати жити. Ось я і не хвилююся. Та і було б за чим хвилюватися. Москалі не люди."

- "А чи достатньо ти збираєш доказів, для того, щоб винести вирок? А ще мені здається, що коли ти вбиваєш, то отримуєш задоволення. Сірі тебе б уже ліквідувала."

- "Доказів достатньо. А з задоволенням не пересмикуй. Задоволення я отримую. Але це не задоволення від процесу вбивства. Я ж нікого не катую і не зловтішаюся від страждань жертви. Я просто прибираю їх, немов бур'ян на полі. Я належу до сторони українців. Проти нас воює сторона кацапів. Переді мною ворог. Я його вбиваю. Просто робота. Задоволення ж я отримую від якості з якою виконано роботу. Може ці кацапські гниди і заслуговують на тортури або знущання, але я не суддя, щоб вимірювати вину кожного і повертати по заслугам. Я простий асенізатор, що намагається якомога краще виконати свою роботу, і прибрати за собою сміття. Роблю я це, бо окрім мене ніхто цього зробити не може."

- "Але ж не всі вони зло? Хай небагато, нехай деякі, нехай одиниці, але за законом імовірності повинні ж бути гарні москалі, оскільки є так багато поганих."

- "Можливо. Але також можливо і те, що саме через такі великорозумні висновки, так багато русні повзає по нашій землі. Живуть в Україні, жеруть з рук українців, і серуть їм у голови."

- "То давай переберемося на рівень вище. Туди де живуть фіолетові трутні. Серед них і є найбільші сруни у голови."

- "Ми вже розмовляли на цю тему. Зрозумій, їх же більше ніж багато. Їх так до біса багато, і вони так розкидані по країні, що навіть за великого бажання я їх не переб'ю."

- "То що, так і чіпати не будеш, боячись, що можеш не справитися і отримати кулю в голову?"

- "Трохи покусати їх звісно можна, але закон природи ніхто не відміняв. Їх повинні вигнати самі бджоли. Публічно. Всенародно. Якщо це зробить за них якийсь супермен,

то ці фіолетові трутні поновляться, і будуть ще жирніші і нахабніші. А бджоли можуть так ніколи і не наважитися натовкти їм пику і вигнати на мороз, щоб ті повиздихали."

Ведучи сам з собою душєратівну бесіду, я потихеньку прямував від вокзалу углиб міста. Вже темніло, і повинна була початися комендантська година. Пора було подумати про ночівлю. Одягнений для літнього вечора я був доволі добре. Тканину у теніски з довгими рукавами я зробив товщою. Штани з спортивних стали класичними і теплішими. Але все такими ж просторими. Звичайно хотілося виділитися, одягнути елегантний костюм, але я вимушений був визнати, що хоч як слюсар і металург, я щось і можу створити, але кравець із мене ніякий. У лікарні на один вечір хотів шиконуту і створив для себе смокінг. Так поки по парку з Суреном гуляв, мало не удавився у тому пекельному витворі. Потрібен був оригінал. Треба буде влаштувати шопінг і вже під час походу по магазинах приміряти на себе одяг, вивчити матеріал. В житті я ніколи смокінга не одягав, тому і підлаштувати під зміст ту форму, яку я бачив лише по телевізору, було тяжко. З черевиками взагалі зашквар. Мимоволі здригаюся, як згадаю ті колодки у яких я пробув хвилин двадцять. Крокси і шльопки, це все на що хватило мого таланту. Ті мокасини, у яких я ходив по Зеї, я робити не ризикнув. Дуже вже їхня мода відрізнялася від нашої. А штани і сорочку, у яких я був на Зеї я міг створити, як то кажуть, з закритими очима, але на Землі вони були більш схожі на спідне, тому я їх одягав лише під час сну. Починали боліти ноги, тому я залишив собі у користування ту тростину, з наверхом у вигляді червоного черепа, що зробив на заміну подарованій Сірому. У другій руці я тримав все той же, але вже добряче пошарпаний чорний пакет з написом "BMW", у якому лежав ноутбук з зарядкою, папери, а тепер ще й пачка грошей. Борода у мене суттєво віросла, і була повністю сива, лише вуса, трохи темніші, нагадували про колишній колір мого волосся. Загалом я виглядав кульгавим дідуганом, що шоркаючи кроками, з тростиною і пакетом прямує у невідомому напрямку. Стало достатньо темно, щоб можна було рухатися швидше. Зайшовши у найближчий двір, я підійшов до внутрішнього кута будинку, щоб привернути якомога менше випадкових поглядів, і піднявшись у повітря, залетів на дах. Там, увімкнувши ноутбук, зорієнтувався по карті. Зрозумівши напрям, увімкнув форсаж і за хвилину, з очима, що змокрили від зустрічного вітру, був вже над дахом Автотранспортного коледжу. По старій пам'яті згадав, що на цьому даху є фронтон, який тримають двоє бородатих атлантів. Роздивився зблизька. Атлантами вони були лише на половину. Верхню. Бо нижню половину напевно, вирішили не робити зовсім і замінили тумбами. Вирішив не соромитися і всівся звисивши ноги на фронтоні будинку. Колись, у часи, коли я був торговим представником, майдан Конституції був моїм улюбленим місцем у Харкові. Багато чого тут змінилося. Назва змінилася також. Не пам'ятаю як площа називалася раніше. Навіть велетенський градусник, що висить на стіні сусіднього будинку, де знаходиться потрібна мені поліклініка, замінили на кращий. Уявив, як я виглядаю з боку. Сидить собі бородатий дід на фронтоні, і ніжками чеберяє, як той зайчик... Мимоволі на обличчі з'явилася посмішка. Людей на площі не було зовсім. Тож ніхто не заважав мені досхочу надивитися на градусник, велетенський купол

Благовіщенського собору, і на захід сонця, від якого на небокраї лишилася лиш незначна пляма світла, що нагадувала про те, що сонце все ще десь існує, але світить вже комусь іншому.

- "Гарний все таки світ. Нажаль я вже не відчуваю себе його часткою."

- "Все стало якимось штучним."

- "Так, з'явилося відчуття, що граєш у комп'ютерну гру, де існує завдання потрапити додому, але ні у кого з НПС немає інформації, як саме ти зможеш туди потрапити."

- "А може все таки, коли я помру, я попаду на Зею?"

- "Ти цього не можеш знати. Треба спочатку повністю відновити здобуті на Зеї знання, спробувати повернутися туди за допомогою свідомого сновидіння. А для цього необхідно вилікувати голову. Якщо ж нічого не вийде, і у тебе більше не залишиться варіантів, тоді можеш повну голову напхати суїцидальними думками. А далі набирай висоту, і з розгону об землю! Отак, л-лясь!!! Так щоб і мокрого місця не лишилося! Ну або чекай на висоті."

- "Чого мені там чекати?"

- "От дурник! Чекай, поки тебе ППО зіб'є, як ворожого безпілотника!"

- "... Я щось не зрозумів! Це в тебе жарти такі, так?! Це типу, я там, у небі буду, як пілот без літака, а мене зіб'ють, як літак без пілота?! Це, типу, мій внутрішній недоголос зі мною так тонко жартує?!"

- "А ти, значить, такі тонкі жарти почав розуміти?"

- "Можеш собі уявити, таки почав!"

Над Харковом почала набирати оберти сирена. Вона була встановлена десь поблизу, тому що вила так, що от-от пломби з зубів повипадають. Я звівся на ноги. Ці кацапи вміють зіпсувати настрій.

- Так, да?!!! То ви так, да?!!! Саме тоді, коли я вирішив досхочу з собою посваритися, вам конче необхідно своє кацапське рило у розмову розумних людей встромити?!!! Та пішли ви до стобісової мами!!! Та я вам зараз ваші срані ракети у ваші кацапські дупи позапахую!!!

Сирена раптово стихла. "Хаю..., хаю..." долетіло до мене відлуння мого спічу. Я нахмутив брови.

- "А ти помітив, що ти мене назвав розумною людиною? Себто я отримав підвищення? Не голос шлункової порожнини, не доморощене альтер еґо, а розумна людина?"

- "І ти іди в сраку!!! І взагалі, тепер я образився! Он бачиш, хмари збираються. Не хочу на вулиці сьогодні спати! Треба йти шукати нове тимчасове житло, а тут ти з своїми підвищеннями. Все! Тепер півгодини можеш мене не кликати!..."

(Кінець першої частини. 27.09.2022. м. Бровари, Київської області.)